

flacăra

anul xxxii
44 (1481)
VINERI
4 NOIEMBRIE
1983

săptăminal editat de frontul democrației și unității socialiste

TRAINICA ȘI TRADIȚIONALA PRIETENIE ROMÂNNO-IUGOSLAVĂ

dobindește o nouă și
viguroasă expresie în
întâlnirea din aceste zile
dintre tovarășul
NICOLAE CEAUȘESCU
și tovarășul
MIKA SPILIAK,
presedintele Prezidiului
Republicii Socialiste
Federative Iugoslavia,
care face o vizită oficială
în țara noastră.

(Comentarii în pag. 3)

O mare victorie a lui Dinamo, o strălucită victorie a întregului nostru fotbal!

Să ne bucurăm!

Acum câteva zile, pe stadionul opus stadionului Dinamo, Centralul craiovean, în prezența celor mai dragi spectatori mie și celor ce iubesc Craiova, am avut puterea să-i rog pe aceia să se bucure pentru victoria echipei Dinamo București în fața unei echipe vest-germane al cărei nume trece încet-încet în penumbră, pentru a lăsa loc superbei străluciri românești. Și am avut puterea să pledez această cauză deși nu sînt un fan al lui Dinamo și nici nu voi fi. Ce ne-a stricat nouă, românilor, mult în viață, în destin, în istorie, a fost incapacitatea multora dintre noi de a se solidariza cu ceilalți frați în momentele de suferință sau de bucurie. Să ne bucurăm acum. O echipă românească, Dinamo București, învinge, printr-o idee de joc mai puternică și printr-un angajament mai eficace, printr-o inteligență mai pragmatică și printr-un joc mai artist, cea mai bună echipă de club a Europei. E puțin? E enorm! Sigur că măruntele vanități personale pot fi uneori mai aproape decît suprema mîndrie. Dar mă uitam în timpul meciului la ochii tatălui meu, care se încruntau, lăcrimau și parcă vociferau și cereau dreptate la fiecare fază de joc și-mi dădeam seama că ei, cei bătrîni, au mai multă înțelepciune decît noi, cei tineri și împărții pe cluburi. Tata iubesc România din echipa Dinamo. Eu parcă mai împărțeam fotbalul național pe cluburi. Deși tot eu fusesem acela care avusese tăria să se confrunte cu dragii craioveni, cînd aceștia fluieraseră la rostirea de către mine a numelui echipei Dinamo.

Să ne bucurăm, totuși. Să ne bucurăm, deci. Să ne bucurăm ca atare. Echipa campioană a României bate echipa campioană a Europei. Cum dracu' să las deoparte sarsanalele individuale și opțiunile personale spre a înțelege bucuria generală? Mă sună de undeva, de la Ciorogirla, de la un telefon care abia se aude, prietenii mei Mircea Angelescu și Ion Rușinaru, și sînt plini de tot aurul luptei pentru porumb și au găsit timp în lupta aceasta să se mai bucure pentru Dinamo, și-mi cer, dacă îl am eu eventual, cumva, telefonul celor ce diriguiesc treburile celor de

ADRIAN PĂUNESCU ■

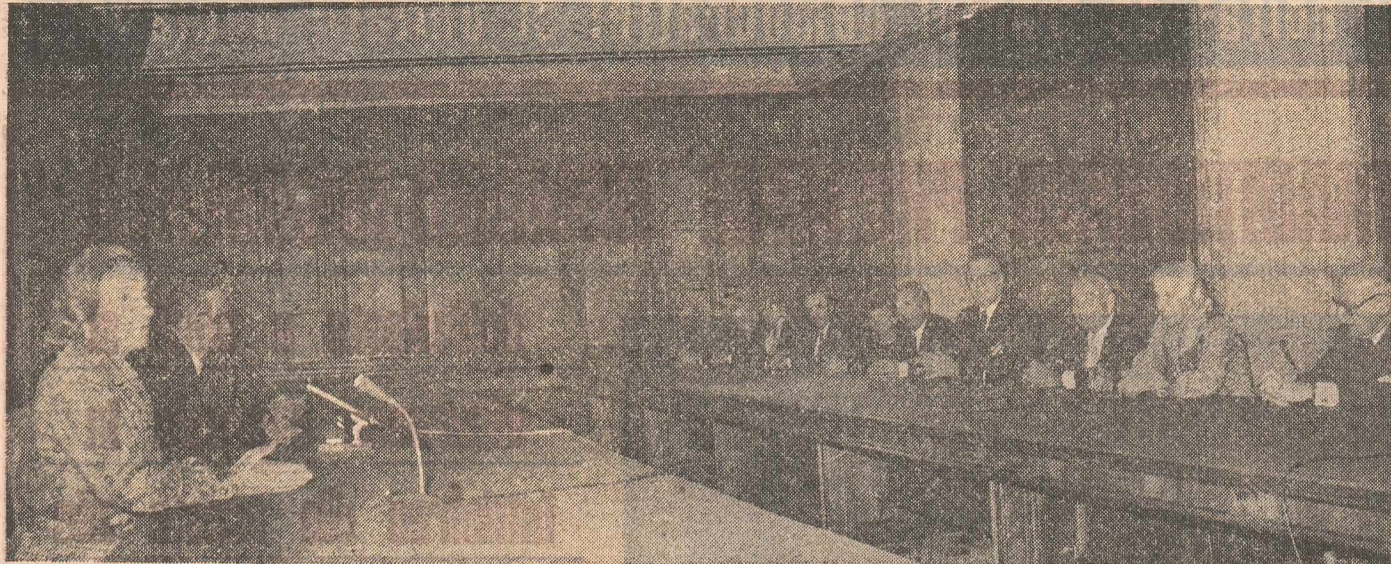

(Continuare în pagina 23)

**Patria,
cabinetul de lucru
al președintelui**

Un text de referință al unui mare om politic, cu privire la rolul științei

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la întîlnirea cu participanții la simpozionul internațional Pugwash

Prestigiul de care se bucură pe plan internațional președintele țării noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ecoul favorabil pe care îl au pe toate meridianele inițiativele sale pentru transformarea Balcanilor într-o regiune fără arme nucleare, pentru asigurarea păcii în Europa și în întreaga lume s-au evidențiat încă o dată în chip strălucit cu prilejul Simpozionului internațional Pugwash, ținut recent la București. În cadrul lucrărilor simpozionului, dr. Dorothy Hodgkin, laureată a Premiului Nobel, președinta Organizației Pugwash, a adresat, în numele organizației, calde mulțumiri președintelui Nicolae Ceaușescu și tovarășei academiciene doctor inginer Elena Ceaușescu, prim viceprim-ministru al guvernului, președintele Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, președintele Comitetului național român „Oamenii de știință și pacea”, pentru atenția manifestată față de mișcarea Pugwash, pentru activitatea neobosită pe care o consacră cauzei păcii și înțelegerii între națiuni, pentru condițiile create bunei desfășurări a simpozionului de la București. În telegrama adresată la sfîrșitul lucrărilor președintelui Nicolae Ceaușescu, se spune: Participanții la Simpozionul internațional Pugwash, care a avut loc la București, dau o înaltă apreciere inițiativelor dumneavoastră stăruitoare pentru reducerea și încetarea cursei înarmărilor și trecerea la măsuri autentice de dezarmare, îndeosebi de dezarmare nucleară. Împărtășim aprecierile dumneavoastră privind răspunderile deosebite ce revin tuturor oamenilor de știință de a pune euceriile științei exclusiv în beneficiul păcii, de a acționa pentru prevenirea unui război nuclear nimicitor, a războiului în general. Activitatea Comitetului „Oamenii de știință și pacea”, creat din inițiativa dumneavoastră și condus de academicianul Elena Ceaușescu, constituie un exemplu

grăitor privind potențialul celor ce muncesc pe tărîmul științei în domeniul încetării - cursei înarmărilor și înlăturării dezarmării. Dezbaterile noastre și concluziile la care am ajuns au beneficiat în cel mai important grad de importantul mesaj pe care l-ați adresat simpozionului. Apreciez eforturile dumneavoastră stăruitoare pentru oprirea amplasării de noi rachete nucleare cu rază medie de acțiune în Europa, pentru retragerea și distrugerea celor existente. De asemenea, dăm o înaltă prețuire inițiativelor și acțiunilor dumneavoastră destinate transformării Balcanilor într-o zonă a păcii, cooperării și bunei vecinătăți, libere de arme nucleare.

Un moment deosebit l-a constituit primirea de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, a participanților la simpozion. Între cei care au luat cuvîntul a fost și prof. Martin Kaplan, președintele Comitetului internațional Pugwash. „Organizația Pugwash, a spus el, este conștientă și cunoaște foarte bine inițiativele dumneavoastră, domnule președinte, în problemele majore ale lumii, în special ale războiului, ale războiului nuclear în primul rînd. Iată de ce am acceptat cu mare plăcere invitația de a organiza simpozionul nostru în această țară, în România. În aceste zile, discuțiile noastre au fost dedicate în primul rînd materializării inițiativei și propunerii dumneavoastră, domnule președinte Nicolae Ceaușescu, a premierului Papandreu, în legătură cu crearea unei zone denuclearizate în această parte a lumii, în Balcani. Intenția noastră a fost de a elabora linia generală a unui proiect de document privind denuclearizarea Balcanilor. Vom transmite acest proiect tuturor miniștrilor de externe ai țărilor N.A.T.O. și ai țărilor Pactului de la Varșovia. Această inițiativă este importantă nu numai pentru Europa, ci pentru întreaga lume”.

În cuvîntarea rostită la întîlnirea cu participanții la Simpozionul internațional Pugwash, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a referit la cele mai importante probleme privind eforturile pentru menținerea păcii, pentru înlăturarea pericolului de război pe continentul nostru și pe tot globul. „Apreciez foarte mult — a spus președintele României — simpozionul dumneavoastră, care s-a ocupat de problemele transformării Balcanilor într-o regiune fără arme nucleare, de problemele păcii în Europa și în întreaga lume. Fără îndoială că apelul pe care dumneavoastră îl adresați celor două blocuri militare, șefilor de state care detin arme nucleare va avea o influență mare în opinia publică mondială. Am dorit ca el să fie bine înțeles și reținut de șefii de state și de guverne și, în primul rînd, de cele două mari puteri — de Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii — pentru a face totul în vederea realizării unui acord la Geneva și a opririi amplasării rachetelor cu rază medie de acțiune. Am dori să fie reținut și înțeles acest apel și de șefii de state și guverne din țările unde urmează să fie amplasate noile rachete, pentru a renunța la acceptarea pe teritoriul lor a noilor arme nucleare. Am dori ca apelul, declarațiile dumneavoastră să fie înțelese de oamenii de știință și cultură de pretutindeni și să determine o intensificare a activității acestora, în strînsă legătură cu milioanele și milioanele de oameni de pretutindeni, care se ridică în apărarea păcii”. Încă o dată conducătorul partidului și statului nostru și-a exprimat convingerea că deși situația este gravă, drumul spre catastrofă poate fi barat, că omenirea poate asigura triumful păcii, înțelegerii și colaborării între toate țările și popoarele lumii.

ION CODRU ■

Din

MESAJUL

tovarășului
Nicolae Ceaușescu
cu prilejul
„Zilei recoltei”

● Dispunem de tot ceea ce este necesar și avem toate condițiile pentru ca agricultura noastră socialistă să înlătuiească cu succes sarcinile importante stabilite de partid, să-și sporească aportul la dezvoltarea generală a economiei naționale, la creșterea venitului național și ridicarea nivelului de trai al poporului.

● Trebuie să punem pe primul plan înlăturarea neabătută a obiectivelor stabilite de Congresul al XII-lea și de Conferința Națională privind desfășurarea noli revoluției agrare în România, realizarea exemplară a tuturor prevederilor din programele prioritare de dezvoltare a agriculturii și de autoaprovizionare teritorială. În acest scop, trebuie să concentrăm toate forțele și mijloacele pentru stringerea și depozitarea în cel mai scurt timp și fără pierderi a producției agricole din acest an, pentru terminarea grabnică a tuturor lucrărilor privind buna pregătire a recoltei anului viitor.

● În zootehnie, trebuie acționat cu toată hotărîrea pentru realizarea efectivelor de animale și a producțiilor stabilite. În acest scop, este necesar să se asigure stringerea și însilozarea tuturor resurselor furajare, să se efectueze în fiecare unitate de producție, în fiecare fermă, toate lucrările stabilite privind modernizarea adăposturilor.

● Să facem totul pentru ca în anul 1984, anul celei de-a 40-a aniversări a societății revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, să obținem o reoaltă agricolă record în toate domeniile, prin efectuarea la timp și de bună calitate a tuturor lucrărilor, prin respectarea întocmai a normelor și regulilor agrotehnice stabilite.

Sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, marți, 1 noiembrie, a avut loc ședința Comitetului Politic Executiv al Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

În cadrul ședinței a fost examinat și aprobat Raportul cu privire la Proiectul planului național unic de dezvoltare economică-socială a Republicii Socialiste România pe anul 1984. Comitetul Politic Executiv a dat o înaltă apreciere contribuției esențiale, la elaborarea proiectului de plan pe 1984, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, care a analizat în mai multe etape propunerile pe ansamblul economiei și pe fiecare ministru în parte, orientînd lucrările de fundamentare a planului în direcțiile determinante pentru înlăturarea neabătută a hotărîrilor Congresului al XII-lea și Conferinței Naționale ale partidului. O orientare de bază a proiectului de plan o constituie creșterea susținută a exporturilor și raționalizarea importurilor. A fost evidențiat, de asemenea, faptul că indicatorii de bază ai planului pe 1984 marchează creșteri importante față de 1983. Comitetul Politic Executiv și-a exprimat convingerea că realizarea prevederilor planului pe 1984 va asigura creșterea în continuare a forțelor de producție, sporirea avuției naționale, ridicarea bunăstării materiale și spirituale a întregului popor și va determina modificări importante în profilul general al tuturor domeniilor vieții economice și sociale din țara noastră.

În continuare, Comitetul Politic Executiv a examinat și aprobat Programul privind îmbunătățirea nivelului tehnic și calitativ al produselor, reducerea consumurilor de materii prime și energie și valorificarea superioară a materiilor prime și materialelor în perioada 1983—1985 și pînă

în 1990. Avînd la bază orientările secretarului general al partidului cu privire la îmbunătățirea caracteristicilor tehnico-construcive ale produselor și perfecționarea structurilor de fabricație, programul stabilește un sistem complex de asigurare a calității, începînd cu activitatea de cercetare și concepție, de proiectare. Ținînd seama de potențialul de cercetare de care

zării întregii economii. Comitetul Politic Executiv a subliniat că îndeplinirea prevederilor programului, astfel încît pînă la sfîrșitul acestui cincinal să ajungem din urmă unele țări dezvoltate din punct de vedere economic, va constitui un factor de maximă importanță pentru sporirea venitului național.

În cadrul ședinței, Comitetul Politic E-

Ședința Comitetului Politic Executiv al C. C. al P. C. R.

dispunem, de nivelul tehnic de dotare al industriei noastre, Comitetul Politic Executiv a indicat ca la un anumit procent de produse nivelul calitativ să se situeze peste actualul nivel mondial, să-l devanseze, pentru a asigura astfel creșterea permanentă a competitivității produselor românești la export.

A fost dezbătut și aprobat, în continuare, Programul privind creșterea mai accentuată a productivității muncii și perfecționarea organizării și normării muncii în perioada 1983—1984 și pînă în 1990. S-a apreciat că acest program de largă perspectivă, elaborat pe baza hotărîrilor Conferinței Naționale a partidului, a orientărilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, asigură, prin măsurile stabilite, dublarea în cîțiva ani a productivității muncii — resursă prioritară a dezvoltării și moderni-

zării întregii economii. Comitetul Politic Executiv a subliniat că îndeplinirea prevederilor programului, astfel încît pînă la sfîrșitul acestui cincinal să ajungem din urmă unele țări dezvoltate din punct de vedere economic, va constitui un factor de maximă importanță pentru sporirea venitului național.

Comitetul Politic Executiv a examinat apoi și a aprobat Programul privind aplicarea măsurilor de autoconducere și autoaprovizionare pentru asigurarea unei bune aprovizionări a populației cu produse agroalimentare și bunuri industriale de consum pe perioada 1 octombrie 1983—30

septembrie 1984. S-a apreciat că programul asigură o bună aprovizionare a populației cu produse agroalimentare și industriale specifice fiecărui sezon, într-o gamă sortimentală diversificată, de calitate, în concordanță cu nivelul și structura veniturilor populației, cu măsurile de sporire a retribuției muncii în anii 1983—1984.

În cadrul ședinței a fost prezentată o Informare cu privire la vizitele oficiale de prietenie efectuate de tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, în Republica Malta, în Republica Arabă Egipt, în Republica Democrată Sudan și în Republica Cipru. Dînd o înaltă apreciere rezultatelor vizitelor conducătorului partidului și statului nostru întreprinse în aceste țări și evidențînd faptul că ele reprezintă un moment deosebit de important în ansamblul dezvoltării relațiilor bilaterale, precum și în sfera vieții internaționale, Comitetul Politic Executiv a aprobat pe deplin activitatea desfășurată de tovarășul Nicolae Ceaușescu pe parcursul acestor vizite. S-a apreciat, cu satisfacție, că aceste vizite, urmărîte cu viu interes și simțire patriotică de întregul nostru popor, constituie, prin rezultatele fructuoase cu care s-au încheiat, un nou și important moment în dezvoltarea multilaterală a raporturilor României cu țările respective, în promovarea politicii de pace și colaborare a partidului și statului nostru. A fost adoptat, totodată, un program în care sint stabilite măsuri pentru ministere, centrale industriale și întreprinderi, în vederea transpunerii în viață a obiectivelor de colaborare stabilite.

Comitetul Politic Executiv a hotărît convocarea Plenarei C.C. al P.C.R. în a doua jumătate a lunii noiembrie 1983.

C. DUMITRU ■

Nou impuls dezvoltării relațiilor româno-iugoslave

Bucuroși
de oaspeți

● Vizita în țara noastră, la invitația președintelui NICOLAE CEAUȘESCU, a tovarășului MIKA ŠPILIAK ●

Intemeiate pe vechi și bogate tradiții de luptă comună, de-a lungul vremurilor, pentru realizarea aspirațiilor de libertate, independență și progres social ale popoarelor noastre, relațiile de prietenie și colaborare fructuoasă româno-iugoslave cunosc în anii noștri o dezvoltare puternică în toate domeniile, având ca bază trainică principiile deplinei egalități în drepturi, respectării independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc, principii de o importanță hotărâtoare pentru întărirea prieteniei, a bunei vecinătăți, a cooperării pe cele mai diferite planuri, a încrederii și înțelegerii. Aceste relații, ridicate continuu pe o treaptă superioară și căpătând mereu noi dimensiuni, se înscriu organic pe linia tradiției întemeiate prin întâlnirile dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, și președintele Iosip Broz Tito. O contribuție de seamă la menținerea și întărirea acestui curs au adus-o ultimele întâlniri româno-iugoslave la nivel înalt: vizita oficială de prietenie a tovarășului Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, efectuată în R.S.F. Iugoslavia în octombrie anul trecut, și vizita prietenească de lucru în țara noastră în aprilie anul acesta, a delegației Uniunii Comunistilor din Iugoslavia, întâlniri în cadrul cărora a fost reafirmată voința comună de a amplifica și intensifica dialogul politic, conlucrarea pe multiple planuri, stabilindu-se măsuri ce vizează impulsivizarea dezvoltării relațiilor și schimburilor dintre cele două țări, traducerea în practică a obiectivelor stabilite de comun acord. Sub semnul voinței ambelor părți de a extinde legăturile de colaborare rodnică dintre poporul român și popoarele iugoslave, în interesul construcției socialiste în cele două țări vecine și prietene, al cauzei păcii și înțelegerii în Balcani, în Europa și în întreaga lume, la invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu efectuează o vizită oficială de prietenie în țara noastră tovarășul Mika Špiljak, președintele Prezidiului Republicii Socialiste Federative Iugoslavia.

Convorbirile dintre tovarășii Nicolae Ceaușescu și Mika Špiljak au evidențiat dorința reciprocă de a stabili, de comun acord, noi căi și modalități concrete, noi posibilități de extindere și aprofundare a colaborării dintre România și Iugoslavia. În acest sens, examinându-se stadiul relațiilor de colaborare pe multiple planuri dintre cele două țări, s-a subliniat că potențialul economiilor României și Iugoslaviei, cerințele dezvoltării lor oferă largi posibilități pentru intensificarea, prin eforturi comune, a colaborării bilaterale, pentru sporirea volumului schimburilor comerciale în ambele sensuri, pentru extinderea cooperării în producție, prin promovarea de forme eficiente de cooperare economică și prin inițierea unor noi acțiuni, în special în domeniul energetic și al materiilor prime. În acest scop, s-a indicat ca organele de resort din cele două țări, comisia mixtă de cooperare economică să studieze în continuare posibilitățile și să analizeze căile și metodele concrete pentru impulsivizarea colaborării și cooperării reciproc avantajoase dintre țările noastre. De ambele părți s-a apreciat că dezvoltarea în continuare a legăturilor tradiționale de prietenie, de bună vecinătate și de conlucrare multilaterală dintre România și Iugoslavia are o influență pozitivă în Balcani, în Europa și în lume, corespunde intereselor țărilor și popoarelor noastre, servește progresului lor neîntrerupt, cauzei generale a socialismului și păcii.

Președintele Nicolae Ceaușescu și președintele Mika Špiljak au efectuat și un larg schimb de păreri cu privire la probleme importante ale vieții internaționale actuale, îndeosebi la cele referitoare la pacea și colaborarea în Balcani, la procesul de edificare a securității și cooperării în Europa, la acțiunile îndreptate spre dezarmare și înlăturarea pericolelor de război, la reducerea încordării în relațiile dintre state și promovarea unei politici de pace, destindere, întărire a încrederii și colaborării între națiuni.

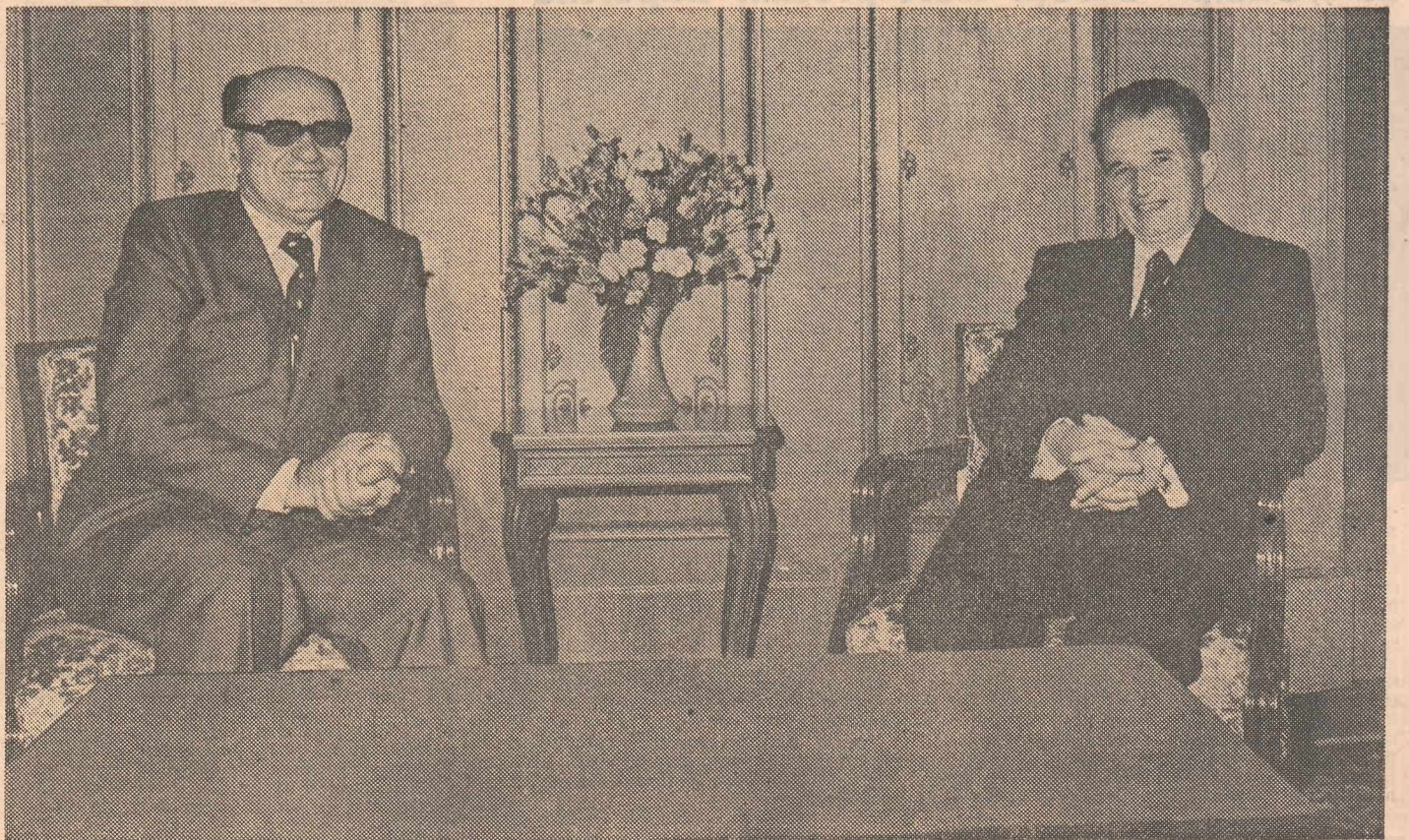
Remarcabil moment în cronică tradițională a relațiilor româno-iugoslave, noul dialog la nivel înalt dintre tovarășii Nicolae Ceaușescu și Mika Špiljak este menit să dea un nou impuls dezvoltării conlucrării dintre Partidul Comunist Român și Uniunea Comunistilor din Iugoslavia, dintre cele două țări și popoare, colaborării lor active atât pe plan bilateral, cit și pe arena mondială, în interesul reciproc, al cauzei socialismului, păcii și destinderii în Balcani, în Europa și în întreaga lume.

Aspect de la
convorbirile
oficiale.

La sosire, în
Gara Băneasa.

În timpul întâlnirii
protocolare dintre
președinții Nicolae
Ceaușescu și
Mika Špiljak

Nimic nu se obține în plus, stînd cu mîinile în sîn

● Niște țărani care nu vor să tragă la oraș ● Cine nu se codește are parte de toate ●

Un primar e un țăran mai harnic

În viața lui Florea Marin, primarul comunei Poiana din județul Dimbovița, după propria lui afirmație nu s-a întâmplat nimic deosebit. Ca o ciudățenie, evenimentele mai importante din viața lui au avut loc în ziua de 6. În 6 septembrie 1971 s-a căsătorit. În 6 iulie 1973 s-a născut fetița iar în 6 iunie 1979 băiatul. Și tot într-o zi de 6, în octombrie 1979, a fost numit primarul comunei. Un altul ar fi jucat la loto numărul 6. Florea Marin nu crede în semne, de altfel nici nu joacă la loto.

Să ajungi primar nu e chiar ușor, dar să realizezi asta la numai 28 de ani nu stă la îndemina oricui. Din ziua de 6 octombrie 1979, ochii celor 4557 de locuitori ai comunei s-au uitat cu mai multă atenție la Florea Marin. E un om drept și muncitor, spune lucruri bine gândite, ține cu oamenii, pune suflet în interesele comunei? La aceste întrebări, tinărul primar de atunci, tinărul primar și de astăzi a răspuns afirmativ.

De la numirea lui în funcție, viața economico-socială a comunei a fost impulsionată. Iată o afirmație care se cere demonstrată. Realizarea și depășirea planului economic în profil teritorial a devenit un obicei anual. Achizițiile și contractările către stat nu înseamnă doar mobilizare și conștiință exemplară ci și un semn de belșug. Deși pînă la sfîrșitul anului mai sînt două luni, față de contractele încheiate cu statul, cei din Poiana au prestat în plus 48 bovine, 1200 hectolitri lapte, 700 kilograme miere, 100 kilograme lînă, 17 oi. Contractele la ouă, carne de pasăre și porc vor fi cu siguranță depășite. Chiar în condițiile meteorologice vitrege de anul acesta, planul de carne și lapte al C.A.P. va fi depășit. Poiana dă lapte către fondul de stat cit multe comune la un loc, chiar din zone cu tradiție. Comuna, așa cum este firesc, nu numai că nu primește subvenții, dar a contribuit la fondul de stat cu 2225 tone porumb, 1050 tone grâu, 450 tone orz, 400 tone floarea soarelui și 52 tone fasole.

Florea Marin este primar, tehnician veterinar și student în anul IV al Institutului pentru pregătirea cadrelor de conducere și organizarea economiei al Academiei Ștefan Gheorghiu. În același timp n-a uitat, că din moși strămoși om al satului trebuie să fie și țăran și încă unul harnic. Ca țăran, a contractat o vacă, un porc, pasăre, ouă, sfeclă de zahăr. A mai realizat pînă astăzi 70 de norme în acord global la porumb, floarea soarelui și cartofi.

În ultimii ani zestrea edilitar gospodărească a comunei a crescut. Comuna e frumoasă, bine îngrijită, cu drumuri asfaltate și pietruite, cu șanțuri întreținute. În curțile oamenilor sînt flori și pe lingă ele sfeclă de zahăr și cartofi. Comuna s-a înnoit cu case noi, cu un complex comer-

cial modern. Este dat în folosință un dispensar medical modern, cu două etaje, cu cabinete și locuința medicului. Din cei 1200 000 lei, 400 000 au fost economisiți prin muncă obștească și contribuția cetățenilor. Magazinele cooperatelor au un deverz de 18,5 milioane lei. În comună funcționează o brutărie nouă, magazine de diverse profile. Tot aici își desfășoară activitatea o secție de zidărie și zugrăveli, un atelier de reparații auto, cojo-cărie, croitorie, reparații radio-TV, un circular de tăiat lemne. Fabrica de sucuri, îi spunem cum dorește tovarășul primar, asigură copiii din comună cu cantitatea de sucuri necesară. Cei din Poiana „importau” sucuri din Potlogi. Acum „exportă” și în alte județe. Florea Marin ține să precizeze că Farmacia e chiar farmacie și nu Punct farmaceutic.

În Poiana caii și-au păstrat statutul lor de animale necesare. Comuna are 120 de atelaje, care anul acesta s-au dovedit mai bune ca oricînd. Să mai spunem că în grajdurile C.A.P., în timp ce vitele erau la pășune, au crescut 50 000 de pui.

Cetățenii din Poiana muncesc și au grijă să ducă o viață pe măsura muncii lor. Poieneni au ambiția să aibă de toate pentru ei și copiii lor.

— Dacă într-o comună oamenii au unde să muncască după puterile și posibilitățile lor, spune primarul Florea Marin, dar au și cum să se distreze, să ducă o viață normală din toate punctele de vedere, nu simt nevoia să plece să-și ducă viața prin alte locuri, să tragă spre oraș. La căminul nostru cultural avem un cor de 93 de persoane pe patru voci, brigadă artistică, recitatori, rapsozi, orchestră de muzică ușoară și populară, o echipă de dansuri bătrînești. Rapsodul Dode Dumitrescu a cîntat cu Maria Lăzărețu și este vestit nu numai pentru asta. Deși are mai bine de 50 de ani nu are nevoie de microfon. După 25 de ani am reluat o veche tradiție, hora țărănească. Anul acesta, pe 9 septembrie, am avut a doua ediție. Participă toată suflarea comunei, fiii satului, studenții, elevii care vin special pentru această sărbătoare. Sărbătorile de iarnă sînt ținute conform obiceiului țărănesc. Elevii însoțiți de cadre didactice urează la Consiliul Popular, la instituții și la cetățeni. La festivalul național Cîntarea României, un ștergar cu cuci executat de Elena Mănoiu a luat locul doi pe țară. Echipa de fotbal este în prima serie a campionatului județean. Pînă astăzi nu a cunoscut înfrîngerea. Stoperul echipei, Petre Covrig, este țăran. Cară coceni cu căruța, dar are o eleganță și eficiență în joc demne de divizie. De altfel umblă după el C. S. Tirgoviște. O să-l dăm dacă e nevoie. Antrenorul echipei este Valeriu Tănase, inginerul șef al C.A.P., fost jucător la Poli Timișoara.

— Care sînt oamenii pe care vă bazați în munca dumneavoastră tovarășe primar?

— În anumite acțiuni pe toată comuna. Dacă ar fi să evidențiez pe cineva, așa ar trebui să spun: toți oamenii. Să spun că de un ajutor deosebit este Organizația democrației și unității socialiste care are

în comună 857 membri U.T.C. În comună sînt 19 circumscripții electorale. Dumitru Marin, Emil Postelnicu, Dumitru Nicolescu sînt țărani pensionari și deputați. În problemele de contractări, dezvoltare a comunei, menținerea curățeniei, mobilizarea la diferite acțiuni obștești deputații sînt mina dreaptă a consiliului. Nimănu nu-i este indiferent soarta comunei. Aici muncim, aici trăim și numai de noi depinde să trăim cit mai bine și frumos. Intelectualii satului sînt integrați în viața comunei. Cei trei doctori ai dispensarului, Maria Nestianu, Ana Popescu și Valeria Mătaru sînt în comună de 8 ani. Conducerea consiliului este formată din oameni tineri pe de o parte și din oameni mai în vîrstă, cu experiență. Secretarul adjunct, Ion Ionescu, are 35 de ani. Secretarul consiliului, Constantin Manda, are 37. Marin Dumitru, vicepreședinte are 57 de ani. Îmbinăm experiența cu tinerțea. Dar cel mai mult ne bazăm pe țărani, pe gospodarii de frunte ca Dumitru Marin, Emil Postelnicu, Daniel Popescu, Alexandru Nae, Ioana Barbu. Dintre oieri ar trebui să-i numesc pe toți. Dar mai repede îmi vin în minte acum Marin Lambă, Ion Bordeianu, Nicolae Stan și Ion Lambă.

— Dacă ar fi să vă conduceți după o deviză care ar fi aceea?

— Înainte de a cere oamenilor, cere-ți ție.

Ne despărțim. Satul, sub lumina soarelui zgîrcit de toamnă, pare un alergător care s-a oprit pentru cîteva minute să-și tragă răsufierea. Cîteva nori, nu prea convingători, promit ploaia mult așteptată.

OPREA GEORGESCU ■

Proprietar ireversibil:

națiunea română

Actele vorbesc

Domoală, sfioasă, aproape suspicioasă, șefa serviciului organizare al întreprinderii „Textila” din Pitești, ingineră Nina Dinu, mi-a lăsat la începutul discuției impresia unei ezitări. Bănuiala era de a fi nimerit pe un teren vulnerabil și, imediat, intenția generoasă a raportajului s-a prefăcut în gîndul meu în prilej de anchetă. La scurtă vreme însă interlocuțoarea a devenit fermă în vorbire și se putea observa limpede că subiectul discuției, noul decret privind la generalizarea acordului global, îi era intru totul cunoscut. Fără prea multe cuvinte introductive, află degrabă că întreprinderea, ca și altele, lucra mai de multă vreme în acord global și direct. În proporție de 85% actuala formă era deja cunoscută la „Textila”. Noul decret îi vizează în mod deosebit pe membrii personalului TESA, pe unii mecanici și o parte din serviciul aprovizionare-desfacere. Problema e limpede. Un mecanic, de pildă, nu mai are acum doar obligația neutră de a face o reparație, ici, colo spre a-și justifica prezența la locul de muncă. El trebuie să urmărească în permanență orice defecțiune, s-o preintîmpine chiar, fiindcă de bunul mers al lucrurilor depinde în mod direct însăși retribuția lui. Un distribuitor nu-și mai poate permite să acționeze cu acel aer absent provenit din automatism, ci să realizeze în fiecare clipă nevoia de a fi eficient, adică rapid și atent. Ca să realizezi un spor de acord în procent de 6-10%, cum s-a obținut pînă acum, e nevoie de eforturi suplimentare. Nimeni nu se obține în plus fără o investiție sporită. Șeful serviciului plan, inginerul Gheorghe Ioniță, e și mai precis. Producția necesită acum o implicare directă a fiecăruia, fiindcă procesul de producție nu se mai judecă prin compensație: lei de-aici și pui acolo. Important e cit face fiecare. Ingera Nina Dinu mă asigură că noul decret s-a popularizat în timp oportun, s-au purtat discuții cu șefii de secții, de formații; s-au dat exemple concrete pentru ca muncitorii să n-aibă impresia că li se vorbește în dodii. S-au făcut deci modele de calcul pentru a-i lămuri cum se reflectă acordul total în retribuție. Acum, fiecare știe cum devine chestiunea. „Vor fi probleme?”, o întreb. „În această privință, nu. Acum, să știți, noi sîntem o întreprindere preferată de beneficiari. În proporție de 60%, în mod direct sau indirect, producția noastră este destinată exportului. Au fost cazuri cînd unii beneficiari externi au renunțat la alte unități, preferîndu-ne pe noi. Sîntem o unitate veche, cu experiență”. Așadar, numai lucruri bune. Interlocuțoarea mea se intrerupe brusc din vorbire, își cere scuze că mă lasă singur și pleacă pentru puțin timp. În biroul directorului, aici acolo s-a desfășurat convorbirea, e multă verdeață: plante agățătoare, asparagus mai cu seamă, begonii și palmieri pitici dau încăperii un aer plăcut, odihnitor. Mă uit în cealaltă parte și, peste umăr, zăresc niște diplome. Multe diplome. Profit de absența

Omul — interioare
de conștiință

Ghiță Pavel din Crăcăoani

S-a născut într-o dimineață, cum zice el, blîndă, și spre seară, cînd s-a mai dezmeticit, avea 62 de ani. O viață ca o zi. La patru și jumătate, înainte de a miși zorile, scîrșitul ușii grajdului, mersul dibuit, aplecător mai mult sub povara întinericului de afară și a liniștii de sub pădure, bușitura infundată de copită, parcă aproape, prin spărtura din colț noaptea se face apoasă, în spate se aprinde lumina în fereastra bucătăriei, ciinii preiau în lătrături scurte nelămurite ale sentimentelor și le întind tot mai departe, spre satul lui, spre lume, o poamă cade în grădina de lîngă orătănit, un răgaz, în sfîrșit, înainte de a o apuca spre cîmp, e aproape, iată! — cinci fără un sfert.

Pe la amiază, deci, a fost luat militar, la grăniceri, ceasuri de ordine și execuție, atît, și frigurile, și din friguri tifosul; reîntors acasă, acum într-un picior... da, unde a rămas?

...casa o construiește într-un picior și un maistru, în cirje, sapă grădina, pe scăunel prășește țarina, de gît își leagă gălețile și nailonul în care iarna cără zăpada ce potoposte curtea, altfel cum?...

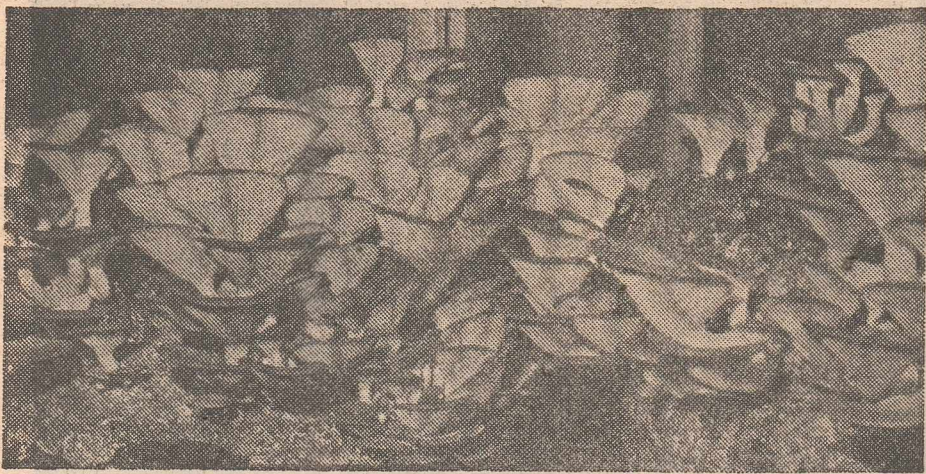
Sub cirja lui rodesc pămîntul și merii și iarba și băutura este viețuită, dar iată seară e acum și e răcoare, se face parcă frig...

Se întrebă: cînd n-o mai putea, va răzbi careva pînă la casa lui de sub pădure...

NICOLAE CRISTACHE ■

Gospodari

La „Olimp” bureții cresc precum ciupercile

Veți spune că, desigur, bureții sînt, oricum, ciuperci, dar am ținut să sugerăm mai mult ideea de productivitate proprie acestei culturi și care atrage după sine și pe cea de rentabilitate. Acestea fiind zise, ni se pare firesc să ne întrebăm de ce Complexul Olimp, din Obor, este singurul restaurant din sectorul II în care se pot consuma gustoasele preparate cu ciuperci. „Ciupercile, la ora actuală, se cumpără, ne spune Ion Nedelcu, șeful Complexului Olimp. Se cumpără, în cantități limitate și cu repartiție prealabilă. Cu un an și jumătate în urmă, fiecare restaurant avea sarcină să-și amenajeze o mică ciupercărie. Ciupercile nu sînt însă numai gustoase și rentabile; ele mai au o însușire care se pare că a inclinat mult în balanță: sînt o cultură extrem de pretențioasă. În 45 de zile se obțin cinci recolte, dar cele cinci recolte depind, în primul rînd, de seriozitatea cu care sînt îngrijite”. Și, într-adevăr, într-o cămăruță din subsolul restaurantului, abia l-am zărit, prin aburii ce învăluiau misterios debordantele buchete de bureți, pe pasionatul și proaspăt pensionar, Alexandru Pavelescu. Urzînd sus, ne-am înfîlțit cu șeful de sală, Ion Lacotzi, elegant și subțire, purtînd, cu tot atîta eleganță, pe un platou oval — cel mai rafinat preparat din bureți — salata de păstrăvi vineți.

ELENA GHERA ■

RADU G. ȚEPOSU ■

Gânduri bune pentru țară și pentru oameni

Viața
României

● „Lumea în care trăim este tot mai mult lumea pe care o facem noi” ●

Cine n-are bătrini să-i cumpere

De multă vreme nu m-am apropiat de un subiect cu atita tragere de inimă, plăcere și respect ca în cazul lui Ion Manta. Treburile gospodărești nu prea m-au îndemnat spre cartierul unde-și desfășoară activitatea, din simplul motiv că nu locuiesc pe acolo. Un coleg de breaslă mi-a atras atenția asupra cazului Manta, căci trebuie să recunoaștem că acest harnic responsabil de unitate este un caz. Are 71 de ani și, în ciuda venerabilei virste conduce cu energie și pricepere o mare unitate alimentară, plasată pe bd. Lacul Tei, care numără 34 de muncitoare și are un plan zilnic de circa 150 000 lei. La ora cind l-am căutat am aflat că este la masă și am fost rugat să aștept, dar Ion Manta — luind cunoștință de prezența mea — m-a invitat să mîncăm împreună. Strecu-rindu-mă printre lăzi și saci cu alimente, pătrund în „sanctuarul” său. Este vorba de un mic colț, amenajat ad-hoc unde, într-o perfectă curățenie, se află orînduite toate cele de trebuință: citeva farfurii, citeva oale, un aragaz, un frigider și multe alte lucruri gospodărești. Mîncarea este adusă de acasă în vase ermetice, aici urmînd numai să fie încălzită. Sînt puțin dezorientat, dar Ion Manta mă lămurește. Ca să fiu permanent aici, doar lucrăm cu clienți și bani, dintotdeauna am preferat să rămîn în unitate, să nu plec acasă. Niciodată nu poți anticipa cînd izbucnește furtuna. Din 1953 eu mîntnc acasă, cu familia, numai cînd magazinul este închis.

Printre inghițituri, Ion Manta povestește: „Copil fiind, la 11 ani, am venit la București din dorința de a-mi face un rost în viață”. El a cunoscut viața grea a ume-nicului de croitor, dar meseria asta nu i-a plăcut. Cel mai bine s-a simțit ca băiat de prăvălie, pe Colentina, unde-l avea drept patron pe „Alexandru cel Bun”. La început nu a prea înțeles multe, nereali-zînd o bună bucată de vreme de ce patronul zicea că stăpînul nostru este clientul, cînd el vedea clar cine este patronul dușeniei. Acest aparent straniu principiu l-a deprins foarte greu, dar odată descifrat, adică învățat, nimeni nu a mai putut să-l abată de la el. Din 1953 este în comerțul de stat și nu a schimbat decît 4 unități. Nu a plătit nici un fel de amenzi și, spre bucuria lui, nici un subaltern nu a fost prins cu activități necinstite, care ar putea reclama organele de ordine, motive pentru care bătrînul Ion Manta se simte mîndru.

Nu mă pot abține să nu-l cer „secretul de fabricație” pentru că, privind bunele rezultate, este sigur că seful acestei unități are un asemenea secret. Răspunsul,

pe cît de clar, pe atît de convingător: „Înainte de ora 6 sînt prezent în unitate. În liniștea ce se adună la acea oră a dimineții, după ce dau un tur de control și pun de cafea pentru tot personalul, iau carnețelul și notez ce-mi lipsește. Dar nu numai atît. Am grijă să trec ce trebuie adus în unitate pentru sezonul următor. Iată, noi am avut oțet, și dopuri de plută cînd în toată rețeaua lipseau, pentru că m-am gîndit la aceste produse cu un sezon înainte. Cînd se deschide unitatea, Emilia Gheorghe — cea de-a doua responsabilă — trece la activitatea curentă, iar eu mă ocup de furnizori. Emiliei i-am împărțit toate „secretele” mele, tot ce știu și știu eu despre munca grea a omului din spatele teșghelei, care poate avea relații civilizate cu clienții numai atunci cînd îi servește cu zîmbetul pe buze.

— Nea Manta, în privința pensiei nici nu știu cum să pun verbul, la trecut sau la viitor?

— Să vă spun ceva. Acum un an, conducera m-a chemat și, mai direct, mai pe ocolite, m-a rugat să aduc niște acte de sănătate, căci gestiunea este mare, eu am ani mulți. Iată-mă și la doctor. Dă cu ciocanul ici, pune niște fire la inimă, se uită în ochii mei parcă aveam albeață și zice că sînt sănătos. Eu le-am zis la birou: fraților, eu am metoda mea pe care o aplic zilnic. Cînd voi simți că ceva nu este în regulă, vin singur să vă spun la revedere. Oamenii au înțeles și văd că pe nimeni nu am făcut de ris pînă acum.

Cînd deapănă amintiri, nea Manta ascunde în colțul gurii nostalgia anilor trecuți, cînd lupta se dădea nu pentru menținerea clienților ci pentru aducerea de noi cumpărători. Din acest motiv, ori de cite ori clientul pleacă supărat din unitate, el se face foc pe vinzător. Muncă grea cu tineretul din zilele noastre. Sigur, din acest punct de vedere, mai are astăzi de furcă cu tinerii vinzători, mai ales că de multe ori se confruntă cu elemente necinstite pe care le intuiește la timp, înainte de-a se întîmpla ireparabilul. De mic copil a învățat un lucru sfînt: lumea este cinstită, dar trebuie păzită. Motiv pentru care sporește vigilența atunci cînd șarpele indoielii îi dă tircoale.

Are doi copii la casa lor, care se minunează de longevitatea profesională a tatălui lor. Singurul om care l-a înțeles este madam Manta, cum îi place să-i zică soției, femeia lui de-o viață, care s-a obișnuit să mînce cu soțul numai duminica. Seara îl așteaptă cu o cană cu lapte. La virsta noastră, la acea oră tirzie de seară nu avem a ne spune multe lucruri. Mă grăbesc să mă culc, căci la 4 și jumătate dimineața pentru mine începe o nouă zi.

O vorbă de duh din bătrîni zice: cine n-are bătrîni, să-i cumpere. În sectorul 2 alimentar din Capitală am găsit un bătrîn, care nu a fost cumpărat, ci menținut în stîma cetățenilor și spre folosul comerțului.

DAN BĂRLADEANU ■

Drumuri și poduri

Prima ființă ce a trecut vreedată poarta Țării Maramureșului trebuie să fi fost o femeie în durerile face-rilor. Pentru că locurile despre care scriu s-au vestit pe lume într-un i-păt curat de prunc.

În anul una mic nouă sute optzeci și trei, am regăsit Maramureșul copilăriei mele, limba luminoasă a amiezii suierînd prin iarba înaltă din Petrova, satlele toate, așezate în rînd parcă de o mină omenească, respîndînd în lungile vecernii ale păcii, am văzut soarele asfinzînd îndărătul frumuseții neînduplecate a unei femei, într-o zi de marți, pe dealul Moiseului.

Drumurile și podurile sînt aici strigăte aruncate de la o așezare la alta; drumurile — ca niște ulcioare de lut, modelate sub țalpale atîtor statornici țărani români; podurile — tîind firul cite unui riu, cu sfințenia cu care cuțitele taie în piinea albă de casă.

LELIA MUNTEANU ■

Dincolo de aparențe:

Lumea frumoasă

Mai întii, Cristina mi-a dăruit — cu tandrețe și lacrimi în ochi — un cal superb, pe nume Jubileu. De fapt, erau numai capul și gîtul împodobit de o coamă răvășită, așternute pe o coală mare de desen, iar din fruntea semeață a murgului, străjuita de două urechi ce voiau parcă să străpungă cerul, te țintea privirile ochilor cabalini din care îșineau, cu vifor și tîngială, căutările umane, teribile de umane, ale unei ființe aduse spre om. Jubileu fusese prietenul ei de joacă și de călărie, de visare și copleșitoare prietenie, dar plecase definitiv.

Apoi, nu peste multă vreme, în prag de toamnă întîrziată, cînd abia împlinise 17 ani, fata m-a îndemnat, cu sfioșenie și rugămintă, să-i spun dacă nu cumva lumea și oamenii, lucrurile și ființele, dacă nu cumva tot ce există și în care existăm, noi însine cuprinși în acest tot, ar putea fi, nu numai bune și multe, ieftine sau scumpe, valoroase sau de două parale, ci mai ales frumoase! „Tu crezi că un lucru urît — sau chiar un om urît — poate oricînd să fie făcut frumos?” am întrebat-o încoditor. M-a privit blajin și a răspuns cu glas domol: „Poate aveți dreptate, un om nu poate fi făcut frumos oricînd, dacă e urît pe dinăuntru, dar lucrurile, oricît de hidoase ne-ar apărea, dacă oamenii vor cu orice preț, pot fi înfrumusețate și să devină nu numai utile dar și tablouri frumoase, într-o lume de frumos, în care totul aparține frumosului!”

Din ziua aceea — și nu e mult de atunci — sînt obsedat, pentru prima dată în viață, de o idee copleșitoare: ideea că, în mod obligatoriu, orice creație științifică și tehnologică, asemenea întregii creații muzicale sau literar-artistice, trebuie să-și întregască conținutul ei și cu principiul suprem al frumosului, al proporțiilor armonice, nu numai funcționale ci și estetice, pe care numai ființa umană — în colaborare cu natura și în deplin acord cu aceasta — este în stare să le descopere și să le integreze existenței noastre cotidiene. În esență, frumosul nu se poate naște decît din iubirea de sublim, iar oamenii, dacă vor, pot deveni idealuri sublime. Chiar dacă, dincolo de aparențe, Cristina nu este conștientă de profunzimea abisală a sensibilității și dorințelor ei, am totuși convingerea că ea a simțit-o și o simte cu toată năvala clocotitoare a virstei sale de boboc fișnînd în feminin-matur.

Și cutez să mă întreb mai departe: oare dacă în locul repetării pe de rost a unor cunoștințe anoste, adesea lipsite de perspectivă, am dăruit tinerilor noștri și o educație pentru frumos permanent în viața lor, pe toate planurile, dacă i-am obișnui cu frumosul ca și cu o stare fiziologică și generală, viața și lumea n-ar fi mult mai bune și mai fericite? În fond, cît ar costa fiecare familie dacă ar sădi în inima copiilor, de cînd aceștia sînt în leagăn, un dram de efort pe zi, prin exemple vii, germeții frumosului în casă, afară, în natură, pe stradă și oriunde în lume?

Îndemnat de curiozitate, am întrebat pe cîțiva creatori de bunuri din industrie, cu cît se vinde și se cumpără frumosul sau esteticul produselor (unii mai spun acestor calități și design — a ce citi „dizain”). Interlocutorii mei, aproape cu toții, m-au privit cu uimire și n-am avut norocul decît de următorul răspuns: „Dacă un produs e bun, robust și funcțional, se

vinde bine!” Contextul lumii actuale nu este chiar atît de simplu, stimați colegi, ingineri de concepție și creatori de bunuri pentru societate! Dintr-un raport recent al unei mari firme producătoare de jucării și bunuri casnice, a cărei cifră anuală de afaceri depășește 4 miliarde de dolari, reiese că, firma respectivă cheltuie peste 60 milioane dolari pe an numai pentru a-și face produsele mai estetice, mai calde ca și culoare și formă, mai atractive ca funcționalitate și mai pline de semnificație pentru viața copiilor și a oamenilor maturi.

A investi în frumusețea produselor destinate societății omenești nu mai este un lux, ci o necesitate acută a epocii contemporane, este o cotă-parte, absolut necesară, de creativitate și concepție, cu ajutorul căreia omul, nu numai că transformă minereul în motoare, petrolul în plastice, lemnul în mobilă, lina și bumbacul în haine, dar mai adaugă și acel suflu unic, strict uman al frumosului, spre a crea o lume tot mai frumoasă. După părerea multor cercetători, treapta superioară, imediat următoare a actualei revoluții tehnico-științifice se va caracteriza toamă prin îngemănarea dintre descoperiri și invenții, pe de o parte, cu armonia frumosului, cu forme complexe și variate alete de culori pentru a da bucurie și satisfacție luminii ochilor omenești și profundeilor noastre resorturi sufleteste.

Să nu ne așteptăm ca frumosul să fie creat numai de absolvenții institutelor de arte plastice sau al celor de arhitectură — desigur, în aceste oaze, trebuie, cît mai urgent, dezvoltate masiv focarele de frumos profesionist, de estetică socialistă și avîntată, și profund inobolitoare a omului, de argumentele zdibroaște împotriva decadenței și prostului gust. Ideea de frumos trebuie să devină directoare în toate instituțiile de învățămînt, în orice unitate de creație științifică și tehnologică, ca și în orice întreprindere productivă, de unde pot să iasă în lume purtători de frumos sau împrăștiatori de urit.

O lume frumoasă nu este însă compatibilă cu ura, cu vrajba între popoare și nu cuprinde sub nici un motiv banditismul, crima și cotoropia, dar mai ales exclude cu desăvîrșire crima cumpulită pe care o constituie războiul. În acest sens, tuturor creatorilor de nou din întreaga lume, oamenilor de știință și tehnologii, ca și creatorilor din cultură, așa cum sublinia în zilele acestea, cu înțelept temei, tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele țării, le revine o uriașă răspundere: „ei trebuie, arăta președintele României, să-și asume răspunderea de-a nu mai lucra pentru distrugerea omului...”. Așadar, o lume frumoasă de azi și în vecie de acum înainte exclude savanții criminali și orice știință sau tehnologie puse în slujba suferinței omenești.

Lumea în care trăim este tot mai mult așa cum o facem noi — bună sau rea, frumoasă sau urită. Mașini și computere, grădini și livezi, case și automobile, mobilă și haine, crățiți și vase, tablouri și pereți, gesturi și fapte, împreună cu oamenii, constituie, de fapt, lumea existenței noastre. Și cred tot mai mult, ca și Cristina, că această lume a noastră poate și e nevoie să devină mai frumoasă, deoarece frumusețea și armonia lumii sînt o măsură supremă pentru valoare ființei umane creatoare de lumi...

Mai întii, Cristina mi-a dăruit — cu lacrimi în ochi — un cal superb... Apoi, o herghelie de gînduri bune, poate cu intenția dar și cu încrederea că mă poate îndemna să ajut lumea spre a fi mai frumoasă. Dar o asemenea țintă, mai înaltă decît piscurile Himalalei, nu poate fi atinsă decît împreună cu toți semenii mei.

ION MĂNZATU ■

Opinia unui alegător

Sub lumina vocației morale

Nu putem să nu vorbim și despre reaua credință; în fond și ea face parte dintre tarele care agravează și poluează climatul nostru curat sau atît de dorit curat. Nu e, cred eu, bine să ocolim o astfel de discuție pentru că ea oricum se face și se face fiindcă, din nefericire, și reaua credință mai există. E ea, însă, reaua credință numai expresia nevolniciei sufocate firese de gelozie? Da, mi se răspunde adesea: nici nu știi cită este reaua credință ca atare și cit nepuțință, cit neștiință, cit lipsă de exercițiu într-un domeniu sau altul, cit necunoaștere care, prin revers, duce la atitudinea păgubitoare. Dom-nule, auzi pe cite cineva, omul e de bună credință, dar neștiind pînă la capăt despre ce e vorba, crede că face bine; nu trebuie să te superi pe el, părărea lui e cinstită, însă atita îl duce pe el capul. Nu e rea credință suspiciunea la care te supune, e numai dorința de a se asigura că nu e rău ce vede el, cu ochii lui. — Bine zic eu, dar ochii lui vād bine? Sînt ei bine obișnuiți cu lumina? Pentru ei bine obișnuiți cu lumina prea puternică să-l facă să-l doară ochii și atunci el poate să creadă că lumina prea vie e dăunătoare? Da, imi răspunde imaginarul interlocutor, dar buna lui credință nu poate fi pusă la îndoială, fii sigur. Și de atitea ori am fost gata să cred și chiar am crezut și de cele mai multe ori așa și era, buna credință nu putea fi pusă la îndoială. Însă, firește, numai buna credință singură, nu e nici ea de ajuns. Pe lîngă credință mai trebuie și știință. Se știe. Dar, dacă sub masca bunei credințe, naive, candide, nepri-

hănite, cum se mai zice, înflorește reaua credință a pescuitorului cu orice preț, în toate apele, și mai ales în cele tulburate de el însuși? Nu știe, nu pricepe, n-are repere, n-are argumente, n-are criterii, e doar vigilant. Am mai scris eu odată despre vigilența reacționară; vigilența celui care crede că e de datoria lui să stea la pîndă și în propria lui familie, la masa de prînz, să vadă cum mestecă nevasta, cum mestecă bunicul, cum mestecă soacra, să vadă dacă toți mestecă la fel și în același timp și, ca la școala primară, în clasa întii, dacă au toți șervețelul la gît?

Reaua credință mi se pare însă și mai rea decît toate, pentru că ea face să incolțească și să crească bine de tot cea mai rea buruiiană sufletescă, mizeria morală cea mai mizeră, de care se leagă duplicitatea și delațiunea și oportunismul și pizza și mai ales arivismul cel mai feroce, fiindcă pe umerii relei credințe se urcă arivismul ca să iasă în frunte.

Iată de ce e bine să vorbim și despre reaua credință, iată de ce e bine să nu ocolim subiectul. Reaua credință e strîns legată și de povestea cu capra vecinului, e bine legată și de ceea ce, pe timpuri, se numea tăgătuiala, e, în sfîrșit, expresia cea mai elocventă a primitivismului spiri-tual. Dar, imi mai zicea cineva, reaua credință are în ea și simbu-rele lipsei de demnitate; cameleonul, licheaua, slugarnicul cu orice preț adică și cu prețul cel mai mărunt, toți sînt clienții nemernicii al relei credințe. Într-o lume care își propune deliberat asanarea morală și ozonarea victii, într-o lume care are vocația înaltelor principii morale, reaua credință iese, nefericita, într-o lumină atît de orbitoare încît nu poate să nu se sufoc. Dar eu cred că mai e nevoie și de degetul nostru arătător.

DINU SARARU ■

Istoria noastră,
viața noastră

Unirea — o împlinire în destin istoric

• „Aici, la țarmurile vestice ale Ardealului, s-au oprit migratorii“ •

1. Unirea în „graiul“ pământului

„Descoperim drumul tradițiilor îndepărtate și ne putem stabili în veacul veacurilor un criteriu și o strămoșie“.

(CORESI).

Unirea a fost cea dintâi zămislire străluminată a vieții românești originare, și a rămas, până azi, cea din urmă strămoșie și rivnă de totdeauna a încercatei vieți românești ca o mărturie-simbol a vechimii și a dăinuirii vecine cu veșnicia. De aici ar trebui să înainteze spre conștiința devenirii noastre înțelesurile cele mari ale Unirii, ca să le prefacem în destin continuu. Dar istoricii, stăpiniți de tăria evenimentului, s-au înghesuit adeseori să culegă numai căderea faptelor istorice de la suprafața vieții imediate, nemaiajungând la rădăcinile adâncurilor, care împing puterile lor în afară și fac să se împlinească viața într-un tot. Din aceste adâncuri de viață s-a ivit filosofia unirii și a întregirii vieții românești, rinduită, ca în geneze, în rosturile pământului, în puterile originare ale unei creații în fapt, sedimentând de milenii înălțarea în spirit creator, sau în continuitatea statornică a gândurilor celor mulți, intrate într-o ireductibilă tradiție, dindu-ne mereu încrederea în mai bine și ținându-ne uniți în această încredere.

Acestea pot fi axele unirii noastre, răsfrînte într-o filosofie a pământului, într-o filosofie a istoriei și într-o filosofie a vieții românești. O spun rosturile de început ale pământului de aici cu 4000 de ani î.e.n., intrate în alcătuirea de lut și de lumină din Hora de la Frumusea, unind în ea toate legăturile orizonturilor românești, atunci când, pentru alții, această unire abia pîlăia prin desigurile istoriei, și când pentru noi ea se înălța din pământ, acolo, în blînda și binecuvîntata Moldovă.

Unirea se zămislea în simbol. În hora ce lega omul de pământ și omul de om, ca-n ceasul din urmă. Imprejmuirea pământului în hora era datul originar al unirii noastre. Puțin îl au în desăvîrșirea cu care el se infățișează și azi privirii, pentru ca să „ne putem stabili“, cum spune bătrînul Coresi, în „veacul veacurilor noastre un criteriu și o strămoșie“. A înțeles acest lucru, marele Iorga, care-și deschidea Istoria românilor cu acel întremător capitol: **Oamenii pământului**. Nu căuta adevărul ultim, dar căuta adevărul. Căci din aceleași rosturi benefice ale pământului a ieșit în lumina lumii **Gînditorul de la Hamangia**, din neolitic, care întărea încă o dată obirșile înțelepciunii omenești ale traco-geto-dacului Zamolxe, cel ce spunea că prin faptele lor, unite în bine, oamenii sînt „nemuritori“. Întoarcerea **Gînditorului** spre pământ și însemnul unirii lui cu firea. E filosofia acestui pământ, țesută cu marginile de țară unite, întocmai cum se unesc formele trupului omeneș.

Spre această filosofie ce unește și întregeste omul cu pământul său ne îndreaptă și ciobanul din „Miorița“. Căci înfrățirea și unirea omului cu pământul fi dă acestuia sentimentul eternității. Prin lege nescrisă, el are dorința „ca să mă îngroape/ pe aici pe aproape“, în acel „aproape“ de suflet, care e pământul ce ne-a unit cu toți moșii-strămoși intrați în el. Iar peste veacuri, ecou al acestei bicuivoare chemări a pământului, cel exilat dintre ai săi, pentru ai săi, la Roma, cel căruia nu l-a fost îngăduit spre a respira ultima clipă a vieții în spațiul dintîi al ființei sale, va scrie, cutremător, pentru veacuri: „Nu poți învia din morți decît în pământul patriei tale“. Orice a daos cade. Dar se înalță adevărul pământului, că unirea e o strămoșie a puterilor lui, rinduite într-o filosofie netemătoare, de durată.

2. Unirea e a lor: aceștia au făcut unirea!

„Unirea e o operă cu mult mai veche decît anul 1918. Înaintea deputaților care vorbesc în parlament, a ziariștilor care scriu la gazetă, a istoricilor care culeg fărime de documente, a filologilor care scriu dicționare la Academie, Unirea au făcut-o, veac după veac, marii învățați, de la stîna, de la un capăt la altul al munților, acești minunați filologi au lucrat sute și sute de ani la închegarea limbii și la înfiriparea neamului românesc într-o singură unitate etnică“.

(S. MEHEDINȚI)

Vasile Goldiș

Există, așadar, o filosofie a istoriei noastre cu temelii ce țin de permanente. Și oricît s-ar îndoi de această realitate **cultivații** în ale istoriei, ei vor trebui să recunoască că au înaintemergători care s-au născut într-o istorie și au zidit-o, înainte ca ea să devină subiect. Iar acești înaintemergători, oricît de puțini ar fi fost **cultivații** în a cunoaște istoria, au cugetat mai sănătos, făcînd-o cu ființa și cu pretul vieții lor. Căci nu se va îndoi nimeni de faptul că luptele și războaiele și războaiele cele mai grele ei le-au dus, fără cîrtire și fără tăgadă,

„Uniți în cuget și-n simțiri“

turi și invazii, ca țarmurile vieții românești să fie apărate. Numai că, în acele înfruntări, acești necunoscuți pentru lumea cea mare deveneau și înaintemergătorii Unirii noastre, chiar dacă nerecunoașterea s-a lăsat grea peste numele lor de Ion, Vasile, Dumitru, Gheorghe, numele acestea de țară românească, re-luate de mii și zeci de mii de ori, adică atîția cîți au căzut. Au căzut, poate, la Argedava, la Sarmizegetusa, la Rovine, în Codrii Cosminului, la Guruslău, în Scorăgeț, la Fintinele, la Mărășești sau la Carei, toate locurile de neuitare ale înaintemergătorilor Unirii și întregirii vieții românești. De aici ar începe adevărata filosofie a istoriei românești, care n-a fost apărată de mercenari războinici și bine plătiți, ci de același om necătit al pământului de aici, al pământului pe care l-a îmbrățișat și în ceasul ultim.

Mai intră ceva în silabele Unirii noastre. Ceva care ne aparține dintr-o întreită rațiune; anume, ne-am unit în forțele sufletesti ale spiritului creator ca să **suplinim istoria mereu amenințată**, am întărit **datinile, moravurile și mentalitățile**, ca prin ele să fim în lume, și, în fine, „zicerile“ noastre au primit în spațiul omenei lor pe toți cei ajunși aici și trăind, apoi, în preajma noastră. Mai mult nu se putea! Căci în toate cele de mai sus sînt experiențele autohtone, intrate în filosofia istoriei noastre. Să le exemplificăm? Nu-i greu. Acel recunoscut „părinte al istoriei“ spune despre traco-geto-daci că „dacă ar fi fost uniți ar fi putut cucerii lumea“. Care lume? Și de ce? Neamul „nemuritorilor“ traco-geto-daci s-a unit în apărarea lumii lor, de la Carpați și de la Dunăre, iar cînd asupra lui au venit, într-adevăr, „cuceritorii de lumi, le-au dat, ca și Decebal, lecția din urmă a oamenilor acestui pământ, rămînînd sub glîile lui. Căci ei credeau în legile lor. Credeau în ceea ce va spune, peste veacuri, iluminatul Părvan: „Traian distruge Dacia și aduce coloniști nenumărați, spre a face o țară romană, în limitele romane — și în loc crește o țară Dacă, numai de limbă romană, dar în hotarele dacice și cu sufletul dacic-aborigen — pînă în depărtații ei descendenți de astăzi“. Credeau, și nu s-au înșelat, căci unirea forțelor sufletesti e mai puternică decît năpăstuirea de o clipă.

Așa că atunci cînd istoria noastră era dresată de alții, spiritualitatea din datină și din moravuri lucra, singură, pe mai departe și ne contura puterea de a fi în lume. Toate culmile de deal, toate șesurile, toate măgurile și pîraiele ce treceau prin văi, departe, erau petrecute de doinele noastre cele mai vechi, în care stăruia o moștenire de suflet. Toate rituurile sărbătorilor și ale trecerii vieții, obiceiurile împătimit de cuvîntul spus,

ei, cei mulți, înfruntînd cuceriri, năpăstuite urările praznicelor de peste an, și tradițiile de neam și de familie, și credințele cele mari, țeseau istoria unirii noastre, rămînînd ele inesele, neatînse de momelile aruncate de ici și de colo, pentru a ne risipi. Și toate căsuțele pitte sub dîmburi, toate cătunele, toate satele și orașele noastre trăiau în viața și-n legea românească, apărate de cei de acolo, de cei care vedeau în iubirea de locul natal partea de sus a iubirii de țară. Prin toate acestea a pulsat istoria noastră, opusă oprimărilor naționale, calculate în diete aulice și în săli imperiale. În fața disoluțiilor naționale preconizate ne-am retras în noi, dar nu din istorie, ci tot într-o istorie, dar a spiritului creator, care n-a vegetat. Avea tot dreptul să spună același Părvan că „la popoarele prea chinuite de adversitățile istorice, se formează un fel de carapace spirituală, în care sufletul se refugiază spre a se păstra intact“. Puterile sufletesti ale unui popor nu trebuiau să se destrame în fața brutalităților istoriei, tranzitorii și de moment. Prin Blaga, ideea va intra într-o filosofie a culturii și istoriei, constatînd că „viața pre-românească și apoi românească a fost nevoită, sub presiunea evenimentelor, ce se desfășurau fulgerător pe drumurile și în văzduhul Daciei, să renunțe la «istorie», să se retragă adică într-o existență organică-sufletească“. Asta nu însemna renunțare la istorie, căci cei mulți o înțemeiau și toate științele luptelor, pentru a rămîne **noi înșine** în felul de a fi, în fapte și în credințe; apoi flăcările

O ISTORIE A MONUMENTELOR

Voluntă impresionantă editată de către Editura militară, **Monumente ale anilor de luptă și jertfă** cuprinde, sub forma unui dicționar alfabetic așezări și locuri din România în care oamenii păstrează un moment de reculegere în memoria celor căzuți în luptă pentru țară de-a lungul, secolelor și cărora generațiile le-au ridicat semne și simboluri de prețuire. Volumul colonelului Florian Tucă și al lui Mircea Cociu reprezintă un ghid exact prin istorie, impresionant prin acumulările de date și prin sintezele sale, dar și un ghid de suflet prin geografia zbuciumată a trăirii noastre pe aceste meleaguri. Ideea de a edita o astfel de carte constituie, de asemenea, o mărturie prin vreme asupra tuturor monumentelor și însemnelor memoriale existente la această dată pe teritoriul României. O astfel de carte trebuie să se păstreze cu grijă și respect în fiecare casă.

Cele 850 de monumente prezentate în această carte reprezintă, pe de altă parte, doar o selecție severă dintr-un imens tezaur memorial. Spațiul tipografic și existența unui mare număr de monumente, aproape în fiecare localitate a țării, au făcut ca dicționarul să cuprindă monumentele ridicate în amintirea unor evenimente și a unor personalități de prim ordin. Astfel incît volumul oferă cititorilor informații detaliate asupra statuilor, grupurilor statuare, busturilor și reliefulor monumentale, monumentelor comemorative, obeliscurilor, plăcilor comemorative și memoriale, începînd cu Monumentul triumfal de la Adamclisi și încheiînd cu cele înălțate în anul 1992. Pe o durată de aproape două milenii.

Prin urmare, cele 850 de monumente și însemne memoriale așezate de oameni la răscruci de drumuri și de vînturi, la poalele sau în cununa dealurilor, în piscuri de munte, în cîmpii, pe malurile apelor, în orașe, în sate, în cătune, poartă adeseori pecetea unor mari artiști ca Brăncuși, Medrea, Storck, Jalea, Irimescu, Han, Vlasiu, Vida Gheza, Ladea dar și de nenumărați meșteri anonimi. „Indiferent de dimensiuni sau de cei care le-au creat, toate poartă încălțura gîndului bun, a omagiului fierbinte, adus eroilor ce ne-au strălucit, ne-au păstrat și ne-au lăsat, frumoasă, cu fruntea în soare, țara“ — spun autorii într-un cuvînt înainte demn de o carte de istorie adevărată.

ARON DOMIDE ■

Simbolul unirii Ardealului se numește Alba Iulia

„Voi, ardelenii, sinteți aceia care neați semănat cîmpiiile cu sămînța libertății, voi ne-ați trimis apostolii care ne-au pregătit mîntuirea noastră, de la voi avem o limbă mai corectă, de la voi istoria și filosofia“.

(ION ELIADE RĂDULESCU)

Ne putem întreba acum, după tihna veacurilor, de ce Ardealul a rămas simbolul unirii și întregirii neamului, prin Alba Iulia, la 1 decembrie 1918? De ce Ardealul a mistuit atît de adînc idealurile și sufletele generațiilor care l-au știut mereu sub juguri străine și sub împilări? Și de ce el, acest Ardeal, ca entitate strămoșească și însemn ancestral, n-a putut ieși de sub bolțile neliniștilor noastre? Dar parcă și tăcerile ne dau răspuns. Și ne spun, în neclătinată lor putere, că Ardealul a fost vatra. Vatra unde nu s-a produs **deștărarea**, unde nu s-a **deșirat** ființa neamului, unde nu s-a pierdut firea generațiilor, fiecare avînd o casă a obirșilor, fiecare casă avînd un martir, fie și al ginului. Căci aici, la țarmurile vestice ale Ardealului, s-au oprit migratorii, cucerind încet, fără să ne poată disloca. Aici s-au făcut colonizările sistematice din apus, așezate în centru și la margini. Aici s-au prefăcut credințele, dar latinisții noștri, în sarcinile lor sărăcuțe, arătau Romei fala unui neam de același singe cu cei din imperiu, ca să se știe și să nu se uite că, cu o mie de ani înaintea altora, eram legați de Roma și că acolo era forul unirii noastre, și în moarte: **Columna** lui Traian, și a lui Decebal deopotrivă.

Aici, apoi în Ardeal, la Alba Iulia s-a întrupat, ca un fulger de vară, Unirea lui Mihai Viteazul, ucis mișelește, pentru că el dăduse făptură visului firesc al unirii. Așa cum vin zorile, așa cum curg apele,

asa cum se umple văzduhul de lumină, așa s-a umplut Alba Iulia de toți oamenii Ardealului și ai provinciilor românești surori.

Și ziua aceea a Unirii și-a avut și ea filosofia ei politică, pregătită cu osîrdie, cu încredințările momentului, dar și cu răbdare: mai întîi la Oradea, la 12 octombrie 1918, comitetul național român al ardelenilor adresează o moțiune parlamentului din Budapesta, cerînd dreptul de reprezentare a națiunii române. Apoi a urmat Aradul. La scurt timp, consiliile naționale române, gîrzile naționale, în orașele și satele Ardealului, adunările și întrunirile pregăteau drumurile spre Alba Iulia. Se făceau „credinționalele“ pentru sătenii a-leși, pentru toți reprezentanții, din toate colțurile „Inlăcrimatului Ardeal“. Cine ar putea descrie acele zile mari? Erau acolo bărbații neamului, de la „bătrînul nației“, Gheorghe Pop de Băsești, președintele desemnat al Adunării de la Alba Iulia, la Ștefan Cicio Pop, Vasile Goldiș, Vasile Lucaciu, Iuliu Hossu, Victor Deleu și alții, alături de social-democrații Jumanca, Grapini, T. Albani, Flueraș, P. Borzescu ș.a. Erau acolo cei peste 100 000 de oameni de pretutindeni, o armată a Unirii, cei care înălțeau, din veacuri venind, pentru toate veacurile, simbolul unirii Ardealului, la Alba Iulia, ca România să fie întregită în toate ale ei, așa cum sîntegri și neatîrnate au rămas sufletele lor pînă la ceasul împlinirii, în marea zi de 1 decembrie 1918. O împlinire în destin istoric, care împlinea și o filosofie a unirii și a întregirii vieții românești.

VASILE VETIȘANU ■

„La Alba Iulia se va începe un nou capitol al istoriei naționale românești...”

Istoria noastră,
viața noastră

● „Ce momente emoționante...! Am făcut cu rîndul la steag” ●

...Concomitent cu alegerea delegaților pentru Marea Adunare Națională, C.N.C.R. și consiliile locale fac apel la întreaga populație română din Transilvania, chemînd-o la Alba Iulia într-un număr cit mai mare. „Sîntem convinși, se sublinia în actul convocării, că, în afară de cei care vor reprezenta în chipul arătat mai sus toate paturile sociale ale națiunii noastre la această istorică adunare, unde se va hotărî soarta neamului nostru pentru vece, se va prezenta însuși poporul românesc în număr vrednic de cauza mare și sfîntă”.

ALEGEREA DELEGAȚILOR

Adeziunea transilvănenilor și bănățenilor la ideea unirii, concretizată în miile de semnături de pe motiunile adoptate în adunările premergătoare Marii Adunări de la Alba Iulia amplifică baza de masă a marelui act istoric săvîrșit la 1 decembrie. Din Copșa Motiunea poartă semnătura a 432 de locuitori; din Valea Jiului erau delegați să participe la Alba Iulia un grup numeros de muncitori în frunte cu I. Ciser, Achim Zamora, I. Jurcă. Satele mai mici din județ delegau 4-5 locuitori în timp ce în orașele județului numărul era mult mai mare: 4.000-5.000 din Orăștie, 200 din Deva, 50-60 din Brad, 40 din Hațeg etc. Orașul Brașov alegea 52 de delegați aparținînd tuturor categoriilor sociale. Printre ei profesorul de istorie Vasile Goldiș. Județul Sălaj era reprezentat de 43 de delegați cu drept de vot. ■ 22 noiembrie. Se ține la Sighetu Marmației o impunătoare adunare națională la care participă 10.000 de țărani. „Întreg Maramureșul românesc în cea dată a stat principial pe baza unirii”, avea să declare mai tîrziu în parlamentul țării un martor ocular.

Consiliul național maghiar din Tirgu Mureș avînd ca președinte pe profesorul democrat Antalffy Andrei sprijină acțiunea de desemnare a delegaților. Un rol important în această acțiune îl joacă și avocatul democrat din Cluj, Kertész Jenő. Adunarea populară din Tîntari (județul Făgăraș) impuneră pe Ilarie Gonțea să voteze unirea Transilvaniei în numele a 2.800 de suflete române care locuiesc în această comună. Zece comune aparținînd aceluiași județ dădeau mandate lui Ion Munteanu și Nicolae Boboc „de a contribui cu votul lor la decidera asupra sorții viitoare a neamului românesc din Transilvania, Ungaria și Banatul Timișorean”. Sublocotenentul Simion Stănuțel din Ghimbav (comitatul Sibiu) era impuneră de românii de aici să voteze pentru unirea Transilvaniei cu România „într-un singur stat național român”. Același mesaj era dus la Alba Iulia de economistul Alexandru Mirea din comuna Vida (comitatul Odorhei).

Credenționalele delegaților Partidului Social-Democrat conțin aceeași dorință de a înfăptui unirea. Dionisiu Pirvu, zidar, și Petru Seleșan poartă asupra lor mandatul încredințat de toți românii social-democrați din Deva. Secțiunea din Rodna Veché a P.S.D. delegă pentru Alba Iulia pe Alexandru Cărdan, Victor Singeorzan și Iosif Tăpălagă.

„Glasul Ardealului” din Brașov dădea expresie simțămîntelor tuturor românilor din Transilvania cînd, prin pana publicistului Ilie Cristea, scria: „Nu mai este un secret pentru nimeni că Adunarea de la Alba Iulia va desființa pentru vece barierele, pe care miini străine le ridicaseră între noi. N-aveam nevoie să ne-o spunem unul altuia; e destul să ne primim în ochi pentru ea să ne convingem că ceasul a sosit. Cuvîntul, păstrat pînă acum în cutele cele mai adînci ale sufletului, se va rosti unanim, mareț și neștrămutat. Unirea noastră va fi indiscutabilă”.

Cînd știu, cînd știți...

Cînd știu că mama, cînd și cînd, desface
Fuiorul amintirii lingă noi
Și-n lacrimi șiroidn din ochii goi
Ne spune de o lume care tace,

Cînd știu, tot de la ea, că tata zace
În gropile săpate-ntr-un război
Ce-a sters ființa unuia din doi —
Mi-e dor de zece secole de pace!

Cînd știți cu-adevărăt, semenii mei,
Că viața noastră stă sub semne grave,
Că miine s-ar putea să fim cadavre,
Să spunem azi războinicilor zei

Că pacea nu se face cu palavre
Și nici cu ciori vopsite-n porumbei!

SANDU ȘTEFĂNESCU ■

APELUL CONSILIULUI NAȚIONAL ROMÂN DIN BLAJ, din 24 noiembrie: „Veniți cu toții la Marea Adunare Națională, care se va ține la 1 decembrie a.c., la orele 10 a.m. în Bălgradul lui Mihai Viteazul. Veniți cu miile, cu zecile de mii. Lăsați pe o zi grijile voastre acasă, căci în această zi vom pune temeliea unui viitor bun și fericit pentru întreg neamul nostru românesc... E ziua cînd se va hotărî asupra sorții noastre pentru o veșnicie”.

Socialiștii români remarcă în ziarul „Adevărul” importanța celor ce se vor hotărî în marele forum de la Alba Iulia: „Se va arăta în primul rînd că națiunea română, care veacuri de-a rîndul a suportat jugul robiei naționale, voințe de acum să devină cu desăvîrșire liberă și să se contopească într-un singur stat național... să se unească cu frații lor de peste munți ca împreună să alcătuiască o Românie Mare, în care să li se asigure toate mijloacele unei dezvoltări înfloritoare. A sosit așadar plînia vremii”.

Socialiștii militează ca în proiectul de declarație ce se pregătea pentru Marea Adunare de la Alba Iulia să fie incluse și revendicările sociale ale maselor populare. Socialistul Ion Mihuț declară: „Acel țaran care vine aici vine cu gîndul să ducă de aici pămînt și drepturi și pe baza aceasta vrea să se unească. Asupra-ia pe care a îndurat-o îl îndeamnă ca să vină aici pentru ca să fie om liber”.

În editorialul său La Alba Iulia, ziarul lugojean „Drapelul” din 24 noiembrie notează: „La Alba Iulia se va începe un nou capitol al istoriei naționale românești... Ne vom gîndi la noi, la urmașii noștri, la drepturile noastre, la libertatea noastră... Dar n-avem să ne gîndim numai la noi. N-avem să cădem în păcatele acelor de sub al căror jug scăpăm acum. Sîntem datori în aceste zile mari să ne gîndim și la cetățenii noștri de altă limbă și lege, care de aici înainte vor fi chemați să împartă cu noi binele și răul. În aceste momente sîntem datori a căștiga deplina încredere a acestor cetățeni ai noștri care privesc astăzi la noi cu teamă și nedumerire. Chemăm sîntem să le dovedim prin fapte că n-au de ce se teme de noi, pentru că libertatea noastră n-are să însemne pentru ei sclavie, ci, din contră, libertate ca și pentru noi... Noi acum avem să vedem că lupta noastră a fost izvorîtă din porniri generoase și nu din pofta brutală a schimbării rolurilor spre a deveni din impiați impliatori, din oprimați opresori, pentru că, dacă am face aceasta, ne-am lipsi pe noi înșine și existența noastră națională de baza morală”.

Studentimea universitară lansează și ea din Arad, la 22 noiembrie, o vibrantă chemare la Alba Iulia: „Marele Sfat al națiunii române, se spunea în apel, ne chiamă să ne spunem cuvîntul prin doi delegați ai noștri la Adunarea Națională convocată la Alba Iulia. Chemarea ne găsește răsfiți pe la vetrele părințești unde am plecat minăți de dragostea și datorita pe care o avem față de neamul românesc. Cu vigurozitatea tinereții să dăm tot sprijinul Marelui Sfat al națiunii române pentru realizarea idealului nostru: unirea tuturor românilor”.

La Alba Iulia se fac febrile pregătiri înainte de sosirea delegaților. C.N.R. din Alba împreună cu delegați ai C.N.R.C. din Arad întocmesc programul Adunării Naționale și-l dau publicității la 24 noiembrie. Se stabilește orarul special al trenurilor și al accesului în gară, se asigură condițiile de cazare a delegaților în oraș și în comunele mai apropiate, se constituie o echipă de tipografi pentru tipărirea de afișe, manifeste, precum și a numărului festiv al ziarului local „Alba Iulia”.

Totodată, este stabilit planul de apărare militară a orașului în zilele Adunării. În acest scop seșete de la Arad căpitanul A. Bogdan care, împreună cu căpitanul Medrea Florian, comandantul Legiunii române din Alba Iulia, pun la punct măsurile de siguranță. Din Valea Jiului, odată cu delegații muncitorilor mineri, pleacă spre Alba Iulia un pluton al gărzii naționale condus de dr. Dominic Stancea pentru a întări forțele de ordine ale gărzii naționale din Alba Iulia. Din ținuturile Abrudului sosesc în același scop 250 de gardiști conduși de locotenentii Vesă și I. David și de Pompiliu Piso. Garda națională din Orăștie rechiziționează 7 locomotive aparținînd trupelor germane și se începe transportul tunurilor la Alba Iulia.

Forțele aflate în oraș în ajunul zilei de 1 decembrie se ridică la 17.000 de gardiști înarmați cu puști, mitraliere și câteva piese de artilerie. Entuziasmul ce domnea în toată Transilvania, energia și devotamentul manifestat de consiliile și gărzile naționale în pregătirea Adunării sînt consemnate astfel de Vasile Th. Cancioev: „În Transilvania marele eveniment e în frîmîntare. Pentru duminică este convocată la Alba Iulia Marea Adunare românească. Consiliul Național a lansat un manifest în toate ținuturile românești pentru a arăta importanța acțiunii ce se va săvîrși peste două zile.

Apelul cere ca pe lingă delegații oficiali să vină tot poporul ce va putea și cit va putea veni. Va fi în adevăr ceva mareț”.

„PE FĂGAȘELE ZĂPEZII, CARUTELE ROMÂNEȘTI ALCĂTUIND UN SINGUR ȘIR”

„Trompetele răsună
Prin munți și prin cîmpii
Români toți s-adună
Cu sutele de mii”

În sunetele acestui marș atît de cunoscut de toată suflarea românească zecile de mii de români din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș se pun în mișcare spre Alba Iulia pentru a fi de față la marea sărbătoare a Unirii. În zilele de 29 și 30 noiembrie șoselele ce duc spre vechea cetate erau împinzite de români în straie de sărbătoare cu flămuri tricolore, cîntînd marșuri patriotice din vremea lui Avram Iancu. „Pe o parte a șoselei — își amintește Lucian Blaga — se duceau spre Alba Iulia, scîrțîind pe făgașele zăpezii, căruțele românești, buchete de chioțe și bucurii, alcătuiind un singur șir, iar pe cealaltă parte se retrăgea în aceeași direcție armata germană, ce venea din România, tun după tun, ca niște pumni strînși ai tăcerii”.

În fruntea tuturor erau moșii lui Iancu și muntenii lui Horea de sub poalele răsăritene al Biharei. Imbrăcați cu sumane albe, cu căciuli țuguite și cu puștile pe umăr ei sînt primii care urcă spre meterezele cetății Alba. Al. Lupeanu-Mein descrie grandioasa paradă a grupurilor nesfirșite de români: „...dînspre soare-apune vin mureșenii, de către Arad vine Orăștia cu ținutul ei, vine Hașegul cu strănepoții lui Decebal, vin Jiurile cu sătenii pleoși ca și codrii din care coboară, vin de la sîmbașii marginenii de sub munții vechiului hotar, vin oltenii cu căciuli rotile și cu vorba semeață. Vine și Țara Birsei cu poporul ei priceput în atîtea meșteșuguri.

Din sud, de la răsărit, curg Tirnavale cu doine picurate, curge Mureșul cu cîmpeniile cei înalți și bălani, vin Someșurile, vine Bistrița grănicierilor, vine Maramureșul cu sumanele lui mișoase. Coboară din miazănoapte Sătmarul și Crișenii, cei mai greu bătuți de soartă.

Vin, tot vin, ca puhoalele verii, cu-prind orașul de jos, îl înecă cu cîntece și chioțe, cu filiiuri de steaguri tricolore, cu vuit de pasuri și urcă toți spre Poarta lui Mihai Viteazul, în fața căreia e o mare de fețe, de drapele și de căciuli încetinate...”

Alături de steaguri tricolore, fluturau, după remarcă martorului ocular, socialistul Tiron Albani, și drapelele roșii ale delegaților muncitorești din Valea Jiului, de la Reșița, Bocșa și Anina, de la Brad, Roșia și Zlatna, de la Dej, Turda și Uioara. Drapelele roșii aveau în vîrf și tricolorul românesc. Întrebat ce înseamnă acest tricolor pe drapelele roșii, un delegat al muncitorilor din Uioara răspunde: „Înseamnă că vrem dreptate socială, dar aceasta o vrem prin unirea cu România”.

Cei din ținuturile depărtate călătoresc cu trenul, ceilalți pe jos sau cu căruțele. „Vagoanele arătau ca niște mirese, își amintește născădeanul Silviu Chicos. S-au pus peste tot, la ferestre, crengi de brad, drapele, ștergare născădene, pancarte pe care scria: Trăiasă România Unită. Năvăleau născădenii cu mie cu mare pentru a fi părtași la marea sărbătoare a Unirii. Ce momente emoționante...! Am făcut cu rîndul la steag. Care mai de care voia să-l fluture și am cîntat pînă am răgușit, fiindcă fiecare grup nou care năvălea în vagon ne îndemna la cîntec...” „Undeva pe Ampoi, povestește Toader Dragoș, un băiețel ne întîmpină cu steag de hîrtie, strigînd ce a auzit și el de la cei mari: «Trăiasă România dodoloată!» Întreb pe un prieten: «ce-i cuvîntul ăsta: dodoloată?»; el mă lămurește, cunoscînd graiul popular din sudul Ardealului: «adică rotundă, România are să fie ca un glob de aur, rotundă, toate regiunile unindu-se într-un stat puternic»”.

Alex. Ciura: „E un chiot și o voie bună ca la nuntă. Ce păcat că e iarnă, căci tot trenul ar fi una floare și una frunză verde. Satele în frunte cu sieaguri mari și frumoase, umplu vagoanele, fluturînd steagurile prin ferestrele și ușile vagoanelor. La fiecare stație, la fiecare haltă oricît de mică ar fi aceea, trenul trebuie să se oprească. Oamenii curg din toate părțile, cum se revarsă piralele pe coaste în ploile primăverii. Muntenii coboară și ei pe coaste... în straie albe, cu căciuli albe... abia îi deosebești cum vin prin zăpada cea mare de pe cîmpia Mureșului. Numai steagurile lor flutură în aer, vestind bucuria marelui praznic național”.

Și sașii din Transilvania așteptau ziua de 1 decembrie cu însuflețire și speranță. Citim în „Schässburger Zeitung” din 30 noiembrie 1918: „Miine, duminică, în 1 decembrie. Miine sute de mii de români, reprezentanți tuturor văilor locuite de români vor umple valea Mureșului, la Alba Iulia. Reședința principilor ardeleni, vechea Alba Carolina va fi mărturie ri-

dicării impunătoare a unui popor viguros, trezită la libertate. Înaintea tribunalului istoriei își vor dezveli românii ranele lor nicidecum cicatrizate și în convicția cuminte că trebuie să-și asigure pentru toți vecinii, dreptul naționalității lor — tot așa de sfînt și inviolabil, ca și dreptul credinții — se vor rupe de țara ungurească. ARDEALUL, TERITORIILE PÎNA LA TISA ȘI DUNĂRE, DE MIINE ÎN-COLO, VOR INTRA SUB STĂPINIREA ROMÂNEASCĂ... Iar în întreaga țară, două ceasuri de vreme, vor suna, în această duminică, clopotele, și unde nu mai sînt clopote, toaca. VISUL UNUI PUTERNIC VIITOR DE MĂRIRE NAȚIONALĂ, VISUL UNIRII TUTUROR ROMÂNILOR — PÎNA UNDE AJUNGE GRAIUL ROMÂNESC — într-o singură patrie comună se va realiza miine”.

Atmosfera entuziastă ce domnea la Alba Iulia în ajunul începerii solemnității este redată de poetul Emil Isac într-un interviu acordat ziarului „Kolosvari Hirlap” la 3 decembrie 1918:

„Am ajuns noaptea tîrziu la Alba Iulia [...] La gară ne așteptau vreo mie de oameni cu sieaguri românești în miini, cu cîntece românești pe buze. Străzile sînt luminate, prețuind grupuri care cîntă, țărani bine făcuți, splendide fete de țărani, mulțimi de muncitori, sute de oameni în uniformă, din fiecare gură se aude cîntecul fericirii [...] Oamenii care nu se cunosc se îmbrășișează: iată libertatea românească. Țaranul de la munte, venit de departe, dă mina cu păstorul sibian. În noaptea sosirii, ne rătăcim într-o cafenea, cînd deodată, pătrund pe ușă cinci feciori falnici, în uniforme de dorobanți: Osvadă, fratele mai mic al lui Goga, Vasilon și ceilalți pe care domnia tiranică a lui Tisza îi condamnase la moarte. Se adună din ce în ce mai multă lume, nu trece mult și începem să ne îmbrășișăm. Ne-am regăsit. Revedem toată suflarea izgonită din Transilvania. Acum toți jubilează și așteaptă marea zi de miine, în care statul unit al singelui românesc se va plăsmui. Și zorile ne salută. [...] Pe străzi defilează legiunea română. Fanfare ale minerilor și ofițeri pășesc în frunte și toată lumea îi urmează. Este o paradă etnografică cum nu s-a mai văzut niciodată [...]”

Pe străzile șerpuitoare, prețuind, țărani înarmați stau de gardă, iar poporul pornește. Niciodată n-am mai văzut atîta mulțime de țărani adunați la un loc. E puterea străbună în marș și cu toții cîntă. Fetele în porturile lor naționale merg separat, grupuri-grupuri. În convoi vin mulțimile de muncitori români cu steaguri roșii, pe urmele lor o companie de marinari ajunsă la limanul cel sigur. Străzile sînt înțesate de nici nu te mai poți mișca. Dinaintea Adunării Naționale imbulzeala e de-a dreptul sufocantă”.

TOADER DRAGOȘA: „În ajunul zilei de 1 dec. 1918 am ajuns la Alba Iulia, seara. Cine putea găzdui potop de lume adunată aici? Ne-am strîns în grupuri mai mici prin curți, ferindu-ne de vîntul rece, sau prin piețe și prin locuri pe cîmp, unde s-au aprins focuri pentru a ne încălzi și a ne înveseli în jurul lor. Acolo, pe lingă focuri, cîntam și jucam de bucurie; fanfarele minerilor umpleau văzduhul de melodii vesele, sporînd fastul pregătirilor pentru a doua zi; iată din amintirile care merg acum foarte departe, în trecutul de acum șase decenii, câteva versuri din cele cîntate atunci în jurul focurilor:

Pînă cînd, frate-ardelene,
Vom trăi tot în nevoi,
Pînă cînd, măi bănățene,
Or mai ride-alții de noi?

Frați români, de multe chinuri,
Purtați nume de viteji,
Spuneți tuturor cine-i
Cine-i domn pe codrii verzi!

Frați români muncitori-o glia,
Faceți pieptul bărbătesc,
Să-ntărîm toți România,
Mărînd neamul românesc!”

Se aștepta cu emoție sosirea C.N.R. Central. Acesta vine la 29 noiembrie după amiaza: Vasile Urzică, din partea C.N.R. local îi întîmpină cu vorbele: „...Ați venit pe pămîntul sfînt de țarina martirilor Horea, Cloșca și Crișan ca să aduceți dezrobirea neamului nostru care a gemut atîtea veacuri de grele suferințe...”

Din partea C.N.R. Central a răspuns președintele Ștefan Cicio Pop: „Din pat ne-am sculat unii și bolnavi am venit pe aceste locuri de bogate amintiri naționale. Aici a fost Golgota, aici trebuie să vină și mintuirea. Cu drag am venit la Marea Adunare Națională; cea mai mare și mai frumoasă sărbătoare națională pe care au avut-o românii de la descălecatul lui Traian încoace și doresc să ne apropiem de locul adunării cu smerenie și cu demnitate”.

ION BULEI ■
CONSTANTIN BOTORAN ■
ION CALAFETEANU ■

Chemăm
în judecată
cancerul

„Orice idee nouă în acest domeniu

merită să fie verificată“

● „Este absurd să gândim că la ora actuală ar fi posibil ca un singur om, cu o singură metodă de tratament, să poată vindeca toate formele de cancer“ ● „Dar tot atât de absurd este să spunem că nici unul dintre acești medici nu a realizat nimic util în tratamentul cancerului“ ●

Doctorul Gheorghe Neagoe în fața unei victorii îndelung așteptate: tratamentul imuno-genetic împotriva cancerului

— Stimate Gheorghe Neagoe, sintem, dacă nu mă înșel, la cel de-al patrulea interviu pe care vi-l iau în decurs de doi sau trei ani. Vă văd cam obosit. Mi se pare?

— Nu, nu vi se pare deloc.
— Știu că stați în spital de dimineața până noaptea târziu, de cele mai multe ori nici nu mai luați masa de prinz... Dar să intrăm în subiect. În primul rând, așa zice eu, ar fi bine să lămurim, încă de la început, modul corect și concret, structurile cancerose pe care le tratați și în care aveți rezultate sigure. Asta ca să reducem acest pelerinaj, ca la Mecca, prin fața Spitalului C.F.R. din Drobeta-Turnu Severin, spital la care lucrați. Pentru că numărul mare de neoplazii care se perindă zilnic prin cabinetul dv., pe lângă cabinet și chiar pe la locuință, nu face decât să vă sufocă, să vă ia din timpul necesar tratării unor afecțiuni cancerose pe care le puteți rezolva.

— Este foarte adevărat ce spuneți. M-am trezit cu o avalanșă de bolnavi din toată țara. Cei mai mulți dintre ei erau în stadii terminale și cu cancer pe care eu spusese clar, în interviul precedent, că nu le pot vindeca. Așa cum am spus atunci, repet și acum, am rezultate bune și foarte bune în cancerul solid, operabile, fără metastaze, care pot fi extirpate în totalitate și pe care le putem aborda cu posibilitățile secției noastre: cancerul intestinului subțire și gros, cancerul jumătății distale (inferioare) a stomacului, cancerul de corp uterin (endometru), cancerul mamar, cancerul părților moi, superficiale, ale trunchiului (epitelioame, sarcoame), cancerul membrilor și mai puțin cancerul ovarian.

— De ce mai puțin acest cancer?
— Deoarece majoritatea cancerelor ovariene ajung la operație când deja au cuprins tot abdomenul.

— Deci prima condiție a reușitei este să nu prezinte metastaze?

— Da.
— Eu însă cunosc bolnave cu cancer ovarian în stadii terminale, neinfluențate în cele din urmă de tratamentele efectuate în alte spitale, care au fost trimise acasă să moară dar care — grație dv. — de mai mult de un an trăiesc.

— Da, dar numărul lor e mic; în plus, nimeni nu putea să spună dinainte că pot să fie recuperate. Pentru salvarea fiecăreia dintre ele s-au făcut eforturi colosale din partea întregului personal al secției noastre, lucru imposibil de a se permanentiza.

— Ce alte forme și localizări neoplazice mai rezolvați?

— Reușim să vindecăm, fără amputație, cancerul părților moi ale membrilor (sarcoame, epitelioame), indiferent de dimensiuni, cu condiția să nu fi trimis deja metastaze decelabile la distanță și să nu fi distrus vasele mari și țesutul osos. Altfel, degeaba vindecăm tumora de la nivelul membrilor, că nu putem stăpâni evoluția metastazelor de la distanță și nici nu putem reface osul și vasele distruse de tumora.

— Vorbii-ne de unul din cazuri, care a fost structura tumorii?

— Sarcom cu celularitate polimorfă, predominant reticulohistiocitară la un membru inferior.

— De ce nu i-ați amputat piciorul? Din câte știu, la majoritatea spitalelor din țară, în asemenea cazuri, aproape orice chirurg n-ar mai fi stat pe gânduri, i-ar fi amputat piciorul.

— De ce să i-l amputez, când se poate vindeca?

— Ne puteți spune adresa acestui bolnav?

— Mă tem să nu mi-o reproșeze, din cauza pelerinajului ce s-ar declanșa la domiciliul său, așa cum s-a întâmplat și cu ceilalți bolnave pe care i-am citat în articolele anterioare. Am însă foaia lui de internare, radiografiile, fotografiile, biopsii etc.

— Vindecați deci fără amputație cancerul părților moi ale membrilor. Aveți mai multe cazuri la îndemână?

— Destule. Și, lucru foarte important, nu am înregistrat decât o singură recidivă, într-un singur caz, cu structură de fibrosarcom, structură despre care am convingerea că răspunde prea slab sau nu răspunde la tratamentul chimic și imunologic.

— Ce metastaze pulmonare vindecați, cu ce medicamente și în ce condiții?

— Precizăm faptul că noi reușim să vindecăm numai metastazele pulmonare din cancerul mamar, hormono-dependente, cu condiția să nu mai existe alte metastaze decât cele amintite și cel mult în ganglionii regionali, axilari și supraclaviculari. Nu stăpânim, cu posibilitățile noastre, metastazele cutanate, osoase, hepatice, cerebrale, etc. din cadrul acelorași cancer mamar. În plus, țin să precizez că

bolnavele în cauză trebuie să-și procure bleomycină, adriblastină și tamoxifen (tamoneprin, nolvadex, zitazonium), fără de care vindecarea este imposibilă. Mai adaug și faptul că bolnavele cu metastaze pulmonare mai vechi de 6—12 luni, care au mai făcut cure de citostatice și care au rămas cu prea puțin țesut pulmonar funcțional, total insuficient pentru supraviețuire, nu beneficiază de tratamentul acesta, întrucât este inutil. Și încă ceva. Nu se poate vorbi de vindecare dacă nu se înlătură și tumora primară. De aceea, noi, pe timpul tratamentului cu bleomycină, adriblastină și nolvadex, extirpăm mamele bolnave și iradiem ganglionii metastatici supraclaviculari și axilari, rămăși pe loc. Durata tratamentului este de patru luni.

— Ce fel de cancer puteți rezolva fără operație, fără citostatice, fără radioterapie și fără alt tratament clasic?

— Numai cancerul primare de ficat colangiocelular și mezoteliomul malign peritoneal și pleuropulmonar.

— Mi se pare formidabil, dar de ce ați pus atât de hotărât accentul pe aspectul de structură al acestor două cancere?

— Pentru că nu cumva să ne mai vină bolnavi cu cancer pulmonar sau metastaze hepatice, care sint incomparabil mai frecvente și în care nu pot să rezolv nimic în plus față de oricare alt serviciu de specialitate din țară.

— În ce constă tratamentul cu care reușiți să vindecați cele două structuri cancerose?

— Tratamentul este imuno-genetic și constă din injecții ușor de suportat, la intervale variabile de timp, și se adresează atât tiparului genetic al celulelor cancerose cit și imunității organismului care poartă tumora respectivă. Tumorile existente se micșorează lent, progresiv, și, în decurs de aproximativ șase luni, dispar complet ori rămâne în locul lor un țesut de scleroză care nu-și mai modifică, în decursul anilor, dimensiunile. Tratamentul este foarte ieftin, comod, se poate efectua fără internarea bolnavului; și ce mi se pare mai important este faptul că realizează vindecarea printr-un mecanism nou, imuno-genetic.

— S-ar părea că tratamentul dv. este un nou și mai mare perspectivă, chiar dacă, deocamdată, se adresează numai celor două structuri cancerose. El ar putea deschide o nouă cale, cu ramificații multiple, în tratamentul cancerului. De ce nu vă grăbiți să-l adaptați și să-l faceți util și în alte structuri și forme de cancer?

— În privința grabei, cred că judecând după eforturile depuse și rezultatele obținute, cu posibilitățile de până acum de cercetare (aproape zero), m-am grăbit și m-am sacrificat mai mult decât pot să înțeleg și să accept ce din jurul meu. În privința încercării acestui tratament pe alte structuri neoplazice, precizez că l-am testat de mai mulți ani (evident, nu în toate structurile și formele, care sint extrem de numeroase), însă nu am obținut

decît ameliorări trecătoare, încă nesemnificative. În momentul de față mă străduiesc să activez acest tratament, în speranța de a-l face util și în hepatomul malign, carcinoamele macrocelulare și în cancerul cu revărsat lichidian coloidal. Deocamdată nu pot promite nici un rezultat sigur. Am nevoie de cazuri, de timp, de rezultate categorice. Până atunci ne angajăm să rezolvăm cu acest tratament imuno-genetic toate cazurile nereșolvate din țară cu cele două structuri de mezoteliom malign (indiferent de localizare și stadiul evolutiv) și carcinomul primar de ficat, colangiocelular.

— Ar fi posibil acest tratament imuno-genetic al dv. și în tratamentul cancerelor de sistem? Dacă da, de ce nu încercați?

— Nu am posibilități de a stăpâni decât evoluția cancerelor solide, abordabile chirurgical. Spun aceasta, deoarece, deși în interviurile anterioare am scris clar că rezolvăm numai Hodgkinul localizat, aberdabil chirurgical, ne-a venit o avalanșă de bolnavi cu Hodgkin, în stadii terminale, iradiati, splenectomiati, cu numeroase cure de prednison și citostatice. Ce putem să le mai fac? De aceea, până nu am posibilități de testare a „statusului imun“ prin care să pot urmări efectul în timp al tratamentului și evoluția bolnavilor din toate punctele de vedere, și până nu verific mai întâi pe animale de laborator, nu pot pretinde că fac un tratament științific, obligatoriu în aceste forme de cancer care nu au nici o legătură cu specialitatea mea de chirurg. A mă mulțumi numai cu ceea ce fac și ce observ clinic și prin probe prea sumare de laborator la acești bolnavi — e prea puțin și neconcludent.

— Dacă ar fi să scrieți o carte despre cancer, cum ați intitula-o?

— Moartea cancerului!

— În interviurile anterioare imi vorbeai de succese și în alte forme de cancer, pe care acum văd că nici măcar nu le amintiți. E vorba de melanomul malign-Hodgkin, cancerul aparatului urinar și altele.

— Așa cum v-am mai spus când am vorbit despre limfomul malign Hodgkin, m-am ferit să-l mai amintesc și să fac caz de el, pentru că, după interviul din aprilie, mi-au fost trimise numai cazuri în stadii terminale ale acestor forme de cancer. Practic, nu mai aveam ce să traitez. Toate au o limită. Este adevărat că în momentul de față am în tratament imunologic câteva cazuri din fiecare aceste forme și localizări de cancer, însă acestea sint cazurile mele, pe care le-am luat în tratament de la început și în timp util.

— Ce părere aveți despre tratamentele relativ noi și încă neoficializate ale doctorilor Iulică Voinea, de la Arad, M. Leontopol, I. Dimbovița, M. Dănilă, Ranetescu și alții, ale celor metode și tratamente au fost încurajate de revista „Flacăra“?

— Orice idee nouă în acest domeniu merită să fie verificată. Este inadmisibil să fie negată, este regretabil să fie doar

în numerele următoare

În cadrul rubricii noastre dedicate luptei anti-cancer, vom publica în continuare o nouă suită de opinii și soluții terapeutice originale, datorate unor cercetători angajați de mai multă vreme în descifrarea și tratamentul bolii neoplazice. **IN PRIMUL RIND VOM CONSEMNA O CONVORBIRE CU DOCTORUL MIHAI DĂNILĂ, AUTOR AL UNOR MEDICAMENTE CU LARGĂ EFICIENȚĂ ÎN TERAPIA CANCERULUI, PRECUM ȘI O SCRISOARE A MEDICULUI AUREL D. PETRESCU PRIVIND IMPORTANȚA TERMOGRAFULUI „MOGOS“ ÎN ELUCIDAREA ȘI TRATAMENTUL BOLII CANCEROASE. MAI AVEM ÎN VEDERE SOLUȚIILE COMUNICATE DE FARMACISTUL IOAN MARINESCU (INSTITUTUL DE CERȚĂRI CHIMICO-FARMACEUTICE DIN CLUJ-NAPOCA) PENTRU FOLOSIREA EXTRACTULUI DIN SIMBURI DE CAISĂ LA FABRICAREA „LAETRIILOR-ULUI, O PROPUNERE A FIZICIANULUI ION DINU PENTRU UNIREA EFORTULUI DE CERȚETARE ȘI O DESCOPERIRE ANUNȚATĂ DE UN CERȚĂTOR DIN BRĂILA, INGINERUL ELY RETZINGER.**

Menționăm că toate articolele sint elaborate în spiritul apelului nostru pentru o ofensivă comună și concentrată împotriva marelui canceros.

acceptată și este condamnabil să nu fie în timp util verificată. Numai verificarea în timp are dreptul să hotărască soarta noului. În baza celor spuse mai sus, consider că avem obligația nu să facem tot ce putem pentru a-i boicota pe Voinea, Leontopol, Dănilă, Dimbovița, Ranetescu ș.a., ci să le verificăm rezultatele și să recuperăm de la fiecare tot ce este valoros în tratamentul cancerului. Este absurd să gândim că la ora actuală ar fi posibil ca un singur om, cu o singură metodă de tratament, să poată vindeca toate formele de cancer. Dar tot atât de absurd este să spunem că nici unul dintre acești medici nu a realizat nimic util în tratamentul cancerului. Din moment ce fiecare dintre aceștia are un număr de bolnavi vindecați, consider că cel mai util ar fi să se stabilească, cât mai repede posibil, în mod științific, concret și să se oficializeze structurile și formele de cancer în care dau rezultate bune și foarte bune aceste tratamente.

— În concluzie?...

— În concluzie, mi se pare extrem de utilă colaborarea cu acești oncologi, sub îndrumarea celor două institute de oncologie din țară. Cu toate acumulările cantitative și calitative de până acum, fără o colaborare interdisciplinară și interinstituțională nu vom putea face mare lucru în tratamentul cancerului!

VALERIU ARMEANU

Să învățăm să alergăm! (III)

Cauzele care fac să nu putem respira corect prin nas sint multiple; voi menționa o metodă adecvată desfunderii nasului în caz de răceală.

— într-un litru de apă rece obișnuită, se dizolvă o linguriță de sare grunjoasă și dimineața se va trage pe nas, alterând cînd pe o nară cînd pe cealaltă, din această apă de citeva ori pînă la senzația de desfunderare completă a nărilor; după ce se creează obișnuința, se poate efectua curățirea și cu apă obișnuită (fără sare).

Această metodă este foarte eficientă și în cazul cînd vrem să ne ferim de a contracta gripa, iar în cazul cînd deja am contractat-o ne ajută să-i diminuăm efectul.

IMPORTANTA ALERGATULUI ÎN TIMPUL RECREATIILOR ȘI ÎN TIMPUL ÎNVĂȚĂTULUI ACASĂ, CE-AR TREBUI PRACTICAT DE ELEVI ȘI STUDENȚI ACOLO UNDE SÎNT CONDIȚII

Este cunoscut că în timpul învățatului au loc în organism o serie de procese; unul din ele este foarte nociv și se numește stres. Așa cum am arătat la începutul articolului — alergatul rațional urmare respirației și circulației ample — diminuează stresul ce apare datorită: neînțelegerii unor subiecte, neefectuării la timp a lecțiilor și temelor, temerii de a fi ascultat etc.: o practică bună ar fi ca părinții și cei în drept din

școli și facultăți, după fiecare oră de curs sau învățat acasă, să oblige la alergat ușor pe toți cei valizi; este de asemenea bine ca în timpul recreației să fie acrisite încăperile de curs și camerele, deoarece este cunoscut că aerul viciat diminuează puterea de asimilare, favorizează dezvoltarea unor boli contagioase și alte maladii.

Pentru a fi cit mai eficient este bine ca la început, cel ce se hotărăște să înceapă să alerge să fie instruit și îndrumat de alergători mai experimentați constituiți în cercuri de alergători.

După cum am mai menționat în articolele anterioare, alergatul trebuie practicat de trei ori pe săptămînă, cu stomacul cit mai gol, alergatul alternîndu-se cu mersul cu pași mărunți. Este indicat ca în acest timp să se alerge și cite 50 — 100 metri într-un picior și, după ce se odihnește puțin, să se stea într-un picior cu ochii închiși. Acesta este și un test, căci cel ce poate să stea mai mult denotă că are o circulație sanguină echilibrată.

Pentru cei ce suferă de dischinezie biliară ar fi indicat să alerge citeva minute și în poziția broaștei (stînd pe vine) cu toată talpa pe sol.

O variantă de asemenea foarte bună a alergatului este urcarea treptelor — la început într-un ritm mai moderat și cu timpul mai accelerat — de așa manieră, înălț scările unui bloc cu 9 etaje să fie

urcate în 3-5 minute iar apoi, ajungînd la ultimul etaj, după o odihnă respectivă — acolo unde sint condiții — să se lasă pe terasă și să se efectueze exerciții de respirație profundă pînă cînd se restabilește pulsul cardiac în jur de 90-100 pulsații/minut. Acest exercițiu se poate efectua zilnic.

Dacă vă decideți să practicați alergatul de întreținere, aceasta înseamnă că sinteți o persoană care ați înțeles mai devreme avantajele ce decurg pentru dv. din practicarea regulată a acestui fel de mișcare.

De asemenea, în cazul cînd fumați, consumați cafea, alcool, alimente greu digerabile — în exces —, veți căuta treptat să le diminueați cantitativ pe parcurs pentru a putea cu adevărat profita de efectele benefice ale alergatului — alergat care totodată vă va scuti într-o mare măsură să vă îmbolnăviți de bolile mereu crescînde ale secolului: cancer, boli cardiovasculare, boli ale sistemului nervos, astm etc., iar în cazul cînd deja suferiți de bolile mai sus menționate în stare incipientă, veți rămi și dv. surprins de rezultatele spectaculoase pe care le va înregistra organismul dv.

Înainte însă de a începe alergatul este recomandat să consultați un doctor (pentru a nu exista contraindicații) și pentru a nu vă expune unor surprize neplăcute.

Toți cei ce se vor „autoconvince“ de efectele „miraculoase“ ale alergatului, vor rămîne fideli întotdeauna unei vieți și mișcări raționale.

VALERIU POPA

Flacăra la dispoziția dumneavoastră

■ La noi în Tg. Mureș, pe strada Avram Iancu la nr. 23, există o casă pe a cărei fațadă este prinsă o placă comemorativă având gravate pe ea următoarele cuvinte:
„In această casă a locuit între anii 1847-1848 AVRAM IANCU, luptător dirz și neînfricat pentru drepturile sociale și naționale ale poporului român”.
Despre această casă vreau să vă scriu. Această casă în care a trăit preț de un an Craiul Munților, eroiul nostru național

AVRAM IANCU, cred că merită atenția celor care se ocupă de patrimoniul de cuget și simțire din oraș. Mă gândesc la renovarea clădirii și că s-ar putea amenaja aici o casă memorială cu material documentar ce se găsește la Arhivele Statului, filiala Mureș, sau poate în altă parte. Sint convins că ar fi un punct de atracție pentru vizitatorii orașului nostru. (Andrei Mircea).

● Sesizări, propuneri, soluții — un dialog fructuos între cetățeni și autorități ●

■ Primim de la Procuratura locală Constanța: „vă facem cunoscut că în urma verificării plingerii lui Marila Elisabeta din Constanța adresată revistei Flacăra, s-a constatat că este întemeiată și în consecință am dispus efectuarea cercetărilor de către miliția municipiului Constanța, pentru săvârșirea infracțiunii comise de Timofte Gheorghe.”

■ Mă aflam în unitatea nr. 376 din piața Orizont, aparținând de I.L.F. Militari. Am cerut să mi se dea 1 kg de roșii din lădița care se vedea după perdea. Responsabilul de magazin, aflat în fața unității, la spusele noastre, tuna și fulgera. De multă vreme n-am auzit oameni din cagnert vorbind cu atâta neobrăzare. (Margareta Mustafă, Drumul Taberei nr. 15, ap. 51 București). Din păcate sint tot mai frecvente sesizările privind „neobrăzarea” și indisciplina comercianților. Cine le potolește nervii?

■ Prin comuna noastră curge râul Topolnița. Chiar din preajma clădirii consiliului popular există un fel de pod înalt de 5 m, dar impracticabil. Mulți naști care pleacă dimineața la Turnu Severin au căzut de pe acest pod. Grozavii Alexandru a căzut în cap frângându-și șira spinării. (Floarea Savu, sat Schinteești, com. Izvorul Birzii, județul Mehedinți). Podul din comuna Izvorul Birzii trebuie reparat pînă nu se va transforma în covor zburător.

■ Consiliul popular al municipiului București: au fost date dispoziții I.A.P.L. Segarcea de sancționare a numitului Fulger Gheorghe, șeful restaurantului „Trocadero”, dîndu-se astfel curs și adevărindu-se cele semnalate revistei de către Ion Matache.

■ În 15 mai 1967 am înfiat copilul de la Gherghița Natura. Copilul avea doar 7 zile. Pe copil l-am botezat Neagu Eugen. L-am crescut în pace. A învățat bine și a absolvit 8 clase. La în-

ceputul anului școlar Eugen a dispărut fără urme. (Maria Iordache, Focșani, str. Libertății nr. 35). Alăturăm chipul lui Eugen la rugămintele acestor oameni care l-au crescut, doar-doi și se va da de urme.

■ Mi-am construit singură și mi multă trudă o casă în comuna. În luna noiembrie 1982, de uritul singurătății și crezînd că fac un bine, i-am încredințat două camere lui Habet Ioan și familiei sale. Greșeala mea a fost că la insistențele sale mieroase, i-am cedat casa, donîndu-i-o cu clauza de întreținere — pentru subsemnata — pe tot restul vieții. (Axente Susana, comuna Poarta Albă, județul Constanța). Ce a urmat acestei năivități vă dați lesne seama: bătrînică, la 66 de ani, este aruncată pe drumuri. Desigur, o instanță poate pune lucrurile la punct. Dar pînă atunci, organele locale, oamenii de bine din comună pot să-l convingă pe H.I. să-și respecte obligațiile.

■ Inspectoratul școlar al municipiului București: cererea lui Calotă Vasilica cu privire la școlarizarea fiului său, Cristian a fost soluționată favorabil, în sensul că a fost transferat la Școala generală nr. 178 din Capitală.

■ Sotul meu, Birlădeanu Radu, m-a părăsit cu trei copii, uitînd să-și lase adresa. Am ațat că este la Reșița, pare-mi-se că așdrat la Oficiul de îmbunătățiri funciare, cu domiciliul în str. Căminelor bloc 6, ap. 10. (Birlădeanu Dorina, Lupeni, str. Fraternității nr. 3, județul Hunedoara). Aflînd că i s-a dat de urme, fugarul a șters-o din loc,

uitînd de elementele sale îndatoriri de părinte. Cine-l pune la punct pe fugarul și răul platic Birlădeanu?

■ Cercetînd scrisoarea lui Alexandru Vasilache din Crîngeni, Teleorman, sintem în măsură să-i răspundem: sesizarea dumneavoastră privind trecerea lotului personal în proprietatea statului este întemeiată, întrucît ați încălcat decretul 115, articolul 5/1959, care interzice închirierea pămîntului aflat în folosință proprie.

■ Pe strada Tarafului din Arad, s-au construit citeva cocioabe de către inși certați cu legea și cu disciplina. Unii trăiesc din adunatul sticlelor și din furt. Mai mult decît atît, recolta din grădini ne este dijmuită, iar pasările din coteț furate.

Scrisoarea este semnată de mai mulți locatari din strada Clopotului din Arad și din prudență ținînd seama de agresivitatea răufăcătorilor, nu le dăm numele.

■ Consiliul popular al județului Tulcea: aspectele semnalate de către Toma Gheorghe din comuna „23 August” cu privire la delapidările care au avut loc la nivelul cooperativei de consum, sint reale. Drept pentru care vinovații au fost arestați, iar cercetările organelor de stat continuă. Faptul că soția lui Bratu Mircea a fost implicată în aceste delapidări a avut drept urmare scoaterea ei din funcție și mutarea în altă localitate.

■ Direcția județeană de poștă și telecomunicații Hunedoara: cu privire la nefuncționarea postului public interurban de la hotelul „Deva” din municipiul Deva, situația este reală. Acest post telefonic avea de la data instalării și pînă la apariția consemnării în revistă 70 de zile de nefuncționare. S-a asigurat un racord electric de 220 V pentru postul public interurban. Actualmente postul public funcționează.

■ Cîțiva țărani din zonele clujene necooperativizate ne aduc la cunoștință că și în acest an, ca și în anii precedenți, au produs mult fin. Cîste lor! Ei ne întrebă dacă pot ori nu valorifica acest fin deținut în plus? Organele de resort județene pot da lămuririle necesare. Firește, în cazul vinzării trebuie respectat prețul de stat, și nu prețul de invoială.

■ Uniunea generală a sindicatelor: din cercetările făcute a rezultat că în mod greșit I.C.T.M. Alexandria a procedat la reținerea drepturilor bănești de concediu de odihnă ale petentului Băboi Marin. S-a stabilit ca unitatea din Alexandria să restituie petentului banii reținuți.

■ Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor: cele semnalate în memoriul lui Vasile Popa, manevrant vagoane la stația Zăvideni au fost întemeiate, dîndu-i-se cîștig de cauză în dauna Regionalei C.F.R. Craiova. Direcția comercială Craiova a întocmit, de asemenea, formele necesare în vederea restituirii sumei reținute greșit.

■ „În luna septembrie mi-am petrecut o parte a concediului de odihnă în comuna Boianul Mare din județul Bihor. Aici am întîlnit doi copii minori — Dumitru Anicuța, în vîrstă de 12 ani, și Dumitru Marin, de 8 ani — aflați într-o situație disperată. Rămășiși la început fără tată, care ispașește o condamnare mai îndelungată, ei au fost aduși din București în această comună de mama lor. După un timp i-a părăsit și ea. Cei doi minori nici nu-și mai amintesc de cînd nu au văzut-o. Ei locuiesc singuri, într-o căsuță fără geamuri, neîncălzită, îmbrăcați ca vai de lume. Vă rog, în numele tuturor mamelor, să interveniți pentru ca acești copii să se poată bucura de un trai normal”. (Lup Stela, strada Vaslui nr. 53, Timișoara). Transmitem, la rîndul nostru, acest apel Consiliului popular al județului Bihor, care, sintem siguri, va găsi o modalitate de a-i ajuta pe cei doi copii, asigurîndu-le o casă încălzită și un trai fără griji.

■ Strada 11 Iunie din Capitală, lungă cit o stație de tramvai are o performanță: numărul

mare de circumi și bodegi pe kilometru pătrat! Le numesc pe citeva cu nume de-a dreptul tentante: „Prieteniei”, „Familial”, „La Vaporul” etc. (Ioan Petrescu, om al muncii la întreprinderea Vulcan București).

■ Consiliul popular județean Iași: mi se răspunde: cele sesizate de petiționara Vicol Elena din comuna Fierbinți sint adevărate. S-a eliberat petentei o altă decizie în care data ivirii invalidității este 13 ianuarie 1976, (iar nu cea trecută în decizia 520 din 1 ianuarie 1981, de altminteri anulată în acest scop). Această dată îi este necesară pentru a stabili că și-a îndeplinit normele în cursul anului 1976.

■ M-am dus la stațiunea de tratament „Amara”, complexul UNCAF. Orele de tratament nu se respectă. Tratamentul în sine este ca vai de el. Mi s-a întimplat și o nenorocire în acest răstimp. Mi s-a îmbolnăvit copilul și a trebuit să plec urgent acasă. Cu toate aprobările pe cerere, am plecat pe banii mei, necăjit foarte. (Turcu Vasile, Umbrănești, județul Galați). Omul ne prezintă acte originale în toată regula și inclinăm să credem că personalul de la Amara nu va mai produce în viitor amărăciune.

■ Inspectoratul județean de miliție Călărași: pe data de 4 septembrie 1983 a fost depistat pe raza comunei Ludinaș Gheorghe. A fost dus în fața judecătoriei Oltenița, cu care ocazie a fost sancționat cu 6 luni închisoare corecțională.

■ Locuitorii din străzile Buzzești, Calea Griviței, Occident, Sf. Voievozi, Piața Ite Pintilie, Atelierului, Gării de Nord etc. din sectorul 1 București, precum și producătorii care vin cu produse agroalimentare în piață, își procură medicamentele de la farmacia nr. 83 din Calea Griviței nr. 206, propusă spre demolare. Respectuos vă rugăm să binevoiti a dispune reînființarea acestei farmacii chiar dacă în alt loc, dar cu același personal deosebit de servibil. (N.n. — scrisoarea este semnată de 14 petenți).

■ Primim de la Consiliul popular al municipiului Tg. Jiu: verificînd cele sesizate de petiționara Arjoca Polixenia se constată că fiul acesteia făcîndu-și stagiul militar, a fost scăzut de la plata cheltuielilor comune abia în luna iunie 1983, drept pentru care s-a luat măsura compensării pentru viitor a sumelor încasate în plus. Vă relatăm, de asemenea, că administratorul asociației de locatari, Constantinescu Gheorghe, a fost schimbat din funcție.

■ Cu ocazia ascensiunilor făcute recent în munții Făgărași am constatat că marcajele turistice în mare parte sint șterse și învechite. Nimeni n-a luat vreo măsură să fie refăcute aceste marcaje care, vă dați seama, pot periclită vieți omenești. (Petre Grigore, București).

■ În anul 1979 am dus pentru argăsiere un număr de 13 piei de miel și, totodată, și pentru vopșire, la cooperativa Caracal. Responsabil al atelierului de jocărie este Oprică Marin. Am plătit un aconto de 300 lei din suma de 650 lei trecută în borderou. A trecut multă vreme și iată, vine iarna, iar pieile mele de miel nu-și năicîieri! Ce mă fac? (Elena Pirlogea, Caracal, str. Crizantemei nr. 4, bloc C, sc. II ap. 4, județul Olb). Dacă nămîta Comisie de judecată din cadrul cooperativei nu-i găsește ac de cojoc, poate îi găsi procuratura locală.

■ Primim de la C.P.M.B. și D.G.D.A.L. „Întreprinderea pentru construirea și vinzarea locuințelor București: s-au luat măsurile necesare pentru remedierea lucrărilor la blocul 53 Bercei — Olteniței. La data de 29 septembrie 1983 s-au luat măsurile care se impuneau cu reprezentanții legali prezenți la fața locului.

■ Nenumerirea mea constă în faptul că pe raza satului Poiana, comuna Nicorești, județul Galați sint 5 mobile geto-dacice, neingrijite. Trei din ele sint situate în sat, două în grădina cetățeanului Ghiță Albu. La una îi spune „Movila cu spini”, iar la alta „Movila de piatră”. (Alexă Alexandru, București, str. Liviu Rebreanu nr. 29, bloc M 36, ap. 269, sectorul 3 București). Dacă aceste mobile au fost păs-

trate de înaintașii noștri poate și cu scop de apărare, noi nu trebuie să le dăm o altă destinație decît cea istorică, pe care de altminteri o merită.

■ „De doi ani de zile — ne scrie Mhonea Alexandrina din Brăila, strada Ștefan cel Mare nr. 264 — în apartamentul în care locuim plouă în camere și de-a lungul firelor electrice, iar pereții, și stîlpii sint fisurați. Și tot de doi ani se fac devize pentru reparații, dar nu se apucă nimeni efectiv de treabă”. Poate acum!

■ Sintem de acord cu soții Gănceanu din Birlad, strada Republicii nr. 200, oameni ai muncii la întreprinderea Rulmentul, că măsura care s-a luat de transformare a grădiniței nr. 1, care pînă acum funcționa cu program prelungit, într-una cu program redus, crează dificultăți tuturor părinților din noile blocuri aflate în această zonă. Considerăm că revenirea la vechiul program ar permite familiilor cu copii mici să meargă liniștite la muncă, știînd că aceștia sint bine îngrijii și supravegheați pe parcursul zilei. Rugăm de asemenea organele de resort să revină asupra măsurii luate.

■ În luna iulie a.c. tot în cadrul acestei pagini, am publicat scrisoarea prin care Mihai Tărnăuceanu din Brașov, strada Dr. Petru Groza, nr. 13, bloc 8. et. 4, ap. 19, se plîngea că, de trei ani, ploaia pătrunde prin acoperișul clădirii în apartamentele de la ultimul etaj. Apelul nostru către cei care trebuiau să facă reparația a rămas însă fără ecou, fapt care l-a determinat pe Mihai Tărnăuceanu să revină cu o nouă sesizare. Așteptăm ca acest nou apel să găsească, în sfîrșit, audiența necesară.

■ Consiliul popular al sectorului 5 ne informează că a analizat memoriul lui Ștefan P. Gheorghe. Ținînd cont de situația sănătății petentului, și în vederea asigurării asistenței medicale, Biroul permanent a aprobat prelungirea vizei de reședință în strada Mihai Vodă nr. 1 pînă la data de 31 decembrie a.c. După această dată situația reședinței petentului urmează a fi soluționată în funcție de dispozițiile privitoare la atribuirea vizei de reședință în municipiul București.

■ Consiliul popular din Coada Sînei județul Iași, a ridicat în urmă cu mai mulți ani un cămin cultural, la construcția căruia au participat toți locuitorii satului. De foarte mult timp însă — ne scrie Nichita Gheorghe, în numele mai multor tineri — frumoasa clădire, în care normal ar fi să găsești o carte, să vizionezi un film, să audiezi o conferință etc., a fost afectată cooperativei sătești de consum, care putea fi amplasată într-o altă casă. Sprijinim rugămintea firească a acestor tineri de a fi redată acestui lăcaș destinația lui inițială.

■ La baza unora dintre sesizările pe care le primim stau burocrația și incetinea în soluționarea problemelor. Acesta este și cazul sesizării ce ne-a fost trimisă de Maria Scintei, muncitoare la secția din Tirgu Frumos a întreprinderii de tricotașe și perdele Pașcani. Secția fiind la o depărtare de aproximativ 35 de kilometri de întreprindere, unele acte, cum ar fi certificatele medicale pre și post natale, nu sint soluționate cu operativitate. De multe ori tinerele mame intră tirziu, uneori după citeva luni, în posesia drepturilor lor bănești. Se mai întimplă chiar ca formularele să se rătăcească pe acest traseu. Corespondența noastră, se plînge, de pildă, că nu a primit banii pe luna iunie, deși a înaintat în termenul legal certificatul de concediu medical cu seria MM nr. 6577110, eliberat de secția de ginecologie Tirgu Frumos.

■ Analizînd reclamația lui Florentin Dorobanțu din București, privind calitatea prăjiturilor de la cofetăria din Bulevardul Ion Sulea nr. 5 și atîtudinea vinzătoarei Grigore Paraschiv, I.C.R. nr. 2 ne comunică: „A fost prelucrat cazul în ședința de lucru cu șefii de unități, aceștia fiind atenționați ca pe viitor să acorde atenția cuvenită recepției calitative a produselor, iar vinzătoarea în cauză a fost sancționată.” Sintem convinsi că prelucrarea cazului va schimba cu totul calitatea prăjiturilor.

■ „Orașul nostru este foarte slab aprovizionat cu acumulatori auto de 12 V. În plus nu există nici o cooperativă specializată în reconducerea acumulatorilor vechi. Ce să facem noi într-o astfel de situație? Cum să ne mai pornim mașinile?” (Ioan Pop din Baia Mare).

■ Institutul de cercetări și proiectări tehnologice în telecomunicații ne înștiințează că i-a fost repartizat tovarășului Benedict Cristian Dan, om al muncii în cadrul acestui institut, un apartament cu două camere în strada Rimnicu Sărat, nr. 15, bl. 20 F, etaj 7, ap. 88.

Pagină realizată de DORIN SALAJAN

Poșta redacției

■ Ioana Rujaneu — Afumați (Sectorul agricol Ilfov): Cei care lucrează în sectorul prestării servicii neindustriale au toate drepturile cu condiția de a realiza un volum minim de activitate care să asigure retribuția minimă pe economie. Ștefan Bălan — Brașov: Sintei obligat să vă onorați contractul încheiat cu întreprinderea care v-a școlarizat. Ion Bivolaru — Ploiești: Ajutoarele sociale se acordă ocazional, nu lunar. Dumitru Dumitrăcel — Botșani: Da, se ia în calcul C. Nicolae — Slobozia: Este firesc să se suporte cheltuielile de către cei care au produs stricăciunile. Ecaterina Necula — Ploiești: 1) Cereți la U.J.C.A.P. Prahova; 2) Contează consemnarea din carnetul de muncă. Viorel Miclea — I.M. Lonea (Hunedoara): Concediul de odihnă se acordă în zile lucrătoare la care se adaugă zilele de sîrbători legale, precum și zilele libere stabilite conform programului de lucru aprobat, cuprinse în intervalul cit o persoană se află în concediu legal de odihnă. Niculina Gheorghe — București: La D.P.M.O.S. — sector 2 Constanța Voicu — Craiova: Profesorii care au două specialități, pot obține gradul didactic II la una din ele.

■ I. Ducu — Sibiu ș.a.: Cei care au beneficiat de compensații pentru majorarea prețurilor la produsele agroalimentare, la energia electrică, termică, gaze naturale și alți combustibili și care, ca urmare a majorării retribuiției, vor avea retribuiții tarifare mai mari de 4 000 lei, vor primi în continuare compensațiile de care au beneficiat pînă la data majorării retribuiției (Decret pentru majorarea retribuiției personalului muncitor, art. 10). Neculai Iordan — București: Modificarea contribuției stabilite de către comisia de ocrotirea minorilor se poate face numai în baza unei sentințe judecătorești. Aurel Gheorghiu — Rimnicu-Sărat: Toate problemele vi le puteți lămurii în detaliu la consiliul popular local. Ion Birsan — Piatra-Neamț: Vă așteptăm la redacție cu actele necesare.

MARGA NEDELEA

● „FLACĂRA” nu ia în considerare scrisorile anonime și nu primește acte originale. Scrieți-ne cit mai concis. Și nu uitați să vă iscațiți. Precizați eventual telefonul unde vă putem găsi. Audiențele se țin zilnic între orele 10-13.

Inteligența românească în acțiune

—How do you do, Ioane?

● Și America privește cu interes și speranță spre cercetările științifice din Șimleu-Silvaniei ●

ADRIAN PAUNESCU: Cititorii revistei „Flacăra” trebuie să știe că dialogul care urmează a avut loc la redacția revistei „Flacăra”, unde doctorul Ioan Pușcaș a venit după un lung drum în străinătate, în Statele Unite ale Americii, și unde Adrian Paunescu a venit după un lung drum în Transilvania doctorului Pușcaș. Așa-i viața: el în Statele Unite ale Americii, eu în Transilvania lui — încît e un echilibru. Să vă întreb doctore Pușcaș, ce-ați căutat în Statele Unite ale Americii? Ardelenii, dealtfel, de multe ori cînd au mers în Statele Unite ale Americii s-au întors cu ceva business-uri încheiate, cu ceva afaceri rezolvate. Dumneavoastră ce-ați căutat acolo?

Dr. IOAN PUȘCAȘ: Am fost invitat de către Academia de Științe din New York la o manifestare științifică avînd ca subiect „Biologia și chimia anhidrazei carbonice” și la care, împreună cu colaboratorii, am prezentat 4 lucrări privind această temă.

A. P.: De cine ați fost invitat?

I. P.: Am fost invitat de Academia de Științe din New York.

A. P.: Ei au așa ceva acolo, nu? O Academie de Științe?

I. P.: Au o Academie de Științe și încă din 1817.

A. P.: De științe care nu sînt doar medicale, de științe în genere...

I. P.: De științe în general, de științe înalte, științe academice, științe de nivel academic.

A. P.: Așa. Și?

I. P.: Sigur că scopul acestei manifestări era să se expună și să se publice, într-una din cele mai de prestigiu reviste științifice — „Analele Academiei de Științe din New York” —, contribuțiile recente ale cercetătorilor din întreaga lume privind acest domeniu de mare importanță pentru medicină și gastroenterologie, respectiv domeniul biologiei și chimiei anhidrazei carbonice.

A. P.: Deci noi putem să contăm pe o cercetare profundă în România a anhidrazei carbonice, da? Vi se datorează una dintre căi, nu?

I. P.: Într-adevăr, acesta este motivul invitației și, ca să vă încălzesc pe drept cuvînt de la început sufletul, înseși coloanele revistei „Flacăra” de nenumărate ori au vorbit despre această enzimă, despre contribuțiile pe care cercetările noastre le-au adus în acest domeniu. Și, iată că, deci, însăși Academia de Științe din New York a organizat o sesiune specială dedicată acestei enzime. Deci, de la început putem spune că importanța pe care dumneavoastră ați dat-o nu de mult în coloanele revistei „Flacăra” a dat-o chiar și Academia de Științe din New York.

A. P.: Iată că, în problema anhidrazei carbonice, revista „Flacăra” și Academia de Științe din New York sînt sincrone.

I. P.: Exact. Se poate spune acest lucru. Aș vrea să mai amintesc că au fost invitate personalități de renume din toată lumea; sigur că acelea care au adus contribuții deosebite în fiziologia, în fiziopatologia, în biochimia acestei enzime, ca și în studiul pe care implicațiile patologice ale acestei enzime le au pentru organism. Aș aminti, printre personalitățile care au participat la această frumoasă reuniune, pe președintele Academiei de Științe din New York — prof. Walter Scott, pe H. Davenport din Michigan.

A. P.: Este bine cunoscut, am auzit de el.

I. P.: Da, într-adevăr, este foarte cunoscut, sigur că ați auzit, pentru că el mai este și supranumit „părintele gastroenterologiei moderne” și, în sfîrșit, chiar am avut plăcuta ocazie de a ne întîlni. Desigur, noi ne cunoaștem din corespondență și a fost extraordinar de impresionant faptul că, cunoscîndu-ne din corespondență și văzîndu-ne pentru prima dată, ne-am îndreptat unul la altul și ne-am îmbrățișat. A fost, așa, un moment de mare plăcere pentru amîndoi.

A. P.: Ați stat piept lingă piept și gastroenterolog lingă gastroenterolog.

I. P.: Da.

A. P.: Dealtfel, aveți o fotografie cu el. Poate încercăm s-o reproducem în revistă.

I. P.: Mă rog, dacă credeți că este nevoie, eu vă stau cu fotografia la îndemînă. Aș vrea să mai amintesc, printre alte personalități, pe prof. Thomas Maren din Florida, care o viață întreagă și-a închinat-o studiului acestei enzime și despre care el a scris nenumărate cărți. Sigur că au mai fost alți profesori, de exemplu prof. Winstrand din Uppsala, prof. Douglas Graham din Australia, prof. Nicholas Carter din Londra, prof. Kannan din India ș.a.m.d.

A. P.: Ce s-au auzit ei acolo așa, ce aveau ei acolo cu...?

I. P.: Fiecare cu contribuțiile din domeniul lui privind cunoașterea acestei enzime.

A. P.: Și care este concluzia? Înainte de-a afla contribuția dumneavoastră, care ne interesează în mod deosebit — dumneavoastră sînteți unul dintre cei pe care i-am susținut noi și am primit, după cum știți, toate insanitățile unor colegi de-al dv. deci, sigur că

ne interesează ce-ați făcut dv., dar vă rog înainte de-a vedea ce-ați făcut dumneavoastră, să ne spuneți care este concluzia de fond, concluzia convergentă. Nu știu dacă ați văzut, pe noi ne interesează — și în problemele cancerului, și în toate problemele bolilor, acum după ce am făcut destulă analiză — un fel de sinteză, pentru că, pînă la urmă, pe oameni nu-i privește cum se bat între ei doctorii, oamenii de știință, biologii — îi interesează ce rezultă din întîlnirile lor. Care este concluzia finală, adică ce puncte comune ați descoperit care să ajute, să invioreze speranța oamenilor?

I. P.: Da, este o întrebare într-adevăr în primul rînd de sinteză, dar ea cuprinde practic esența problemei. Este o întrebare și foarte frumoasă. Dealtfel, fiecare cînd vine, ori de unde vine, și ajunge acasă, îl întrebă fie soția, fie copiii, fie părinții — cine îl așteaptă — „ce ne-ai adus?”

A. P.: Exact!

I. P.: Practic este vorba de întrebarea: „ce ne-ai adus de acolo?”

A. P.: Așa este.

I. P.: Sigur că privind această enzimă, v-am adus niște concluzii care s-au tras

revistă de gastroenterologie din lume — revista „Gastroenterology” din Statele Unite ale Americii — au fost toate primite, ba mai mult, ele au făcut parte din programul-meeting al gastroenterologilor americani care s-a ținut anul acesta în mai la Washington. Și încă ceva.

A. P.: Să înțeleg că Șimleu Silvaniei este corespondentul Academiei de Științe din New York? Curios!

I. P.: În sfîrșit, aceasta-i situația.

A. P.: Să fie oare Sălajul mai aproape de New York decît de redacția de „Medicină internă”?

I. P.: Probabil că da, din punct de vedere științific.

A. P.: Nu e prea îmbucurător pentru noi, totuși.

I. P.: Într-adevăr, totuși.

A. P.: Adică, aș vrea să vă întreb, cei care au tipărit atunci în revista de „Medicină internă”, sînt recunoscuți pe plan mondial, se bate presa medicală pentru ei?

I. P.: Nu-mi place să răspund la această întrebare. Dar, să-mi fie iertată lipsa de modestie, totuși încerc să vă

fenomen demonstrat cu mult înainte de alții, dar ceea ce noi am adus, adică contribuțiile noastre la aceste concluzii — că aceasta probabil vă interesează, este faptul că am descris pentru prima dată activitatea acestei enzime, adică acei care fac că aceasta probabil vă interesează, este faptul că au descris pentru prima dată activitatea acestei enzime, adică acei care fac acid, ca și inhibitorii acestei enzime, ca și unele substanțe care încetinesc activitatea acestei enzime, care scad aciditatea și vindecă ulcerul. Inuși ulcersilvanii scade activitatea acestei enzime. Deci, ca o concluzie privind aspectele gastroenterologice ale acestei enzime, ea este legată de faptul că s-au descris pentru prima dată activatorii direcți ai enzimei: histamina, acetilcolina, gastrina și calciul, ca și interacțiunile amplificatoare dintre aceste substanțe care cresc secreția acidă, în stomac și produc ulcerul.

A. P.: Cine l-a descris, dumneavoastră?

I. P.: Da, au fost descriși la Șimleu Silvaniei.

A. P.: Să concluzionăm așa: avem bucuria să informăm pe cititorii noștri că, pentru prima dată în lume, prin strădanii colectivului condus de doctorul Ioan Pușcaș, au fost descriși stimulanții și inhibitorii ai anhidrazei carbonice, elemente decisive, esențiale în apariția, creșterea și scăderea acidității, în formarea ulcerelor și în vindecarea lor. Această concluzie nu este o batere cu pumnii în piept pe plan local, ci este o concluzie care se desprinde din această ieșire a doctorului Pușcaș în forumurile medicale mondiale. Iată, dealtfel, ce spuneau despre aceste cercetări românești, personalități marcante ale științei la Academia din New York. Citez din comunicatele de la New York ajunse în țară: prof. Walter Scott, președintele Academiei din New York, a subliniat: „Aportul de o valoare cu totul deosebită al cercetătorilor români în acest domeniu”; prof. Horace Davenport, din S.U.A., supranumit „părintele gastroenterologiei moderne”, a spus: „Ceea ce dr. Pușcaș din România a descoperit și comunicat este cu totul remarcabil”; prof. Thomas Maren, din S.U.A., care și-a închinat întreaga lui viață studiului acestei enzime, despre care a scris numeroase cărți, a spus: „Românii prezenți în sală au introdus cu rezultate remarcabile și pentru prima dată, înaintea americanilor, inhibitorii anhidrazei carbonice în tratamentul ulcerelor gastro-duodenale, și asta înseamnă o revoluție în tratamentul ulcerelor gastro-duodenale la om”; „Românii — (spunea tot prof. Maren) — descriși pentru prima dată că histamina, acetilcolina, gastrina sînt activatori direcți ai anhidrazei carbonice și această este o mare contribuție la explicarea procesului de formare a acidului clorhidric din stomac”. Amintim că la aceste elogii au fost prezenți în sală și membri ai Agenției țărilor noastre de la New York. Ce emoții plăcute au avut și ce sentimente de mîndrie națională i-au cuprins!

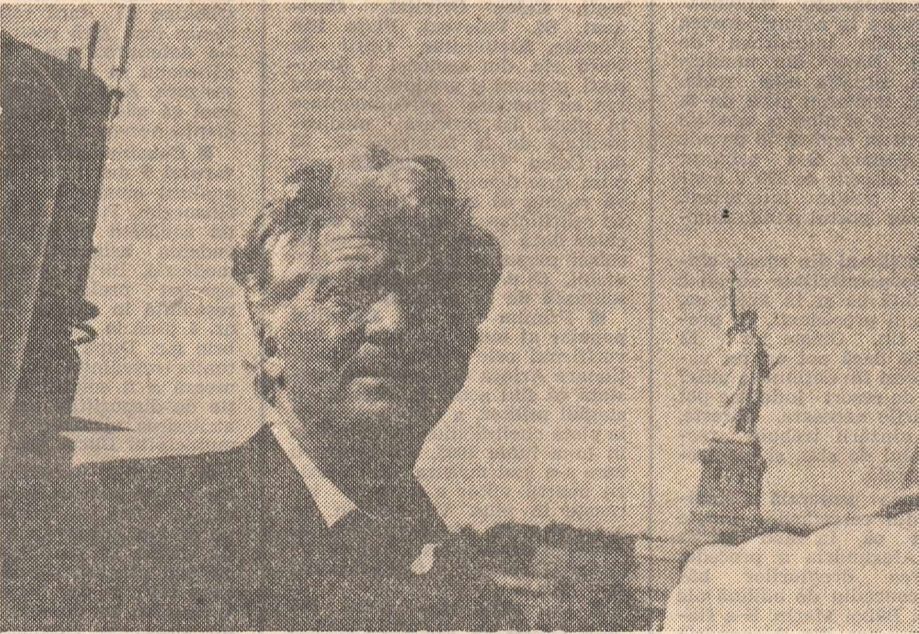
Doctore, vreau să vă întreb o chestie mai delicată și anume, dacă în această privință era un consens, adică oamenii se îndreptau într-acolo sub raportul cercetărilor, în ce chestiuni ați intrat în contradicție cu cursul general al cercetărilor medicale gastroenterologice, adică înțeleg că asta este o sinteză a ceea ce au acceptat cei de acolo. Ați avut și probleme în care n-ați fost de acord cu ei?

I. P.: Este foarte surprinzător faptul că la congrese și manifestări de felul acesta există tot felul de opinii divergente, dar privind aceste cercetări a fost o satisfacție foarte mare că ele ne-au fost acceptate, aș putea spune, în totalitate. Și nu numai acceptate, ci și publicate, pentru că ei ne cunoșteau bine lucrările în mare parte din revistele de gastroenterologie americane, franceze, vest-germane în care publicasem înainte. Adică, ei cînd am ajuns acolo: „Doctore Pușcaș, tu ai scris aia, aia. Ai descoperit aia, aia, te felicităm, am verificat rezultatele, și am ajuns la aceleași concluzii”.

A. P.: Aceasta este o concluzie. Sigur că dumneavoastră sînteți un om neliniștit, nu sînteți un om — după cum vă cunosc eu — care să se mulțumească imediat cu ceea ce a obținut. În privința viitoarelor cercetări în domeniu, drumurile dumneavoastră și ale celor pe care i-ați văzut acolo coincid? Nu cumva ei merg într-o direcție și dumneavoastră în altă direcție?

I. P.: Aș vrea să spun că este foarte interesantă întrebarea. Ca să zic așa, sînt la fel de mulțumit ca și de prima întrebare. Pentru că aici am avut o surpriză și mai mare. Surpriza este legată de faptul că, Compania „Smith Kline French” din Philadelphia, una din marile companii de medicamente din lume, și una din cele mai mari companii specializate în medicamente pentru tratamentul ulcerului, deci compania care face de exemplu Tagametul, m-a invitat, împreună cu colectivul pe

Dr. Ioan Pușcaș, un distins ambasador al școlii medicale românești în S.U.A.

în urma unui studiu profund de peste zece ani de zile privind această enzimă și anume s-a concluzionat că enzimă are o extraordinară de mare importanță în fiziologia și fiziopatologia organismului, a sistemului nervos, a singelui, a ficatului, a pancreasului, a rinichilor — unde această enzimă se găsește, iar cercetările, concluziile privind specialitatea noastră gastroenterologică au fost, ca să zic așa, concluzii care s-au bazat în bună parte pe contribuțiile noastre. Și aici aș spune că ceea ce noi am adus la New York cu această ocazie — le-am adus înapoi ca și concluzii, asta — pentru că aceste lucrări ale noastre le erau deja cunoscute din literatura medicală, inclusiv americană, unde noi am apărut de nenumărate ori.

A. P.: Sau mai ales americană.

I. P.: Mai ales americană.

A. P.: Și mai ales, pentru că la noi nu știu, parcă de-o vreme încoace nu prea mai tipărești comunicări științifice.

I. P.: La noi, într-adevăr, în primul rînd sînt dificultăți privind revista de „Medicină internă” care apare chiar și după un an întîrziere, așa cum s-a întîmplat și anul trecut, și chiar și acum.

A. P.: Bine, aceasta nu o scutește să fie exactă cu valorile.

I. P.: Și-apoi aș vrea să vă mai amintesc și faptul că, pe lingă aceste neajunsuri, unele de natură obiectivă, sînt altele ce țin direct de activitatea redacției. Așa, de exemplu, anul acesta, în primăvară, am trimis 6 articole la revista „Medicină internă” — singura dealtfel revistă de medicină internă a țării noastre — articole care mi-au fost trimise înapoi acasă ca să mai fac modificări la bibliografie etc. În timp ce, trimițînd de exemplu 11 articole...

A. P.: Aceleași articole?

I. P.: Aceleași articole, absolut, adică acelea 6 plus încă 5, la cea mai mare

dau un răspuns. În revista „Gastroenterology”, revista aceasta americană despre care vorbesc, și Academia de Științe din New York n-au publicat pînă în prezent lucrări românești. Deci, sîntem primii medici români care publicăm dintr-o dată 11 lucrări în cea mai mare revistă de gastroenterologie, și la fel sîntem primii români medici care publică în „Analele Academiei de Științe” ale Statelor Unite, și este vorba de 2 lucrări prezentate de mine, o lucrare de la Cluj prezentată de dr. S. Văleanu și o altă lucrare, autor dr. Fedora Barbarino și colectivul de la Clinica III med. Cluj, colaboratorii noștri.

A. P.: Da, asta-i minunat, este o recunoaștere.

În orice caz e păcat că nu sînt luate la vreme și în serios, acasă, valorile noastre.

I. P.: Este păcat și, ce vreau să vă spun? Sigur că eu aș fi dorit ca multe dintre cercetările mele să apară la noi în țară. Dar iacă-tă că avem piedici și atunci noi, ca să nu pierdem prioritățile, apelăm la reviste de gastroenterologie din S.U.A., Franța, R.F. Germania etc. Aș mai face o paranteză: revista „Scandinavian Journal of Gastroenterology”, într-un număr din primăvară al profesorului Baron din Anglia — unul din marii specialiști de azi în secreția gastrică și tratamentul ulcerelor — publică un capitol special despre inhibiția enzimatică a secreției acide și vindecarea ulcerelor gastrice și duodenale, în care ne aminteste pe noi ca fiind cei care am inaugurat această terapie. Și desigur cu rezultate foarte bune. Adică este o recunoaștere, să zic așa, deschisă și în Europa, unde această revistă este de primă mînă, — a cercetărilor, priorităților și rezultatelor noastre. Privind tubul digestiv s-a arătat că această enzimă este responsabilă de producerea acidului clorhidric,

care îl conduceam, la Philadelphia, și bun înțeles, împreună cu reprezentanții ai autorităților țării noastre de la New York și Washington — unde în fața conducerii Companiei „Smith Klein French”, ne-au invitat, le-am ținut un simpozion. Invitația lor nu a fost întâmplătoare pentru că, așa cum spunea unul dintre reprezentanții lor științifici — un mare profesor universitar, și care este și vicepreședintele acestei Companii: „Doctore Pușcaș, te urmărim de mult, și-am reprodus experimentările, ne place mult ceea ce ai realizat. Avem în intenție — și pentru asta te-am chemat aici, Compania noastră să dezvoltăm aceste idei... etc.

A. P.: Ideea?! Formidabil!
I. P.: Le-au plăcut foarte mult aceste idei. Stăteau cu cartea „Ulcosilvanilul” în mână, procurată de ei și ziceau că le place mult. Le-am prezentat și filmul endoscopic „Tratamentul ulcerelor gastrice și duodenale după Ulcosilvanil”, care la fel i-a impresionat foarte mult, dar să știi că ei cunoșteau foarte bine toate rezultatele noastre.

A. P.: Citiseră, nu?
I. P.: Citiseră.
A. P.: Ai dracului, ăștia citesc.
I. P.: Citiseră, erau la zi chiar și cu ceea ce am publicat astăzi primăvară în revistele de specialitate, erau absolut cu tot la zi.

A. P.: Spuneți ce-ați mai făcut acolo. Am auzit că ați devenit academician la New York? Ați plecat de aici Ioan Pușcaș și ați revenit acasă academicianul Ioan Pușcaș?

I. P.: Mă rog...
A. P.: Hai spuneți, nu este ceva rău.
I. P.: Da, nu este rău, sigur că da, nu este rău, este chiar bine, este un fapt îmbucurător. Inșă, știi, bucuria asta are și niște motive din astea, de reținere parțială, să-i zic așa, de nostalgie, pentru că oricum, oriunde ești, orice te fac străinii, tot acasă te gindești.

A. P.: Așa e. Și cum a fost cu prierea în academie?

I. P.: În ultima zi, la încheierea ședinței Academiei de Științe din New York privind motivul pentru care am fost invitat, am fost chemat la sediul ei, unde președintele Academiei, profesorul Walter Scott mi-a înmănat titlul de membru activ al Academiei de Științe din New York, unde deja fusesem ales încă din luna august anul acesta.

Aș vrea să vă spun că în discursul său președintele Academiei de Științe din New York a arătat că alegerea mea în Academie este legată de contribuția adusă la dezvoltarea fiziologiei și fiziopatologiei secreției gastrice acide, la explicarea mecanismului de acțiune a unor substanțe care cresc sau scad aciditatea, ca și prin contribuții aduse terapiei ulcerelor gastrice și duodenale. Ei au selectat peste 20 de priorități medicale în acest domeniu pe care le-au considerat ei că sint meritorii și pe temeiul acestor realizări mi-au dat titlul de mai sus.

A. P.: Auziți, doctore, acum să vă spun eu, ca scriitor că noi sintem foarte bucuroși, țara este onorată de faptul că un român, fiul unor oameni buni și modești dintr-unul din cele mai pline de dramatism sate ale istoriei naționale — Băznea, din Sălaj — a ajuns „academician din New York”. Este nemaipomenit și este, dacă îmi dați voie — vreau să fac totuși o precizare — este încununarea unei întregi politici de încredere în oamenii simpli și buni ai României de astăzi. Dar este tot atât de adevărat că dacă această politică a partidului nostru — de încredere în oamenii buni și de încredere în fiii oamenilor de condiție simplă — nu izbîndea, era imposibil să ajungeți pînă la București și să puteți pleca la New York. Adică este greu de crezut că în alte condiții ați fi avut această șansă în viață, să fiți un român cunoscut în plan mondial. Adică vreau să spun că eu am impresia că noi sintem foarte buni în chestiuni de fond, dar la fleacuri, la chestiuni de coafare, a unei situații, de răsplată...

I. P.: Practic, este o răsplată sufletească...

A. P.: Ce avantaje ar fi din astea, ce avantaj material?

I. P.: Avantaje materiale sigur că n-are: îți trimite reviste gratuit, sint sesiuni la care participi, sint avantaje — în sfîrșit, există o legitimație specială valabilă numai pentru Statele Unite ale Americii etc.

A. P.: Noi vă rugăm să vă duceți cit mai rar pentru ca să avem acasă pe toți medicii buni.

I. P.: Eu sper că ați înțeles bine că pentru asta nu numai că m-am dus, dar pentru asta am venit și înapoi.

A. P.: Superb, minunat.

I. P.: Și am încercat să fac ceea ce

vedeți. M-ați mai întrebat, ca să vă dau înainte, ce am mai făcut.

A. P.: Așa!
I. P.: Trecînd, deci, peste faptul că viitorul va decide privind aspecte ale prezentării medicamentului deosebit de căutat de diferite companii de medicamente despre care probabil se va mai vorbi și anul acesta, sau mai ales anul viitor, aș vrea să vă mai spun că am răspuns invitației pe care Compania de instrumente medicale Beckman din Statele Unite mi-a adresat-o de-a face o călătorie în California, respectiv la Los Angeles, și San Francisco.

A. P.: Ați fost și în California?
I. P.: Sigur că da. Am fost invitat să vedem și să urmărim atît procesul de fabricare cit și funcționarea unui șir întreg de aparate medicale, din cele mai perfecționate folosite azi atît în cercetare cit și în practica medicală.

A. P.: Ce mai e prin California?

demician de New York și nici academician din altă parte. Ci dr. Ioan Pușcaș din Șimleul Silvaniei.

A. P.: Dar nu pot. Nu, asta nu o pot realiza, ar fi imposibil pentru mine. Așa, domnule doctor...

I. P.: Adică ceea ce ne-a unit pe noi nu este acest titlu străin.

A. P.: Dar ce ne-a unit?

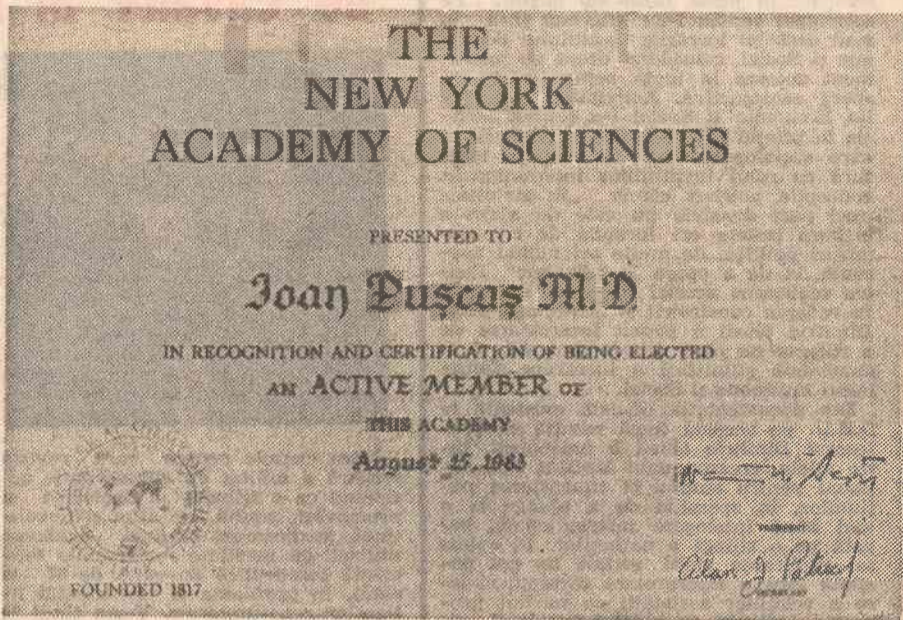
I. P.: Știți bine ce ne-a unit, adică, cum zicem noi, ardelenii, simțămîntele într-o formă.

A. P.: Adică?

I. P.: Adică forma comună a simțămîntelor noastre, asta cred că ne-a unit. Aceasta înseamnă că dacă într-o formă am simțit și simțim, într-o formă și vrem. Și faptul că noi ne-am întîlnit acum aici este o dovadă că vrem același lucru.

A. P.: Ce?

I. P.: Binele țării, binele țării noastre. Și sint convins că la fel vom vrea pînă la sfîrșitul zilelor noastre.

Vreau să vă spun cît de mult ne-am bucurat de vizita Dvs. și prezentarea ULCOSILVANILULUI. Atît colegii mei, cit și eu am fost foarte impresionați și intrigați de ceea ce am văzut și auzit despre produsul Dvs. și al colegilor Dvs, în particular ne-a impresionat filmul și diapozitivele arătînd vindecarea ulcerelor gastrice și duodenale. Este un entuziasm crescînd printre experții noștri privind produsul Dvs.

Intr-o pauză la Academia de științe din New York: dr. I. Pușcaș împreună cu profesorul american Horace Davenport, supranumit „părintele gastroenterologiei moderne”

Leon C. Greene
vicepreședinte
Companiei Smith Klein
French — Philadelphia

A. P.: E bine că ne-am întîlnit acum, dar e bine că ne-am întîlnit și mai devreme, acum 8—9—10 ani. Și cum s-a încheiat vizita?

I. P.: În ultimele zile ale șederii noastre la New York am fost solicitați și de alte companii de medicamente din alte părți ale Statelor Unite. Desigur, asta-i o altă problemă. Am fost, dealtfel, foarte solicitați și cu interviuri la radio, ca și în ziare din New York, Texas ș.a.m.d.

Ce-aș mai putea aminti este faptul că tot la sfîrșitul șederii noastre, am fost invitat să țin o conferință la Biblioteca română din New York pe tema tratamentului cu Ulcosilvanil și altor cercetări medicale românești făcute la Șimleul Silvaniei, la care din partea țării noastre a participat tovarășul ambasador Malița, tovarășul ambasador Marinescu, precum și alți reprezentanți ai țării noastre de la ambasadă, de la „Șcinteia”, Agerpres, ca și personalități medicale americane și un numeros public.

A. P.: Ce-ați spus acolo?

I. P.: Am spus multe dar ce vă pot spune în revistă este că am vorbit într-o ardelenească adevărată care a plăcut mult ardelenilor prezenți în sală.

Am vorbit despre Ulcosilvanil și am prezentat și un film endoscopic care urmărește din aproape în aproape procesul de vindecare a ulcerelor gastrice și duodenale.

A. P.: Un film al dumneavoastră?

I. P.: Da, un film al nostru în limba engleză, tradus cu multă competență de profesorul Fredolin Nădăban de la liceul Ady-Șincal din Cluj.

Am prezentat apoi cîteva din cer-

cetările noastre și am fost foarte mulțumit cînd un mare număr de medici americani prezenți în sală — cercetători la Biblioteca noastră de la New York au pus întrebări, întrebări foarte frumoase, de înaltă ținută științifică. Și, bineînțeles, cum se obișnuiește la noi la români, a urmat o masă tovarășească la care au participat și domnii americani. Sigur, a fost o mare satisfacție atît pentru mine cit și pentru colaboratorii mei această întîlnire de la Biblioteca română din New York.

A. P.: Auziți, doctore, în care oraș trăiesc colaboratorii dumneavoastră?

I. P.: Am colaboratori la Cluj-Napoca, Zalău, la Oradea, Tirgu Mureș, Baia Mare, Iași, ș.a.m.d. Deci, am un colectiv care numără peste 50 de colaboratori medici. Dar vreau să vă mai spun că am ieșit numai în cursul acestui an cu peste 20 din ei, iar anul trecut cu peste 30 cu care ne-am prezentat la marile congrese de gastroenterologie — balcanice, europene, mondiale ș.a.m.d.

A. P.: Ca și o echipă sportivă, trebuie să iasă din cînd în cînd să se confrunte cu lumea.

I. P.: M-a durut foarte mult, mai ales la începutul ieșirilor mele, cînd vedeam colective de medici din Ungaria, Iugoslavia, Bulgaria, Turcia — că ieșeau în grupuri mai mari și mereu spuneau: „Doctore Pușcaș, dar tu iar ești singur?” Sigur că atunci eram la începuturile cercetărilor mele, dar în mîntea mea incolțea această idee de-a face un mare colectiv care să lucreze lărgit și pe care l-am luat de braț cu mine în lume. Regret că nu mulți colegi din țară fac același lucru. Posibilități sint, totul depinde de voință, de ambiție, de felul în care îți înțelegi rostul în viață, adică, nu singur, ci cit mai mulți, nu pentru tine, ci pentru țară. Eu cred că am mai amintit și altădată tot în „Flacăra” că este mai ușor să iei un membru din familie, este mai greu să-ți iei colaboratorii și mai ales un număr atît de mare, dar nu este imposibil. Dacă autoritățile înțeleg, și le dovedești încredere, sint sigur că orice județ poate înțelege acest lucru, — se poate face un front științific medical comun în care să popularizăm și să valorificăm mîntea medicală românească oriunde pe glob... Și aș îndrăzni să spun că mi-am dat seama pentru a nu știu cîta oară că, românii sint deștepti. Și fac referire la toți medicii români sau la marea lor majoritate care pot face foarte mult, enorm de mult, în comparație chiar și cu medicii americani.

A. P.: Adevărat ziceți!

I. P.: N-aș vrea să fac alte referiri deocamdată, las asta și pentru altă ocazie, pentru a nu fi înțeles greșit. Aș vrea să spun în concluzie la vizita pe care am făcut-o în Statele Unite, că este vorba de un interes deosebit, de un interes competent față de Ulcosilvanil și față de restul cercetărilor noastre — a ideilor noastre în domeniul gastroenterologiei, pentru că mi-am dat seama de importanța sa de ideile de către revista „Flacăra”.

A. P.: Lucrul mai important pentru mine decît o realizare momentană a unei idei este ideea ca atare, care dacă este, care dacă există poate deveni realitate.

I. P.: Sigur că așa este și sigur că toate acestea au fost însoțite de o răsplată din partea Academiei de Științe din New York pentru această activitate științifică românească de la Șimleul Silvaniei — județul Sălaj.

A. P.: Doctore Pușcaș, oprim aici dialogul nostru, nu din alte motive, ci pentru că avem și săptămînile viitoare în față și aș vrea să fiți de acord ca „Flacăra” — care v-a iubit întotdeauna și v-a sprijinit întotdeauna — să continue să povestească oamenilor viața dumneavoastră, lupta dumneavoastră.

I. P.: Aș vrea și eu la rîndul meu să mulțumesc revistei „Flacăra” și înflăcăratului poet și scriitor Adrian Păunescu, care a fost alături de noi în toată această evoluție științifică, care a ajuns acum să dea roade mai mari și căruia îi dedic această diplomă pe care am primit-o de la Academia de Științe din New York, considerînd că o merită din plin, și care își dedică dealtfel viața nu numai pentru doctorul Pușcaș și colectivul lui despre care vorbeam înainte, ci pentru tot ce este românesc. Doresc să aduc la fel, mulțumirile mele conducerii județului Sălaj — care ne-a sprijinit în toate acțiunile noastre științifice — precum și tov. profesor dr. Eugen Proca, ministrul sănătății, pentru încrederea de care ne-am bucurat și pentru ajutorul pe care l-am primit din partea dînsului.

A. P.: Vă mulțumesc, doctore Pușcaș. Sint bucuros că nu ați uitat lupta noastră și asta ne emoționează, ne dă curaj pentru alte lupte.

Cît de greu pot fi redade în cuvinte clipele în care cineva trăiește profund surpriza unei bucurii nesperate, iar tu, reporter, martor ocular la un astfel de eveniment tulburător, uiți pur și simplu de sobrietatea îndatoririlor profesionale și îți contopești simțămîntele personale cu ale celor aflați în extazul coplesitor!

Da, am fost recent martor al unor astfel de clipe...

S-a întîmplat la sediul Direcției evidența populației din Inspectoratul General al Miliției. Gazdele pregătiseră — după cîteva luni de căutări minuțioase, prin evidențe de stare civilă, la unități spitalicești și de ocrotire a copiilor — o emoționantă întîlnire între frații aflați acum în jur de 30 de ani, care nu s-au văzut niciodată.

Aproape incredibilă povestea adevărată a celor trei frați — Niculina Glonțeanu,

Nesperata regăsire

de 31 ani, din Alexandria, Nicolae Stan, de 29 ani, din Călărași, Gheorghe Năstase, de 28 ani, din Brăila — își are începutul dramatic încă de la venirea lor pe lume. Avînd toți aceeași mamă și același tată, oameni care însă nu întemeiaseră o căsnicie legală și, mai grav, se despărțiseră la puțin timp după apariția ultimului copil, cei trei orfani cu părinți în viață au fost imprăștiatiți care încotro: Niculina, fiind primită spre creștere de către bunicii din partea tatălui, Nicolae și Gheorghe fiind lăsați la leagăne de copii, apoi înfițați de familii cu suflet de aur, care i-au crescut cu căldură și înțelepciune ca pe propriii copii.

Niculina a aflat, cînd a crescut ceva mai mare, adevărul despre cele întîmplate și gîndul că mai are undeva doi frați buni, pe care nu i-a văzut niciodată, a tot frămîntat-o ani și ani în șir.

În cele din urmă a trimis o scrisoare la revista „Flacăra”. După ce a relatat mai pe larg ceea ce noi am rezumat în rîndurile de mai sus, precizînd că tatăl a decedat în 1977, iar mama este recăsătorită într-o altă localitate, dar care nu știe nimic de soarta celor doi băieți, Niculina roagă „să se facă tot ce este posibil omeneste pentru a fi găsiți cei doi frați”.

Cum era și firesc, redacția revistei „Flacăra” a trimis scrisoarea Niculinei la

organele de miliție — în măsură să întreprindă verificările necesare.

Și iată, clipa mult dorită de Niculina Glonțeanu și nebanuită de cei doi frați ai ei, pentru că aceștia nu știau de existența celorlalți. Întîlnirea lor a prilejuit un moment unic pentru emisiunea de televiziune transmisă în seara zilei de 3 noiembrie a.c. sub genericul „Omul de lîngă tine”.

Dincolo de dramatismul unor astfel de clipe, se degajă pregnant căldura sufletească, profunda omenie care există pe aceste meleaguri, unde chiar și cei vitregiți uneori de soartă găsesc medii prielnic pentru a trăi demn și cu încredere în semenii lor și în viață.

„Oamenii de știință să-și asume răspunderea de a nu mai lucra pentru distrugerea omului”

● Un înalt îndemn pentru care România a militat întotdeauna ●

România în lume

Dimitrie Gusti, la New York

Marele savant român Dimitrie Gusti, cunoscut în istoria sociologiei din România ca întemeietorul de sistem sociologic, a fost ales în 1939 cetățean de onoare al orașului New York. Decernarea acestui titlu a fost prilejuită de prezența marelui profesor și sociolog român în metropola americană, în 1939, pentru organizarea expoziției românești — amplă și reușită acțiune de popularizare a realităților și realizărilor patriei sale. Nu ne vom opri însă în aceste însemnări asupra activității lui Dimitrie Gusti la New York în 1939, ci vom evoca doar rezultatele celei de a doua vizite pe care sociologul român o va întreprinde în 1946—1947 la New York important moment în desăvârșirea formației pacifiste a omului de știință român, care, prin ansamblul operei sale, a adus o contribuție de prim rang la crearea unui sistem al sociologiei relațiilor internaționale.

Din cercetarea documentației românești și străine cu privire la cea de-a doua vizită întreprinsă la New York de Dimitrie Gusti, rezultă că el a revenit în S.U.A. atras de necesitatea unei verificări autentice și largi a modului în care se puneau bazele organizației ale Națiunilor Unite. El dorea să se afle în „catedrala modernă a păcii”, așa cum fusese supra-numită organizația mondială de un om de stat francez. Fiind conducător al unui număr de trei reviste științifice, Dimitrie Gusti a primit o legitimație de vizitist care i-a permis un acces liber la toate manifestările și activitățile organismelor O.N.U.

Pe plan calendaristic, amintirile și însemnările lui Dimitrie Gusti despre activitatea de la New York a Organizației Națiunilor Unite se situează între 6 iulie 1946 și 26 februarie 1947 când a părăsit metropola americană. Economia acestor însemnări nu ne permite să prezentăm pe larg impresiile sociologului român despre New York. Citeva din observațiile lui surprind însă și astăzi prin densitatea și actualitatea lor. În opinia lui Dimitrie Gusti, „New York este o lume aparte, o icoană fidelă a continentului Statelor Unite, care adăpostește o națiune originală, alcătuită din cele mai diferite națiuni. Orice străin poate găsi la New York o mică secțiune din țara sa natală, transportată acolo ca prin miracol cu obiceiuri, biserici, restaurante proprii. Așa înțilnești cartiere spaniole, italiene, germane, evreiești, chineze și, în mică măsură, românești... New York — rămâne prin excelență orașul unde cele mai diferite popoare și rase știu să concluzeze și să conviețuiască în pace”.

La 21 octombrie 1946 Dimitrie Gusti a asistat la deschiderea părții a doua a primei sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., dată pe care el o consideră istorică. Din însemnările sale rezultă că la acea sesiune Adunarea Generală a examinat 73 puncte care au format obiectul rezoluțiilor adoptate în cursul sesiunii, unele dintre ele fiind de o imensă importanță mondială. Adunarea Generală a depus o muncă intensă timp de 53 de zile, în cadrul a 35 de ședințe plene și 375 de ședințe de comisii și subcomisii, rezulta-

tu deliberărilor și concluziilor fiind consemnate în peste 10 000 de pagini. Pe sociologul român l-au interesat însă în mod deosebit lucrările Consiliului Economic și Social, considerat drept un instrument necesar în lupta pentru pace ca operă constructivă. Activitatea Consiliului Economic și Social i-a reținut atenția în primul rând datorită convingerii pe care sociologul român o avea în legătură cu rolul instituțiilor internaționale, concepție potrivit căreia „în stabilirea unei păci durabile nu este de ajuns a elabora tratate ori formule de compromisuri politice, de multe ori numai aparente, ci de a opera în adâncime”. Pentru realizarea acestei opere de adâncime în vederea construirii și menținerii păcii, Dimitrie Gusti a primit însărcinarea de a redacta un plan de reorganizare fundamentală științifică a lucrărilor Consiliului Economic și Social.

Din documentația oficială existentă la O.N.U. pe această temă rezultă că profesorul Dimitrie Gusti a preconizat, între altele, crearea unui Institut Internațional pentru studiul și cunoașterea națiunilor, în speranța de a ajunge la o mai bună înțelegere internațională, bazată pe o știință a națiunilor. În opinia sa, explicarea vieții sociale nu era posibilă fără o interpretare corespunzătoare a relațiilor societății cu mediul geografic, biologic, cu mediul istoric și cu mediul psihic, ceea ce postula o știință a națiunilor, realizată prin strânsa cooperare a specialiștilor din toate disciplinele. Ulterior, Dimitrie Gusti a întocmit un proiect de creare a Institutului Social și Economic al Națiunilor Unite având drept misiune de a cunoaște și de a face cunoscute faptele sociale și economice în ordinea națională și internațională, cu scopul de a servi știința națiunilor.

La crearea Secretariatului Organizației Națiunilor Unite, Dimitrie Gusti, ca inițiator, a elaborat și un memorandum asupra primei etape a activității institutului social al națiunilor. A fost sugerată discutarea a trei mari probleme: individul, națiunea și umanitatea ca unități sociale; studiul umanității prin institutul social al națiunii; realizarea umanității prin Națiunile Unite.

La o ședință a comitetului de direcție al institutului, ținută la clubul Harvard din New York, la 15 ianuarie 1947, Dimitrie Gusti a primit însărcinarea să redacteze programul de lucru al institutului.

Proiectul în înfăptuirea căruia s-a angajat cu toată energia sociologul român își avea temeiuri adânci în gândirea sa umanistă, dezvoltată de-a lungul câtorva decenii. În viziunea lui Dimitrie Gusti „umanitatea fără personalitățile puternice ale națiunilor care compun unitatea ar fi anemică, săracă și secătuită, căci i-ar lipsi tocmai multiplicitatea izvoarelor care-i dau viață și vigoare”. De aceea sociologul român pledează cu toată fermitatea pentru „colaborarea strânsă între națiuni, pentru libertatea neatinsă a geniului lor productiv”.

IOAN VOICU ■

Tina Covaliu distinsă cu Ordinul de Cavaler al Republicii Italiene

Între cauzele pentru care revista noastră a militat cu consecvență, acționând ca o tribună a depistării și promovării noului, s-a aflat și Covalitina, medicament original românesc utilizat, cu rezultate remarcabile (eficiență terapeutică dovedită de 87 la sută), în profilaxia și tratamentul litiazelor reno-ureterale. V-am ținut la curent, pe cât posibil, cu evoluția produsului, notând atât izbânzile științifice pe care le-a înregistrat (între altele, Medalia de aur a Tîrgului internațional de invenții, Zagreb, 1978, Medalia de argint a celui de al 50-lea Congres Italian de urologie, Ancona, 1979 etc.), cât și obstacolele pe care a trebuit (și mai trebuie) să le depășească.

Dacă revenim asupra subiectului, o facem spre a vă anunța, cu legitimitate satisfacă, că „părintele” Covalitinelui, doctor în chimie Tina Covaliu, a fost distins, săptămîna trecută, cu înaltul Ordin de Cavaler al Republicii Italiene. „Al Merito della Repubblica Italiana, in considerazione di particolari benemerenze”. Înminat cercetătoarei române de către Benedetto Santarelli, ambasadorul Italiei la București, titlul vine să răsplătească deosebitele contribuții aduse de Tina Covaliu în domeniul calculilor renali și, în plan mai larg, al urologiei, ei certificind totodată, cu pregnanță, stîmă și respectul de care știința noastră se bucură, azi, pretutindeni, ca rezultat al condițiilor puse la dispoziție de partid și de stat, al inteligenței creatoare, pasnice, a slujbaşilor ei. Fără a intra în amănunte, se cuvine să reamintim că Tinei Covaliu, șefa secției de Liză cationică de la Centrul de hematologie, i se datorează o prioritate mondială: introducerea unei rășini sintetice schimbătoare de ioni ca produs farmaceutic. Pînă la descoperirea Tinei Covaliu (pentru care a obținut unul din cele 5 brevete de invenție ce-i aparțin) rășinile în discuție se foloseau în industria farmaceutică doar pentru purificarea unor medicamente. Tina Covaliu a deschis un drum (în prezent, sînt recunoscute alte 37 de medicamente avînd la bază rășini sintetice). Covalitina adresîndu-se direct cauzei formării calculilor, dezechilibrului electrolitic, și nu (așa cum o făceau

„Reducto”, „Rovatinex”, „Uralyt U” etc.), efectelor acestora. Lipsit de reacții adverse (fiind insolubilă, rășina se elimină pe cale naturală), Covalitina a făcut un pas în plus, normalizînd valorile scăzute ale calciului, magneziului etc. Covalitin 3 (conținînd calciu ionic) rezolvînd carentele de calciu ale organismului, fiind utilizat și în osteoporoze, spasmofiliile etc.

În temeiul unor succese terapeutice plasate în afara oricărui dubiu, dar nu fără a fi avut de înlăturat multe adversități, Covalitina s-a omologat și înregistrat mai întîi în România (în farmaciile din 1975, vîndute pînă acum în valoare de 25 milioane lei), apoi în U.R.S.S., aceleași operații fiind în curs în R.D.G., Spania, Ungaria, Italia, Bulgaria, Finlanda, Cehoslovacia și Franța, după ce mărcii respective i se va fi acordat brevet în Anglia, R.F.G., Franța și Spania. Prozentat în cadrul (foarte exigent) mai multor congrese și reuniuni internaționale de specialitate, de la Budapesta la San Francisco și de la Paris, la Moscova etc. Covalitina a stîrnit, de fiecare dată, un mare interes, drept pentru care câteva universități italiene, cele din Roma, Genova și Ancona, s-au angajat să aprofundeze cercetările privind produsul respectiv, ajungînd la concluzii mai mult decît încurajatoare. Membră a Societății internaționale de urologie, a Societății italiene etc. membră de onoare a Universității din Cairo, ca și a celeia din Bari, Tina Covaliu (absolventă a Facultății de chimie, 1950, și a Facultății de fizică nucleară, 1962) a fost invitată să susțină prelegeri la Genova (colaborînd cu profesorul Mario Cassaccia), Ancona (Franco Bianchi), Roma (Mario Mori) ca și, în alte țări, la Londra (Allan Rose), Leeds (Allan Nordin) și Madrid (Calvo Uson), peste tot reprezentînd cu cinste școala românească de medicină, bogată în tradiții și realizări.

Inițiată în 1977, secția de Liză cationică (surprinzător, tot mai restrînsă) a acordat tratament, pe baza noii metode terapeutice și a medicamentului original, unui număr de peste 9 000 de bolnavi, dintre care 1 000 străini, arătînd o eficiență economică deosebită fiind, în același timp, un for metodologic de primă mărime, organizînd manifestări științifice de ținută, cu participare internațională.

Dimpreună cu Tina Covaliu un alt om de știință român, profesorul doctor docent Dan Gavrilu, chirurg de renume mondial, autorul unei tehnici operatorii incluse în marile tratate „esofagoplastia Gavrilu” a fost distins cu Ordinul de Cavaler al Republicii Italiene. Urmînd să revenim asupra personalității profesorului Gavrilu, nu ne rămîne, în încheierea acestor rânduri, decît să-i felicităm pe cei 2 proaspeți laureați, dorindu-le noi și noi izbînzii în nobila lor activitate.

OVIDIU IOANIȚOIA ■

Mondo umano?

Noutățile din Guinness

Nu cred să fie cititor mai virstnic care să nu fi auzit povestit (dacă nu a trăit direct) evenimentul prezentării „ălui mai mare om din lume”, sintagmă folosită fie că era vorba de înălțimea sau greutatea respectivului. Tot cu asemenea ocazii se prezentau diverși recordmani în a rupe cu mina, zale grele de lanțuri, în a minca, pe nerăsuflăte, kilograme întregi de cine știe ce „delicatețuri” sau nu. Dar nu despre astea vreau să scriu aici. Într-un fel, pentru că, la urma urmei, Guinness Book of World Records (Cartea recordurilor) și-a cîștigat celebritatea consemnînd asemenea fapte ieșite din comun. Nu știu, pentru moment, cum i-a venit ideea autorului să facă o asemenea carte, dacă a întîmpinat dificultăți sau nu la începuturi, însă ideea respectivului a prins, volumul s-a vîndut „ca piinea caldă”, s-au tras ediții succesive pentru ca ulterior să se ajungă la o ediție anuală prin care, astfel, se adaugă nolle recorduri înregistrate în ultimele 12 luni. Perfecționarea aceasta a devenit necesară din două motive: există recorduri demne de a figura în

„Guinness Book...” fără ca totuși cineva anume să vizeze așa ceva; și sînt recorduri dobrite tocmai pentru ca respectivul să figureze în cartea aceasta, întrucît faptul îi asigură adesea un soi de celebritate, de pe urma căreia, într-un fel sau altul, el beneficiază ajungînd la circ, ori devenind „întreprindere particulară”.

Și despre ediția 1983 a Cărții recordurilor, apărută relativ recent la Londra, agențiile internaționale de presă s-au grăbit să relateze prompt și mai ales să evidențieze noutățile din cele 15 000 recorduri înscrise în filele volumului pentru că, în fond, ele reprezintă, de regulă, motivul achiziționării. Astfel, dacă tot vorbeam la început despre mari mincări trebuie să-l pomenim aici pe francezul Michel Lotito cu isprăvile sale: șapte biciclete, un banal cărucior de supermarket (nu ni se spune despre care este vorba, și este păcat, întrucît fiecare super... își are tipul său de cărucior!), șapte televizoare color sistem Secam, dar cu diagonale diferite, și un avion ușor a înghițit — pe rînd, este adevărat — acest nesătul de 40 de ani. Cartea recordurilor nu scrie, din păcate, dacă s-a simțit bine după aceea sau cura de asemenea bună-tăuri i-a fost cumva fatală. În schimb, britanicul Peter Dowdswell a mîncat liniștit 40 sandvișuri în 1 080 secunde, 1,38 kg creveți în opt secunde și a băut doi litri de bere Tuborg în opt secunde.

Un locuitor al orașului canadian Vancouver a pus, pe muchia unei monede de un dolar, 175 monede pe care le-a ținut într-un echilibru perfect; un cetățean a crescut un curcan care, la cea mai riguroasă cîntărire, a avut exact 35,8 kilograme; un alt englez a reușit să parcurgă în mîini și genunchi 42,6 kilometri; un sud-african a stat, numai el știe cum, cîteva zeci de zile, într-o cușcă de sticlă alături de șerpi și vipere dintre cele mai feroase; un cuplu deține recordul căsătoriei (cîteva zeci de secunde), întrucît soției nu i-a plăcut felul în care a rostit da-ul tradițional alesul ei și, ieșind de la oficiul stării civile, a mers direct la biroul divorțuri. Etc., etc.

Cartea recordurilor se citește cu interes, dovadă că lumea digeră insolitul chiar dacă el pare mărunț și nesemnificativ. Așa ceva este, totuși, important pentru acest final greu de mileniu, într-o lume atît de apăsătoare de ideea supraviețuirii sale dintr-un aberant record, doborît anual, din păcate: al unor sute de miliarde ce cresc mereu investite în niște fiare, lichide etc., care se știe ce efect ar avea dacă s-ar folosi. Nu, n-am forțat legătura, am subliniat doar interdependența dintre două atitudini umane cu efecte diferite. Ca și pentru Guinness, acestea nu sînt, însă, noutăți.

DUMITRU CONSTANTIN ■

Roza vinturilor

Stanislaw Jerzy Lec (Polonia)

Ce mai rămîne din vechile basme?

Ce rămîne din vechile basme? Aerobați de parter, clovni, în pauze făcînd tumbe pe covorul zburător. Uneori privirea unui visător le ridică în cupola circuitului.

În românește de PETRE STOICA

„Să nu-ți pierzi nădejdea, orice-ar fi să fie, După întristare, vine bucurie“ (George Topirceanu)

Tot felul

● Sfeca buclucașă ● Cui cîntă cucul? ● Martor fără voie ●

● La A.E.I.P.I. Smeura, județul Argeș au ajuns 170 de tone de anhidridă. Localnicii nu știu la ce folosește și cine a cerut-o dar au aflat de curind că ea este... explozibilă ● **Alexandru Ciobanu** de la S.U.T. Tirgoviște a intrat în turma de oi a C.A.P.-ului Pehșinari. Din păcate a intrat cu basculantă. ● **Ștefan Buhai**, din Rebrisoara, Bistrița-Năsăud a revoluționat pescuitul de păstrăvi. A încercat să-i prindă cu curent electric. El a fost primul prăjit. ● **Toader Munteanu** de pe strada Iarba Cimpului 119, București, de cînd a avut fericirea să-i treacă metrourl prin apropiere dar a avut și nefericirea de a-i seca fîntina. ● **Hocus-pocus: Aristide Buhoiu și Gabriela Buhoiu** l-au însoțit la Brigada de furturi auto-moto pe cetățeanul italian **Giudice Vincenzo** care a reclamat dispariția Mercedes-ului său. După câteva zile mașina a fost găsită abandonată, lovită și fără o serie de obiecte din interior. Cum închizătoarele și contactul mașinii nu prezentau nici o urmă de forțare, translatorii au avut o misie mai la fel de grea ca în cazul poveștilor cu „doctorul” Hassan. ● **Cooperativa Radioprogress** din București deține câteva performanțe demne de invidiat. A realizat, printre altele, pină și instalația de dirijare și control a traficului aerian de la aeroportul Otopeni. Ultima creație: vom scăpa de suspendarea carnetelor pentru trecerea pe culoarea galbenă deoarece Cooperativa Radioprogress va produce semafoarele cu poziția verde-clipitor înainte de schimbarea pe galben. ● **În interiorul Ștefan Popină**, președintele cooperativei susține că introducerea în exploatare nu ține de Radioprogress! ● **Comparație telefonică:** Știi în cite minute poți obține legătura cu Parisul? Sint suficiente cel mult 20—30! În schimb vă trebuie cel puțin 300—400 de minute ca să puteți avea o convorbire cu numărul 65 60 90 din București. La acest număr se fac comenzi pentru încărcarea buteliilor de aragaz. ● Dacă ai aflat că în cartierul **Drumul Taberei** s-a dat în folosință o nouă centrală telefonică să știi că este adevărat. Dacă vi s-a mai spus că la primul apel veți reuși să telefonați cuiva să știți că nu-i adevărat. Să nu-l credeți nici cînd e vorba de al doilea. ● **La 10 ani în stil major:** În ziua în care implinesc 10 ani, Dan Claudiu Vorniceanu a susținut în sala Teatrului dramatic din Brașov sub bagheta dirijorului Aurel Niculescu concert pentru vioară și orchestră nr. 1, în sol minor, opus 26 de Max Bruch. Succesul a fost sărbătorit cu lacrimi și aplauze. ● O solie către gali a împărătilor roman Octavianus a făcut 27 de zile. O vedere expeditivă din Cap Aurora către Radu Scorșan din București, str. Mașina de Pîlne 4 a făcut 32 de zile. Vederea n-a făcut nici inconjurul lumii și nici n-a fost permisă la București pe un agent care a căcat călare. ● **Comerț în viteză:** În trenul personal 8311 care circula pe ruta București—Fetești cu plecarea la ora 6,15 din gara Obor se vind următoarele articole de sezon: vara — înghetață, cico și inele. Iarna — țigări și căciuli de Astrahan. Prețul — dublu, cumpărătorii, la fel. ● Un cititor amator de turism ne solicită să propunem municipalității mutarea lo-

cului pe care a fost Turnul Colței, deoarece fiind în mijlocul unei șosele cu mare trafic, el nu poate fi vizitat. Următoarea propunere de acest fel ar fi să pleedăm pentru aducerea mai aproape a locului pe care s-a desfășurat bătălia de la Podul Înalt. ● Restaurantul hotelului Grand din Tirgu Mureș e atât de plăcut și atât de bine pus la punct încît unii consumatori susțin că nu-i adevărat. Veți vedea mai jos că nu e singurul de acest gen. ● În Piața Sudului, lângă magazinul Big există bufetul Pajistel, anexă a I.A.P.L. Aluniș. După împrejurire sint 5 mese (3 răsirate și două blocind intrarea) și o piscică neagră cu 3 pui. Cine-i aduce lista de bucate? ● Știați că Dunărea leagă mai multe capitale ale Europei dar deocamdată nu reușește să lege Drobeta-Turnu Severin de Ostrovul Mare? Drept pentru care transportul constructorilor este asigurat de I.T.A. Asigurat e un fel de a spune pentru că de un an de zile nu poți fi sigur în nici o zi că ajungi sau că ai cu ce să te întorci de la Porțile de Fier II. ● Întreprinderea județeană de construcții montaj Brăila va da la cheie 200 de apartamente în plus pină la sfîrșitul anului. ● În urma unui articol apărut în Gazeta Gorjului despre o vioră Stradivarius, la redacția din Tirgu Jiu a mai fost adusă încă una iar de la Țințăreni s-au dat vești că o învățătoare ar avea și ea un Stradivarius. Se pare că toată zona Olteniei e plină cu viori Stradivarius. ● 51 de animale ale C.A.P.-ului Vinători (jud. Neamț) s-au intoxicat cu frunză de sfecă. 44 au fost salvate iar 7 sacrificate. E vorba despre vaci. ● **Bravi pensionari: Brigada artistică de agitație a pensionarilor din Craiova** a susținut cel de-al 18-lea spectacol și e plină de elan tineresc. ● **Comitetul comunal U.T.C. Dumesti** (județul Iași) a organizat un bal cu 20 de lei intrarea. După ce a încasat banii și-a pus invitații să danseze pe stadion, ca să nu se observe mica afacere, a stîns și singurul bec aprins. ● În Poiana Sibiului există 52 000 de oi. Bineînțeles că n-au fost numărate și cele care ar putea fi. ● La meciul de fotbal România — Italia din preliminariile turneului olimpic de fotbal) ne-a lipsit un centru atacant și o idee de joc. Telespectatorii spun că și un comentator. ● **Elena Ecobici** din Tirgu Jiu în loc să plătească liftul asociației de locatari a plătit biletele de tren pentru excursii în străinătate. La întoarcere a fost trimisă în altă călătorie. **Muzeul pe care-l vizitează are grații.** ● **Florin Piersic** și la fel de bun acordeonist ca și prezentator al emisiunii „Floarea din grădina”. Cu un sensibil plus pentru acordeonist ● **Pe pămînturile comunei Desa (jud. Dolj) porumbul s-a înghesuit și-a crescut pină a dat 7 410 kilograme la hektar.** ● **Cornel Ivan** din județul Sibiu a acostat mai multe persoane din Tirgu Jiu căroră le-a smuls ceasul. Ceasurile merg dar omul stă și abia peste cîțiva ani l-o cîntă cucul. ● La braseria Clăbucet de lângă statuia lui Nicolae Titulescu de pe bulevardul cu același nume din București se vind bere Basarab. ● O parte a cartofilor recoltați la C.A.P. Lisnău au înghetat, conform temperaturii. **Vanesa Tibor**, președintele C.A.P.-ului a declarat unui reporter: „Toată cantitatea trans-

portată la baza de recepție a fost preluată fără nici un scăzămînt — inseamnă că n-au înghetat cartofii”. Conform interviului cartofii sint buni pentru oameni. Conform realității ei sint buni pentru porci. ● **La Baia Mare castanele prăjite** se vind cu 60 de lei kilogramul, valoarea lor reală fiind de 18—20 de lei. Cam mult numai pentru un prăjit! ● Tot la Baia Mare a avut loc Balul stagiarilor. Urmăzătorii balului integrării. ● **Ciori și idei:** Locuitorii Iașului protestează în felurile chipuri în legătură cu prezența elorilor în centrul orașului. Toată lumea cere măsuri dar nimeni nu are o idee. Dacă ar fi trăit Ion Creangă în mod sigur ar fi fost inventator. ● S-a implinit un deceniu de la înființarea societății mixte româno-vest germană „Reșița — Renk S.A.” ● **Nicolae Herman** (com. Rogoz, jud. Maramureș) s-a bătut cu Simion Bud Ioan Buda s-a bătut să-i despartă și a fost bătut și mai rău de Nicolae Herman. Așa s-a întimplat că Simion Bud din bătut a devenit martor. ● **Constantin Țirea** din Brașov s-a dus să bea o bere „Piatra Craiului” și-a găsit în sticlă un morcov. A mai cumpărat și alte sticle dar tot n-a strins legume pentru o ciorbă. ● După 42 de ani de muncă **Alexandru Schief** de la Sectorul de exploatare a lemnului Baia Sprie a ieșit la pensie și are de gînd să se bucurde de ea tot ațitîia ani cît și-a pregătit-o. ● **Bazinul Școlii generale nr. 32** din Constanța trece ca fiind dat în folosință. Dar el ar putea fi folosit numai dacă elevii ar ști să zboare pentru că de inot nu pot pentru că bazinul nu ține apă. Ce-ar fi ca pe fundul bazinului să fie puse niște bărci și constructorii să ia niște lecții despre intrat la apă? ● **Cu oarecare jenă atragem atenția că în magazine nu se găsește elastic.** A trecut vremea praștii! ● **Vasile Ardelean** din Sighetu Marmatei a predat 3 300 de borcane și sticle goale. Pe celelalte 14 700 nu vrea să le predea decît dacă va fi încadrat ca remizier la colectarea sticlelor. Omul are un hobby sau un interes? ● **Ziaristul Ion Drăgan** de la Cuvîntul Nou din Sfîntu Gheorghe s-a interesat de apa minerală de Vîlcele, folosită de mulți bolnavi din țară. Situația s-a „îlimpezi”: la Vîlcele nu se mai îmbutează apă minerală, ci lichioruri. După un secol și ceva vom trece pe răbdare, deoarece Fabrica de ape minerale Sfîntu Gheorghe nu mai îmbutează pe motiv că apa nu are aspect comercial din cauza sărurilor. Îmbutelierea va fi reluată anul viitor, după ce specialiștii vor stabili soluția de extragere a sărurilor care dau apei un aspect neplăcut. Și atunci să vedem concurența cu apa de robinet! ● **Ultimul act al campionatului național de automobilism** se va desfășura în București Sîmbătă, 5 noiembrie 1933, între orele 10,30 și 18,30 la Complexul de expoziții din Piața Școlii vom vedea cursa-circuit. Eroii: circa 60 de mașini, 60 de piloți și dumneavoastră, spectatori ai acestei întîlniri. **Fotoreporterii revistei „FLACĂRA”** speră să lucreze acest eveniment inedit, cu 20 DIN, adică să fie vreme bună. ● **Vasul Borcea**, fabricat în anul 1914, după ce-a parcurs un milion de kilometri riscă să fie tăiat, fiind în perfectă

stare de funcționare. Funcționează cu păcură și se caută un proprietar. ● **Mihai Lungu**, mecanizator la C.A.P. Vulturști (jud. Vaslui) a intrat cu tractorul în grajd și-a dat peste vite, Culmea e că a intrat prin zid ● **La cel mai mare restaurant din Focșani Unirea**, la doi pași de Odobești, Panciu și Costești în săptămînile trecute nu se găsea decît **Pînol Noir** de Murfatlar. ● **Teodor Popa** din București, str. Pătului nr. 2 a depus un padesiv la curățătoria Nufărul de pe Calea Rahovei. După curățare i-a fost restituit, dar transformat în jachetă și numai bun pentru un adolescent. Cineva trebuie tras de mincă! ● **I.C.R.A.L. Coletina**, grupul de șantier numărul 3, este anunțat că 6 saci de ipsos cu care intenționa să repare ceva la Magazinul Bucur-Obor au plecat spre satul Palanca (Sectorul agricol Ilfov). Pină una alta au ajuns pe Calea Victoriei. Restul drumului e cunoscut de zugravul Vasile Lixandru. ● **Restaurant și oameni civilizați:** Restaurantul se numește Oradea iar oamenii sint **Maria Bondici** — responsabilă unității, **Elvira Bogdan** — ospătar (lista ar putea continua) și **Ioan Baghi** — șeful orchestrei, pentru deosebite merite de atmosferă. „Oradea” e un loc unde muzica nu-ți crapă urechile, ci le gîdila în mod plăcut. ● **La băcănia de pe strada Mintuleasa din București mărfurile** abia ating cîntarul. **Îi anunțăm pe vizitatori că respectivul instrument nu curentează și nici nu prinde urechile.** ● **Bănel:** Un echipaj de la Serviciul circulație al Miliției Capitalei i-a găsit în niște boscheți pe doi elevi ai liceului Zînea Goleșcu din Pitești. **Mihăiță Pătrulescu și Silviu Popescu** din clasa a X-a (domiciliul în satul Pădureni din Vale, com. Poiana Lacului, jud. Argeș) aveau cu ei 280 000 într-o geantă. Mai cheltuiseră 25 000 pentru diferite obiecte necesare unei excursii în Delta. Anunțată, mama lui Silviu Popescu a susținut că de acasă n-au dispărut decît 200 000. Dacă la 16 ani cei doi au luat peste un sfert de milion, la 30 de ani s-ar putea să încerce cu miliardul. ● **De 3 ani s-au făcut spargerii în trotuarele de pe străzile Rondă și Mecet din București.** Au fost introduse gazele, a fost trasă lumina electrică și a rămas ca Samantha să strimbe din nas ca gropile să se repare de la sine. ● **Înginerul Marin Nicolae** din Șoseaua Iancului nr. 9, bloc 109 A, scara 2, ap. 105 a luat 40 000 de la mai mulți medici ca să le cumpere cujoace. Au trecut 6 luni și e așteptat să se întoarcă înaintea iernii. ● **Gh. Dumitrescu**, str. Delinului nr. 2 București a tamponat mașina care se află pe numele soției. Cînd s-a pus problema reparării, el s-a hotărît să divorțeze. ● **Eugen Matei**, directorul I.A.S. Zîmnicele (jud. Teleorman), a raportat în această toamnă cea mai mare producție de porumb din agricultura de stat a județului. Și asta în condițiile în care cea mai mare parte a pămîntului nu se irigă decît din cer.

Rubrică de
CORNEL NISTORESCU

Cronica șoselei

Pe aceeași șosea, în același loc

De departe pare un copil, un adolescent, slab, scund de statură, ușor îndoit de spinare, bătrînelul cu părul alb ca noua și ochii vii, inteligenți, povestește unui grup de prieteni despre tragedie fiului său mai mic. „Cu cele patru fete n-am avut, la un loc, necazurile care mi le-a dat băiatul asta, pe care am ținut atît de mult să-l fac om. Le știți pe fetele una medic la București, alta profesoară măritată nu demult la Cluj, și celelalte două, gemene, contabile, aici la noi în comună. Liviu la început învăța bine era printre primii din clasă. Îl ajutau mult ce-i drept și surorile lui. Mai pe urmă, lipsea tot mai des de la școală, lus note proaste, mă mîntea, se ținea numai de distracții. I-am tot spus, l-am tot sfătuit, dădăcînt, dar degeaba: «Nu vrei să înveți, du-te dracului!» I-am zis într-o zi: „Cred că de aici a pornit greșeala mea. Îi scăpaseră din mină. În loc să-l strînesc, după ce a intrat la atelier și a început să învețe meseria de mecanic auto, ameițit de vorbăria și făgăduielile lui, că se face băiat de treabă, o se schimbă, i-am cumpărat mașină”. O să te plimb tată, în toată țara, peste două luni am permisul în buzunar, să te bucuri și mata la bătrînețe. Îți promit că n-o să mai ai nici un fel de necazuri cu mine...” Pentru Liviu mașina a însemnat doar mai multă libertate de mișcare. Nu s-a schimbat deloc. A început să lipsească de la serviciu și nu era zi să nu plece cu fel de fel de prieteni (cînd ai mașină, se găsește destul care să te asigure de prietenia lor) la distracții. Cheltuia

banii, pe care-i primea, în citeva zile. Apoi se „împrumuta” de la taică-său. „Bade Ioane, eu mult nu-l mai pot ține la atelier pe feciorul dumitale. Am și eu răspundere. Apoi sint și ceilalți oameni, corecți, care-și vîd de treabă și vorbesc toți. „Oare ce trebuie să mai facă d-ale Liviu să fie dat afară, așa cum merită”. Oamenii au dreptate, mi-au spus în față și la ședință. La prima lipsă sint nevoit să cer desfacerea contractului de muncă. Păcat, că priceput e. „Brînza bună în burduf de ciine” asta e odrasla asta a matală”. „Apoi a venit prima nenorocire cu accidentalul. Patru băieți în floarea vîrstei rămăși școlizi. Dumitru a lui Tudor și acum umbliă în de an la Herculane, dar de mers, nimic. Tot șchiop a rămas. Benedict, de-atunci nu mai e zdravîn la cap. Vorbește de una, n-o termină, trece la alta, nu te recunoaște pe drum, iar taică-său se uită chiorșit la mine și nu-mi răspunde la binețe. Parcă eu i-am nenorocit băiatul. Nu zic, am și eu partea mea de vină...” și badea Ion își șterge ochii cu batista. Continuă apoi: „Biața maică-sa de ce s-a prăpădit la. nici 80 de ani? «Dacă mor, Ioane, să știți că e numai din pricina lui Liviu», îmi tot spunea ea”. Într-o seară, în iulie '80, la nici două luni după ce intrase în posesia permisului de conducere, Liviu se afla, ca de obicei, în compania amicilor de distracții. Îi plăcea să le demonstreze, tuturor celor care li însoțeau, calitățile lui deosebite de pilot care se pricepe în deosebi la luarea virajelor pe două roți. „Uitați-vă, fraților, abia dacă micșorez puțin viteza și am și trecut de curbă. Auziți cum scîrție roțile!” Drept mulțumire pentru plăcerea pe care le-o oferea Liviu, plimbîndu-i cu mașina, amicii se întrecuau care mai de care să-l flateze, să-l laude. „Numai în două luni și ai devenit pilot de înaltă clasă, Liviu!”

Pentru asta trebuie talent, nu glumă. Tu ai în singe condusul mașinii, Liviu! Soferului îi făceau plăcere, binecîntele, asemenea cuvinte și se străduia să le ofere noi „numere”. Numai că într-o seară, la o curbă, viteza exagerată, nu i-a permis lui Liviu să-și termine cu bine un nou număr de cascadorie. Dacia 1300 a intrat într-un pom, iar pasagerii, în număr de patru, toți tineri între 20—25 de ani, au ajuns la spital. Au ieșit de acolo, infirmi, așa cum povestea badea Ion. Liviu, care ca prin minune a scăpat teafăr, s-a ales cu o condamnare și cu permisul anulat. După această întimplare, un timp, Liviu și-a văzut de treabă, iar lui badea Ion nu-i venea să-și creadă ochilor cînd „cuminte” se făcuse mezinul familiei. A lucrat împreună cu doi colegi de atelier, timp de aproape două săptămîni să transforme mașina, dintr-o epavă într-o limuzină care arăta mai bine decît atunci cînd ieșise pe poarta fabricii. Bătrînel se mai liniștise puțin. „Cred că accidentalul l-a învățat minte”. E harnic, ordonat, nu mai lipsește de la serviciu. De, omul cit trăiește învățat”. Peste citeva luni o altă veste bună a dat parcă aripi lui badea Ion. „Tată, am găsit o fată cum nu se poate mai bună. E model în toate privințele. Sper că o să-ți placă și dumitale”. Fata l-a făcut într-adevăr o impresie bună. Era mai mult decît mulțumit. „Cred că insurătoarea — gîndea el — o să-l potolească pe fecior. Intră și el cum se spune în rîndul oamenilor”. „Tată, nu vrei să-mi dai și mie cheile mașinii? Așa, s-o mai pornesc din cînd în cînd și să fac cite o tură pe ulițele astea mai doșnice”. Bătrînel a rămas înmărmurit. Parcă îi pierise grațul. Apoi, cînd s-a mai recules puțin, i-a răspuns. „Dar tu, feciorule, ai permisul anulat, deci e ca și cum n-ai avea deloc carnet. Nu-ți ajunge cit ai

pătimit tu, și pe lingă tine noi toți, cel apropiat ție, de pe urma accidentalului?” „Nu, nici vorbă. Și să nu mai aduci vorbă de asta niciodată!” Toată noaptea bătrînel n-a dormit. „Poate băiatul asta n-a făcut-o cu rea intenție. Într-adevăr, mașina mai trebuie mișcată. N-am fost oare prea aspru? Nu l-am neîndreptățit? Dîmineața a lăsat totuși pe masă o perche de chei. „Să ne înțelegem, băiete. Numai în curte și pe ulițele mai neumbulate. Nu cumva să aud că ai plecat din comună”. Cînd l-au văzut pe mecanic, într-o seară, rînd în cet pe drumul de pămînt către grajduri, doi din colegii lui Liviu au rămas plăcut surprinși. „Bravo colega, din nou deci la volan. S-ar cuveni să faci cînte, nu uita că am stat amîndoi două săptămîni peste program pentru mașina ta”. „Fac, dar aici în comună”. Păi ce, vrei să scapi așa ușor? Ori poate ți-ai pierdut antrenamentul”. „Eu? Urcați în mașină, să vă demonstrez că pilotez la fel de bine ca înainte”. Liviu ieșe în șoseaua națională și apasă cît poate pe accelerație. Frînează puternic, intră cu forța în viraje. Stăpînește bine autoturismul. „Dacă-i bal, bal să fie. M-am hotărît, mergem în oraș. Hai și pe la ceilalți băieți, să-i luăm și pe ei”. Peste citeva minute, echipajul e complet. Pilotul și cei patru pasageri. Mașina nu merge, zboară! Exact în același punct, la aceeași curbă, autoturismul intră exact în același pom. De data asta deznodămintul însă este altul. Mașina literalmente se dezagregă. Își pierd viața Liviu și ocupantul locului din dreapta. Ceilalți doi tineri sint răniți grav. Cu durere în suflet, le povestește bătrînel, prietenilor săi, ultimul episod al vieții lui Liviu. Repetă întruna „Cînd credeam și eu că s-a cumînjit, cînd credeam și eu...”

VICTOR BEDA

Bravo, Dinamo! Îți mulțumim, Dinamo!

● O excepțională performanță a campioanei României: eliminarea deținătoarei C. C. E. ●

De la trimisul nostru special la Hamburg, Ovidiu Ioanițoia

Dinamo București — Hamburger S.V. 5-3 (3-0, 2-3)

Multe lucruri nu voi uita de aici, de la Hamburg, unde Dinamo București a izbutit o performanță excepțională, fără egal în istoria fotbalului românesc, eliminarea deținătoarei Cupei campionilor europeni, dar unul îmi va rămâne mult timp adinc întipărit în memorie: figura răvășită a antrenorului Happel, pungjit, disperat, neștiind ce să facă cu miinile (de parcă avea cel puțin una în plus!), la conferința de presă care a urmat partidei, Happel, care a dus pe S.V.H. în virful ierarhiei continentale și care o menține totuși, în pofida acestei eliminări, pe primul loc în Bundesliga, a început ca un halucinat, neînțelegând parcă ce s-a întâmplat în teren. El a căutat tot felul de scuze, unele omeneste („în fotbal se poate întâmpla orice”), altele hilare („dacă ar fi fost 4-0 ne-am fi calificat!”, „che, dacă ar fi fost...”), uitând un lucru fundamental: să recunoască bărbătește, cinstit că, pe ansamblul celor două întâlniri, Dinamo a meritat această calificare care, cu siguranță, face la această oră inconjurul Europei fotbalistice. Aici, deși condusă la un moment cu 3-0, campionii noștri, acești bravi băieți, nu și-au pierdut capul și n-au deșert armele. Așa cum s-au comportat pe toată durata partidei, cu devotament, cu ambiție, cu respect pentru culorile clubului și ale țării, ei au reușit un final electrizant, fantastic, marcând (prin Țălnar și Muțescu) două goluri în poarta lui Stein și golind, în câteva zeci de secunde, un stadion care n-a încetat să sere în calificare, incurajându-și cu frenezie favoriții.

DUMITRU NICOLAE-NICUȘOR: „E drept, Hamburg a dominat și, așa cum mă așteptam, a prestat un fotbal de înaltă înaltă. Noi însă am știut să-l contracărăm și consider rezultatul echitabil”.

GÜNTHER NETZER, managerul lui S.V.H.: „Încă înaintea meciului de la București am atras atenția asupra valorii campioanei României. Mulți m-au privit cu îngăduință. Prima partidă a ilustrat de partea cui a fost dreptatea, dar nu puțin erau aceia care mai sperau că aici, la Hamburg, vom reuși să întorcem rezultatul. La un moment dat, nici n-am fost departe de asta. Numai că, la 3-0, jucătorii români parcă s-au trezit și marcându-ne două goluri ne-au lăsat numai cu nostalgia cupei câștigate în primăvară, la Atena. Le doresc în continuare mult succes, întrezărindu-le o frumoasă carieră continentală”.

Firește, deși s-a bătut fără menajamente, în condițiile unei încălziri psihice care s-a resimțit mai ales după golul al doilea al gazdelor, Dinamo n-a fost la cirna jocului, S.V.H. atacând mai mult în calitate de gazdă. Ar fi o eroare să credem că reputata campioană vest-germană a jucat astăzi slab. Dimpotrivă, ea a funcționat ca un ceasornic și, în raport cu partida de la București, a părut o altă echipă, mai puternică, mai viguroasă, mai stăpână pe mijloacele ei, variate și valoroase, de exprimare. În plus, ea părea să se fi logodit, la un moment dat, și cu șansa, ieșindu-i totul sau aproape totul ca la carte. Inclusiv un gol, primul al întâlnirii, înscris în minutul 3 al unor prelungiri dictate, la sfârșitul reprizei întâi, cu ușurință de arbitru suedez Johansson. Acestuia nu i-am reproșat altceva decât larghețea cu care a acordat fotbalistilor români 3 cartonașe galbene, dar asta nu ne împiedică să rămânem corecți și să spunem că suedezul a fost impasibil la mai multe căderi spectaculoase în careu ale gazdelor, pe care un altul, mai slab de inimă, le-ar fi transformat în lovituri de la 11 metri.

Vă rog să mă credeți, stimați cititori, că fiind sub impresia unei puternice emoții mi-e greu să fac departajări în ceea ce privește evoluția jucătorilor noștri. Se cuvine însă să spun că dacă Movilă, multă vreme accidentat, nu și-a îndeplinit cu inspirație rolul ingrat de atacant „pe tot terenul”, Moraru a fost, fără discuție, cel mai bun jucător de pe teren, el salvând în minutele 19 (șut Schatzschneider), 28 („cap” Magath) și 76 (drop Schatzschneider) goluri ca și făcute. Da, el a comis o inexactitate la golul al doilea al vest-germanilor, dar una peste alta trebuie să ne scoatem pălăria în fața unui portar care a fost și la propriu și la figurat numărul unu. Supusă unei presiuni furibunde, apărarea și-a făcut datoria cu prisosință, ajutată fiind și de o linie de mijloc care, chiar dacă n-a păstrat prea mult balonul, a depus un efort extraordinar pentru a închide căile de acces. Dinamo, cum ziceam, s-a apărât, dar contraatacurile ei s-au dovedit, de fiecare dată, tăioase și cea mai mare ocazie de gol a primei reprize am trecut-o în dreptul lui Dragnea care, după ce a recuperat o minge de la Rolf, a șutat milimetric pe lângă stîlpul din stînga lui Stein. Dinamo a făcut chiar mai mult decît un meci bun care i-a adus o calificare strălucitoare: a reușit să-și adune forțele, să-și stringă rîndurile, depășind cu bărbăție și cutezanță handicapul unor accidentări (Iamandi, Nemțeanu etc.), lipsa lui Augustin (suspendat pentru cartonașe galbene) și contextul psihic datorat unei galerii furibunde. Cu alte cuvinte Dinamo a jucat aici, la Hamburg, exact cartea ce trebuia jucată, probind maturitate, vigilență și curaj. După Universitatea Craiova, Dinamo București este a doua echipă din fotbalul nostru care izbuteste să elimine o formație vest-germană și încă una de mare calibrul, căci S.V.H. rămîne, chiar eliminată din Cupa campionilor, o grupare de elită, capabilă să bată pe oricine, oricînd. Acum, cînd conferința de presă stă să se termine, în aceeași atmosferă ușor stînjitoare pentru gazde, se cade să le adresăm dinamoviștilor cele mai fierbinți felicitări pentru această imensă satisfacție produsă tuturor iubitorilor fotbalului românesc. Performanța aceasta, în care campionii noștri au crezut și pentru care s-au bătut ca niște lei, cu toate ambițiile, cu toate energiile, reprezintă o consecință a unei bune pregătiri, pe toate planurile, și a unui efort colectiv sublim. N-am fost în stare, din cauza emoției, să pătrund în cabina dinamoviștilor, aflată exact în cealaltă parte a stadionului. I-am văzut însă pe Ovidiu Diaconescu, președintele de onoare al secției de fotbal, pe Vasile Anghel, vicepreședintele clubului, precum și pe cei doi antrenori, Dumitru Nicolae-Nicușor și Cornel Dinu, la conferința de presă. Își găseau și ei cuvintele cu dificultate, marcați încă de bucuria victoriei. Lor, ca și tuturor celorlalți ce, prin sprijin și înaltă competență, au înlesnit această excepțională izbîndă, li se cuvin aceleași felicitări pornite din inimă.

La ora la care, chiar de la stadion, transmit aceste rânduri, traversate de meritate superlative la adresa campioanei României, cîțiva confrăți vest-germani fac, alături, același lucru. Din puțina mea nemțească deduc laudele pe care le impart celor 12 fotbaliști români înrutiți îndreptățite și închei cu vorbele măturisite la conferința de presă de președintele clubului hamburghez, dr. Wolfgang Klein: „n-am crezut că vom fi eliminați, dar ne-a scos din competiție o echipă deosebit de puternică. Nu-mi rămîne decît, cu toată mîhnirea, s-o însoțesc cu gîndul meu de bine, urîndu-i succes în continuare”.

Ceea ce fac și eu din acest Hamburg ce se apropie de miezul nopții, unindu-mi vocea cu cea a tuturor iubitorilor fotbalului românesc și strigînd în pilnia telefonului: **Bravo, Dinamo! Îți mulțumim. Dinamo! Voi reveni.**

Cei treisprezece jucători dinamoviști și antrenorii lor, autorii spectaculoasei calificări în dauna deținătoarei Cupei campionilor: Moraru - Rednic, Al. Nicolae, I. Marin, Stănescu - Muțescu, Andone, Dragnea, Custov - Movilă, Țălnar, Augustin (prezent numai în prima partidă), Orac - Dumitru Nicolae-Nicușor și Cornel Dinu.

Un comentariu fierbinte, un comentariu plat

Un adevărat reportaj sportiv a semnat Ion Ghițulescu miercuri seara în revanșa Cupei campionilor europeni în care s-au întâlnit Dinamo București și Hamburger S.V. Am trăit în miezul fierbinte al spectaculoaselor ostilități de pe teren și am simțit tensiunea partidului pînă în cele mai mici amănunte. Ion Ghițulescu face parte din categoria comentatorilor sportivi care intră în legendă și de care memoria noastră leagă confruntări fotbalistice cu un farmec unic și irepetabil. Comentariul său nu a rămas plat, uniform, stereotip ci a fost un comentariu implicat, un comentariu expresiv și plin de emoție. În acest fel reportajul sportiv poate deveni un element de referință în viața cotidiană, într-un moment limitat al existenței, pentru că ne-am simțit cu toții reprezentați pe teren de jucătorii noștri afit în clipele de descumpănire cît și în clipele de eufuziune. Ion Ghițulescu a fost miercuri seara al doisprezecelea jucă-

tor de pe teren. Un asemenea reportaj sportiv poate fi reprodus pe casete și difuzat pentru cei care vor să-și aducă aminte din cînd în cînd 90 de minute din viața lor, pentru că în comentariul său s-a concentrat un timp simbol al biografiei noastre. Așteptînd aceste gînduri pe hirtie la cîteva minute după calificarea spectaculoasă și zbuicîmăță a echipei Dinamo în „sferturile” Cupei campionilor europeni, ne gîndim la faptul că, în același timp, comentatorul televiziunii ne-a oferit o imagine eliptică a meciului, o imagine plină de neclarități și erori de interpretare a fazelor de joc, un comentariu telefonat adeseori și lipsit de vibrație. Credem că pentru asemenea competiții sînt necesare comentarii fără lacune în informație, emanate din epicentrul evenimentului și nu de pe margine, placid și incolor.

ADRIAN DOHOTARU ■

„Peste 50 000 de spectatori au așteptat minunea, după înfrîngerea lui S.V. Hamburg la București cu categoricul scor de 3-0. Dar minunea nu s-a produs: maeștrii fotbaliști din Hamburg n-au putut trece de turul doi al competiției pe care au câștigat-o chiar anul acesta, fiind eliminați de campioanei României, Dinamo București, marea revelație a „Cupei campionilor europeni” din acest an. După un meci dramatic, Dinamo București a pierdut la limită: 2-3, întorcînd soarta jocului. Golurile lui Țălnar și Muțescu au spulberat ultimele speranțe ale lui S.V. Hamburg”. (Agenția vest-germană D.F.A. — Hamburg)

„O victorie olimpică era, în ochii grecilor, mai glorioasă decât însuși triumful în ochii romanilor” Marcus Tullius Cicero, 104-46 i.e.n.

Sport

● „Piticul din Alba, cu stilul lui fentos și ingrămădit” ● Totul despre fotbal, cite ceva despre ciclism, cai și ambianță ●

Să ne bucurăm!

(Urmare din pag. 1)

la Dinamo și sint așa de copil că aproape mi-e rușine de atâtea calcule cite mai facem noi citeodată. Un eveniment fără precedent s-a petrecut miercuri, 2 noiembrie 1983: campioana României a bătut campioana Europei la cluburi de fotbal. Minunat, excepțional rezultat! Minunată, excepțională solidaritate de echipă! Senzațională victorie a echipei Dinamo și a întregului fotbal românesc, căci Dinamo este campioana fotbalului românesc și, în același timp, constelația cu aștri răsăriți din toate colțurile țării. Moraru a venit dinspre Steaua. Rednic și Andone din extraordinara vatră de foc a Hunedoarei, care a știut să cultive și sportivii, nu numai valori economice. Al. Nicolae de la Buzău, Stănescu din județul Tulcea, Muțescu din pepiniera stelistă și din culoarul de nobilă extracție al Văii Jiului. Custov din pepiniera proprie a lui Dinamo, Tălнар din cetatea Marii Uniri, Alba Iulia, Dragnea de la Progresul, Orac din Galații moldoveni, dunăreni și plini de foc, Movilă dinspre dulcele Bacău... Dinamo este expresia unui fotbal, nu doar echipă a aceluși fotbal. În trupa lui Dinamo București joacă stiluri diverse, personalități diverse, orientări distincte. Dar toate, datorită unei clarvizțiuni extraordinare, converg spre un țel: un fotbal concret, dezbrat de artificii inutile și orientat spre

maximă eficacitate. Prin spectaculoasa transferări, Dinamo a reușit, în ultima perioadă, schimbarea întregii garnituri. Ultimul ieșit din teren este și cel ce va purta probabil în continuare standardul echipei Dinamo, Cornel Dinu, fostul nostru colaborator. Cornel Dinu are toată înfloritoarea tinerete a gândirii, tot spiritul și toată puterea de sacrificiu de sine. În Cornel Dinu, ca și în principalul de la cirma echipei, Dumitru Nicolae-Nicușor, sălășluiește embrionul jocului. Pe el, pe el și pe cei ce-l conduc îi felicităm și lor le mulțumim. Poate și ideea de a intra Tălнар în teren a fost deosebită. Piticul din Alba, cu stilul lui fentos și ingrămădit, a răsturnat toate supermarketurile din Hamburg. Colacii de salvare ai vest-germanilor s-au desumflat și s-au bosumflat. O ecuație nouă s-a aflat în teren. Nouă și necunoscută. Dar ea, ca și celelalte, n-a fost un fruct spontan, ci rodul unei gândiri mai temeinice decit gândirea vest-germanilor în acest meci.

Echipă a unui fotbal, Dinamo București este și echipă a unui minister, Ministerul de Interne și lucrătorii săi. Cită bucurie trebuie să fi simțit aceștia în noaptea de 2 spre 3 noiembrie n-am simțit decit noi, cei ce iubim Craiova, în nopțile marilor calificări oltene. Întreaga suflare fotbalistică românească rămâne îndatorată marelui club bucureștean pe care de multe ori, mulți dintre noi l-au criti-

cat, de multe ori l-au acceptat fără entuziasm și de cele mai multe ori i-au minimalizat rezultatele. Sigur că nici o construcție, fie ea chiar sportivă, nu se poate realiza fără sacrificii și fără reunirea unor energii latente, inclusiv energii locale care puteau bycura îndelung și platonice sportivi, chiar cluburi, orașe sau provincii. Sigur că vom fi în permanență apărătorii drepturilor elementare ca toți cei ce nasc și pot crește valori să se și poată bucura de ceea ce au crescut. Dar acum, cind Dinamo București, campioana României, a bătut campioana Europei, să ne bucurăm! Mulțumim, Dinamo! Mulțumim tuturor celor ce te-au făcut să ajungi aici, în cele mai bune opt echipe ale Europei anulii 1983! Fie ca splendida ingenuchiere de către Dinamo a fotbalului vest-german să rămână gongul atit de mult așteptat al unor mari victorii ale fotbalului românesc în genere. Fie ca nenaipomenita calificare a bucureștenilor dinamoviști în sferturile de finală ale Cupei campionilor europeni să dea un imbod real naționalei României în călătoria ei în Cipru și întregului fotbal românesc în strădania sa de a se redresa și de a exprima într-un grad convingător potențialul acestei țări.

Mulțumim, Dinamo! Mulțumim tuturor celor ce te iubesc și te-au adus aici! Succes și pe mai departe și să nu uităm că dacă noi, românii, i-am putut bate pe campionii Europei, nu ne-ar fi totul imposibil ci chiar pe de-antregul posibil să-i batem și pe cei mai slabi decit ei.

La peluză

Lungimea bății

Steaua a fost înfrîntă la Oradea în plină glorie. F. C. Bihor, învingătoarea Stelei, a fost umilită la Tg. Mureș, cind zlatele o vizau insistent și pe drept numai cu vorbe de laudă. Dinamo a fost invinsă de Steaua la citeva zile după fantastica și categorica ei victorie din meciul de la Hamburg, Hamburg a fost ingenucheată de Dinamo la București după ce cîștigase Cupa Campionilor Europeni și se instalase în fruntea campionatului din R. F. Germania, care fusese eliminată din Campionatul Mondial de Italia, invinsă și ea apoi la Roma cu 0-3 de Suedia...

Ce rezultă de aici? Rezultă în primul rind că sportivii, oameni și ei, nu suportă gloria decit hurducindu-se din toate încheieturile. Un singur amănunt îi diferențiază cit de cit: accepțiunea gloriei. Pentru ca Italia să se împotmolească în Cipru sau în meciul cu Suedia, gloria a însemnat să cîștige într-o manieră entuziasmantă Campionatul Mondial. Pentru Hamburg, amețea și confuzia înfatuării au survenit pe cota cea mai înaltă a Europei. Pentru F. C. Bihor căldurile au început după meciul cu C.S.U. Galați, iar Steaua s-a văzut campioană după ce a ajuns la egalitate de puncte cu Sportul Studențesc. Și așa mai departe...

Judecați și singuri: meteahna e una peste tot și se pare inevitabilă. Lungimea bății diferă.

NICOLAE CRISTACHE ■

Hipism

Duminică, 30 octombrie 1983, zi marcată de specificul anotimpului de toamnă pe hipodromul de trap din Ploiești s-a desfășurat cea de-a 60-a reuniune de trap a anului.

În această reuniune și-a făcut iarăși apariția campionul turfului nostru, armăsarul „Perjar”, care și-a măsurat din nou forțele cu cele mai autentice valori ale hipodromului și cu toate că le acorda avantaje importante în handicap, a reușit totuși acest minunat exemplar o performanță pe măsura valorii lui, cu toate că timpul rece nu i-a fost deloc prielnic.

Tot în această reuniune s-a remarcat în mod deosebit o tinără lapă de 2 ani „Tincuța”, cu care destoinic antrenor I. Oană a făcut vid în cursă, cîștigînd oprită într-un record care o instalează la șefia generației.

Tot din formația acestui antrenor I. Oană s-a detașat prin stil și tinută conducătorul amator, avocatul Haralambie Șerban, care l-a dus la cîștig pe armăsarul „Papin”.

Cu un total de 5 curse cîștigate, amatorul H. Șerban s-a instalat în fruntea conducătorilor amatori și este greu de crezut că va mai putea pierde campionatul pe anul în curs.

ELENA ȘTEFANESCU ■

până. Să nu uităm că o victorie se făurește în ani de muncă. Un nume consacrat la fel. Dar un singur gest nepotrivit le poate năruși într-o clipă, pentru totdeauna!

Revenind la spectatori, să recunoaștem că există la noi, în momentul de față, o problemă a unei părți a publicului sportiv și ea nu trebuie ignorată de nici unul din forurile care, într-un fel sau altul, pot contribui la îmbunătățirea ei matului pe terenurile noastre de sport. La rindul ei, opinia publică are un rol important în combaterea acestor stări de lucruri și este de dorit ca spectatori corecți și obiectivi să ia atitudine promptă față de actele reprobabile ale acelor inși certați cu etica și cu bunul simț, pentru a-i tempera și a le impune o comportare civilizată.

Mulțumim tuturor celor care ne-au scris, precum și celor care ne vor scrie. Nu vom obosi niciodată să apărăm ambianța sportivă de pe stadioanele noastre, convingîndu-ne că sportivii, antrenorii și spectatorii, toți laolaltă, trebuie să-și însușească, ca o condiție a progresului, comandamentul de majoră importanță educativă că terenul de sport este un lăcaș de cultură, de educație și nu de manifestare a unor instincte primare.

CRISTIAN ȚOPESCU ■

Semnalăm prezența în librării (pentru puțină vreme, fără îndoială) a unei cărți de excepție în literatura noastră sportivă: „Aproape totul despre fotbal”, de Chiriac Manușaride și Chevor Ghemișean. Dedicată, așa cum cei doi autori mărturisesc, „tuturor celor care iubesc sincer acest joc mirific”, cartea închide între copertile sale o adevărată enciclopedie a fotbalului, de unde, evident, titlul pe care îl are. Sintem purtați cu

sufletul la gură prin evoluția și primele încercări de organizare a fotbalului (cu o mulțime de dovezi atestînd practicarea acestui sport încă din antichitate!), apoi spre permanenta perfecționare a sistemelor de joc, sint inserate competiții și rezultate ale tuturor turneele olimpice de fotbal și ale turneele finale ale Campionatului mondial, urmărind evoluția jocului în România, ca și rezultatele echipei naționale și ale formațiilor românești participante la competițiile europene intercluburi pînă la un util „dicționar terminologic explicativ”, necesar noilor inițiați. Partea a doua a voluminoasei lucrări (apărută în condiții excepționale, datorate Editurii Sport-Turism) se referă la Regulamentul jocului de fotbal — evoluție, interpretare, mod de aplicare — domeniu în care cei doi autori, avînd o îndelungată activitate pe terenurile de

fotbal, în calitate de arbitri, arată o deosebită competență, ei punînd la punct, în fapt, un adevărat îndreptar pentru noile generații de „cavalerii ai fluietului”. Se remarcă aici cele nu mai puțin de 674 de întrebări și răspunsuri, formînd un chestionar de maximă utilitate pentru urmașii celor doi renumiți arbitri internaționali, astăzi autori ai unei lucrări pe care, cum spuneam, rafturile librărilor n-o vor găzdui prea multă vreme. Așa cum scriitorul Fănuș Neagu susținea în prefața cărții, viața arbitrilor e grea, dar el nu poate fi plins, fiindcă singur și-a ales o asemenea soartă. Iată însă că, rod al experienței de peste două decenii în virtele pasional al fotbalului, Chiriac Manușaride și Chevor Ghemișean scoț astăzi la iveală, cu o matură și fertilă chibzuință, o lucrare care le face, încă o dată, cinste. (D. Graur)

Romașcanu își confirmă clasa

Ciclismul românesc are, de cîteva ani, un lider autorizat, pe Mircea Romașcanu, rutier de clasă, aureolat de multe izbînzii. Numai că, în tot acest timp, neajutat de echipă și handicapat de atmosfera de jumătăți de măsură existentă la nivelul federației, Mircea n-a reușit decit sporadic acele succese de care părea capabil. Echipa însă, calitate de maestrul Nicolae Voicu, a crescut, iar ferestrele federației s-au deschis larg, prin venirea lui Gheorghe Stănel, către marea performanță. Care, cum

era de așteptat, a sosit. Mai inițit, selecționata României (axată pe scheletul lui Dinamo) a ocupat un meritoriu loc 3 în Turul Bulgariei. Apoi, Mircea Romașcanu a cîștigat, și nu oricum, ci într-o manieră impresionantă, Turul Turciei, pe care tricolorii l-au adjudecat și pe echipe. În sfîrșit, săptămîna trecută, Mircea a bătut și Turul Rhodosului, făcînd încă o dată dovada clasei sale înalte. Firește, pînă la Cursa Păcii sau pînă la Tour de l'Avenir mai e, doar marile competiții, de anvergură, vor fi în stare să dea,

cu adevărat, cota ciclismului nostru. Dar ceva, vești fi de acord cu noi, se întimplă în aria acestei discipline rămase altădată, invariabil, în coada ierarhiilor, semnalînd un salt, o țînire din pluton. Purtătorul de cuvînt al acestui reviriment este, fără îndoială, Mircea Romașcanu, nume tot mai respectat, azi, pe șoselele Europei. Consemnînd aici, succint, ultimele sale performanțe, să-l felicităm pe neobositul campion, urmîndu-i noi și noi succese, cît mai răsunătoare! Bravo, Mircea! (Ov. Ioanițoia)

FAIR PLAY

Climat, ambianță, educație

Apelul la sportivitate în tribune, făcut în numărul trecut, a avut ecou. Telefonice și prin scrisori, ni s-au povestit cazuri, ni s-au relatat întimplări întristătoare pentru toți cei educați în spiritul fair play-ului. Ni s-a cerut să insistăm asupra acestui subiect. O facem. Din respect pentru marea majoritate a spectatorilor noștri de sport, nu vom face publice „evenimentele” petrecute în tribunele unor stadioane din țară. Continuăm să credem în calitățile de ospitalitate și prietenie, trăsături caracteristice pentru publicul românesc. Este normal ca spectatorii să dorească victoria echipei pe care o îndrăgesc, să susțină prin încurajări obținerea ei, dar

nu mai este cituși de puțin normal ca, în focul luptei sportive din teren, ei să uite îndatoririle elementare pe care le au, manifestîndu-se necivilizat, dînd naștere unei atmosfere puțin propice întrecerii din arenă, recurgînd la insulte și presiuni asupra oaspeților și arbitrilor. Mulți spectatori nu sint satisfăcuți decit dacă o înțilnire se desfășoară într-o atmosferă de vacarm, în care ei își rezervă un rol principal. Acești spectatori nu admit legea de bază a sportului, și anume aceea că trebuie să învingă cel mai bun. Necunoscînd prea bine nici regulamentul, ei vor să-și impună prin toate mijloacele punctul lor de vedere, de cele mai multe ori pătimaș. Ca să nu mai spunem că sint destul de numeroase cazurile cind inșiși conducătorii de cluburi și asociații, antrenorii și sportivii dau tonul abaterilor de la fair play, incitînd publicul prin comportarea lor.

E adevărat că te educi mai repede și mai frumos în spiritul fair play-ului dacă în jurul tău este un climat favorabil, o ambianță de sportivitate. E ca în artă. Ajungi să iubești muzica simfonică dacă cei din jurul tău o prețuiesc sau cîntă la instrumente. Influența mediului este co-virșitoare și lumea sportului este un mediu sau foarte favorabil sau primejdios de ostil. Înveți de tînr să înțelegi victoria și înfrîngerea, spiritul de echipă, sensul

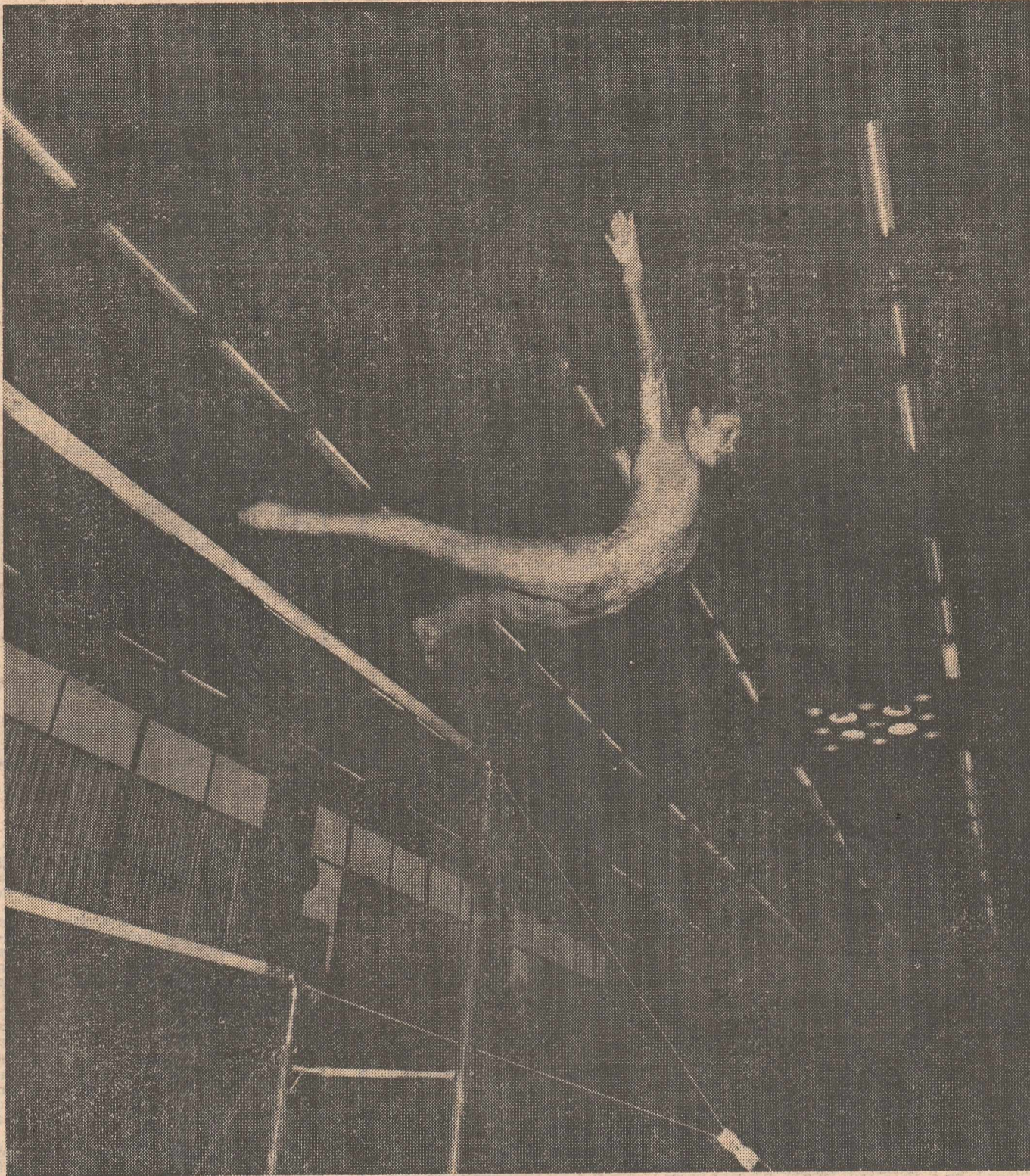
sportului. Fără aceste înțelegeri care, în fond, definesc personalitatea sportivă, poți fi mare, dar nu un adevărat campion, poți obține o glorie efemeră și controversată, dar nu vei fi niciodată un candidat la un premiu fair play.

Fiecare om din preajma noastră — antrenor, conducător de club, căpitan de echipă, supporter infocat — ne poate forma așa cum se cuvine sau ne poate vicia pentru totdeauna. Sportul este o lume de izbînzii, tentații și greșeli. Poți rătăci ușor pe drumuri care nu duc nicăieri. Setea de glorie și de bani te pot face frate cu dracul și după ce ai trecut puntea...

Ce ne poate salva? Concepția noastră despre om și viață. Oamenii din jur care ne iubesc și cred în noi. Colegii, prietenii, cind ei inșiși sint capabili să o facă. Propria experiență sportivă și de viață. Așadar, climatul, ambianța și educația sportivă hotărăsc spiritul de sportivitate. Dar și educația de acasă și din școală, precum și cultura, fiindcă, se știe — sportul este un fenomen de suprastructură. Desigur, și tipul de sistem nervos, temperamentul au un cuvînt de spus. Pe el se grezează gîndirea și comportarea în pregătire și în competiții. Să educăm colericii — spun specialiștii, să stimulam flegmaticii și să ne bazăm pe sanguini. Da, temperamentul hotărăște în mare măsură sportivitatea, mai ales în momentele ei de mare cum-

HAI, ROMÂNIA!

● Strălucită izbîndă a școlii românești de gimnastică ● Rugby: numai 31 la zero ●

Au existat temeri, s-o spunem deschis, că după retragerea Nadiei Cămănești, „zeița de la Montreal”, campioana campioanelor, gimnastica românească nu va mai fi niciodată cea-a fost! Europenele de la Göteborg, din luna mai, au însemnat o primă infirmare a acestei ipoteze, gimnastele române reușind acolo 9 medalii (3 + 3 + 3) și probînd concret, prin talent, pregătire și abnegație, resursele și vigoarea unei școli plasate, cu dovezi, între cele mai bune din lume. Dar marele examen, cel mai sever, se anunța a fi campionatul mondial. Examen pe care, să nu mai lungim vorba, fetele noastre l-au trecut, săptămîna care s-a încheiat, cu notă maximă, obținînd un titlu mondial (prin Ecaterina Szabo, la sol) și un total de 8 medalii, implicit locul 1 în lume în clasamentul pe medalii (41 de țări participante). Încă mai mult: echipa României a fost singura care a cucerit medalii la toate aparatele și tot singura care a izbutit performanța de a avea două fete pe podiumul de premiere, o astfel de comportare, așezată în apropierea superlativului, demonstrînd robustețea și cutezanța școlii noastre de gimnastică feminină, harnică, serioasă, competentă.

Dintre cele 8 medalii (1 + 5 + 2) cea mai prețioasă rămîne, firește, cea de aur realizată, într-o companie dintre cele mai selecte, de Ecaterina Szabo. (în plin zbor, în fotografia alăturată), una din „eroinele” mondiale de la Budapesta. Imbatabilă la sol, Cati Szabo (născută la 22 ianuarie 1967, comuna Zagon, județul Covasna, membră a clubului „Cetatea” Deva, fostă dublă campioană mondială de juniori) a contribuit decisiv la clasarea echipei pe locul 2, adjuđucîndu-și totodată alte 3 medalii: argint la sărituri și paralele, bronz la individual compus. Cu măiestrie și siguranță a evoluat și colega sa (de la „Cetatea” Deva) Lavinia Agache, Vicecampioana europeană de la Göteborg (cînd a pierdut în fața Bicerovei la 5 sutimi discutabile) și-a trecut în cont 3 medalii la Budapesta, cucerînd argint la sărituri și paralele (la egalitate cu Szabo) și bronz la birnă, aparițiile Laviniei (născută la 11 februarie 1966, comuna Căiuți, județul Bacău) stîrnind, de fiecare dată, entuziasm și asistenței. Aceste două fete „de aur”, coechipierele lor Laura Cutina, Mihaela Stănuț, Camelia Renciu și Mirela Barbălată, colectivul de antrenori ai lotului, profesorii Adrian Goreac, Maria Cosma și Octavian Belu, merită cele mai fierbinți felicitări pentru modul temeinic, responsabil în care au pregătit, pînă în cel mai mic amănunt, triumful de la „Sportesarnok”.

Din tot sufletul, bravo fetelor!

DUMITRU GRAUR ■

Rugby

România învinge Polonia

Sub conducerea centrală a arbitrilor italian Natali Cadamuro, în duminică trecută, pe stadionul Parcul Copilului din București, s-a desfășurat partida de rugby dintre selecționatele României și Poloniei, contînd pentru noua stagiune internațională a Cupei Europei, organizată de F.I.R.A. pe 1963-1984. Avînd în vedere comportările noastre anterioare, nu mai departe decît anul trecut, cînd am cucerit prețiosul trofeu, startul echipei

noastre naționale de rugby poate fi considerat drept bun, printr-o victorie concludentă de 31-0 (15-0), în compania unui adversar mult mai dîrz și valoros decît o arată scorul. Polonezii practică un joc variat și deschis, cu angajament total și numai experiența mai restrînsă i-a făcut să irosească șanse bune și esouri ca și făcute, profilînd adesea de echivarea de la placaj a jucătorilor noștri.

Acțiunile lor, destul de numeroase, au fost pe drept aplaudate de spectatori și desigur ne vor prileji în viitor partide tot mai dificile. Victoria echipei noastre era, firește, scontată și scorul 15-0, la pauză, reflectat aproape simetric și în cea de a doua repriză (31-0) se datorește în bună măsură și faptului că polonezii nu s-au îngrijit de un bun transformeur al loviturilor de picior. În schimb, trei din cele patru esouri ale noastre, înscrise în

ordine de Caragea, Murariu, Rădulescu și Aldea, au fost transformate de uvertura stelistă Alexandru, la acestea adăugîndu-se și o lovitură de pedeapsă, iar fundașul A. Dinu a marcat două dropgoluri spectaculoase.

Trei dintre esouri au fost înscrise, așadar, de către jucători din linia a II-a și a III-a de la grămadă și numai unul de rutină aripă Aldea, ceea ce exprimă fidel regretul nostru că, deși s-a jucat destul de deschis, totuși atacurile treisferturilor au fost aproape sterile și s-au compromis înspre finalizare pe aripa dreaptă, unde, la un moment dat, a jucat Lungu, specializat centru! Jocul grămăzii noastre a fost în general bun și constructiv prin Dumitru, Caragea, Murariu, Al. Rădulescu și Șt. Constantin, dar s-a abuzat de moduri și rulări inutile, în locul unor rezolvări simple și clare. Placajul, cum am

mai spus, a fost deficitar, iar tentația fundașului Dinu de a se încadra treisferturilor pe atac a fost prea insistență, neglijîndu-se, periculos, fundul terenului, plasamentul său fiind defectuos.

În perspectiva testului important, de la 12 noiembrie cu Țara Galilor și a jocurilor grele cu U.R.S.S. și Franța (în deplasare), este necesar ca antrenorii naționali, Valeriu Irimescu și Theodor Rădulescu, să lucreze temeinic cu grămada și să defincască treisferturile și atribuțiile lor. Rezultatul jocului cu Polonia poate fi o promisiune și o comportare inaugurală demnă de reflecție, întrucît jocul acesta, aflat mai tot timpul „la mînă” noastră, a avut totuși carențe tactice și deficiențe la capitolul tehnicii individuale.

Le dorim un deplin succes!

TUDOR GEORGE ■

Flacăra. Redacția: București, Piața Școlii 1, căsuța poștală 3312, cod 71341. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20. Interioare: secția reportaj, social-politic și economic (Ilie Purcaru, Dumitru Constantinescu, Cornel Nistorescu - 26 00, Ion D. Goia - 25 66); secția cultură-învățămînt (George Arion, Adrian Dohotaru, Victor Niță, Horia Pătrașcu, Tania Radu - 14 57); secția probleme cetățenești, scrisori (Răzvan Bărbulescu, Marga Nedelea, Emanuel Valeriu - 25 42, Dorin Săldjan, Mihai Stănescu, Dorin Gherghinescu, Georgeta Ștefănescu, Alexandru Șerban - 21 30); audiențe - 25 58; sector știință-istorie (N. Grigore Mărășanu, Liviu Timbuș, Lionel Nițescu, Cici Iordache-Adam - 25 66); secția urgențe, cenaclu, sport, secretariat, foto (Ovidiu Ioanitoaia, Oprea Georgescu, Constantin Balacciu, Margareta Mureșan - 21 28, Sorin Postolache, Elena Ghera - 14 53, Dan Birlădeanu, Constantin Dragomir, Dumitru Graur, Radu G. Teșosu - 21 23, Mircea Popp - 25 69, 20 72, Vasile Minecan - 25 28); Flacăra-REBUS (Tudor Octavian, secretar responsabil de redacție, Alexandru Păsărin, Adrian Mitu, Maria Bogdan, Victor Rădulescu - 20 36); secretar responsabil de redacție - Nicolae Cristache - 21 43; redactor șef adjunct - Nicolae Arsenie - 21 24; redactor șef - 20 02. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Școlii”. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se ILEXIM - Departamentul Export Import Presă, P.O. Box 136-137, telex 1 1226, București, strada 13 Decembrie

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU